

CHƯƠNG NĂM

LL12 CÔNG TÁC BẮC KINH

Mấy chục người lính đang ngồi trên bãi cát vụn đứng dậy reo lên mỗi người một câu, tuy lời lẽ khác nhau mà cùng ý chỉ con người từ trên trời đi xuống.

- Tù nhân kiêu diễm !
- Cô giáo khả ái !
- Mỹ nhân hoang đảo !
- Tiên nữ bạch y !
- Và v.v...

Trên thế gian này chưa có tù nhân nào được phe địch sùng kính tặng cho nhiều mỹ danh như nàng. Quả là thế gian hi hữu ! Khó mà giải thích tại sao ?

Nàng chính là LL12, là LyLy, và ở đây còn có tên Linh Lan và vô số danh hiệu mà bọn lính Trung Cộng đặt cho.

Nhưng tại sao có nhiều kẻ gọi nàng là « cô giáo khả ái » ?

Chỉ vì từ khi bị giam lỏng ở hoang đảo, gần như biệt lập với thế giới bên ngoài, LyLy tìm được việc làm có lợi ích cho

mình, vừa cũng để che lấp khoảng thời gian tịch mịch dài dằng dặc của những ngày quanh hiu.

Và việc ấy là học ngôn ngữ của họ, đồng thời dạy họ Anh ngữ.

Mới đầu nàng chỉ dạy cho A Muối, người nữ quân nhân mà bọn Trung Cộng bắt đặt để phục dịch, vừa cũng để kiểm soát nàng. Cô ta là một người vui tánh, mỗi khi mang thức ăn và vật dụng đến chỗ nàng thường la cà trò chuyện thật lâu, mặc dù cô ta chỉ nói tiếng Quan Thoại, còn LyLy thì không hiểu gì. Hai bên không khác gì kẻ câm, đàm thoại bằng tay chân bộ điệu ! Sau đó LyLy cố tâm tìm hiểu và học tiếng Tàu với cô, đồng thời cũng dạy cô tiếng Anh. Học được đôi ba tiếng Anh, cô hãnh diện khoe bọn lính trên đảo.

Cũng nên biết từ khi Trung Cộng bắt tay thân thiện với Mỹ và mở cửa đón tiếp thế giới tự do, thì hầu như người Trung Hoa lục địa ai cũng thích học Anh ngữ để giao thiệp thương mại hoặc tìm dịp tiếp xúc với du khách để nghe biết đời sống bên ngoài. Đối với họ biết tiếng Anh còn tượng trưng cho sự tự do mà họ được có.

Bởi thế mà từ khi nàng A Muối khoe với mọi người LyLy dạy tiếng Anh cho cô, bọn lính Trung Cộng nhao nhao đòi học, kể cả tên sĩ quan coi đảo. Vì thế LyLy mở lớp dạy Anh Ngữ cho mọi người theo yêu cầu và nguyện vọng của họ.

Chỗ nàng ở chỉ là căn nhà lá nhỏ, không thể làm nơi dạy học. Nhà lại nằm trên ngọn đồi lỏm chỏm đá, bất tiện cho bọn lính tụ họp. Vì vậy nàng chọn bãi cát làm lớp học.

Mỗi sáng vào khoảng mặt trời vừa lên, bọn lính tụ họp ở bãi chờ đợi cô giáo từ trên đồi đi xuống. Và lần nào cũng như lần nào, cả bọn reo hò mừng rỡ đón tiếp nữ tù nhân của họ. Thật là buồn cười, mà cũng thật cảm động !

Cũng với bộ y phục trắng của họ phát cho, cũng với nụ cười trên môi, LyLy phát tay làm hiệu chào mọi người rồi ngồi xuống tảng đá, chỗ ngồi của nàng. Trước mặt nàng là ba dãy học trò ngồi khoanh chân dưới cát. Đặc biệt trong giờ học những người lính không đeo vũ khí bên mình. Tất cả súng đạn đều gom chung một chỗ trên bãi sau lưng họ, cách vài bước. Họ cũng không có sách vở giấy bút mực gì, ngoài tấm bảng đen nhỏ. Mà số bảng cũng không đủ cho mọi người, nên đôi ba người phải xài chung tấm bảng.

LyLy mở đầu câu nói sáng nay bằng những lời như vậy :

- Như quý vị đã biết, ngày mai tôi sẽ theo con tàu đậu ngoài khơi kia để rời Hoàng Sa đảo đi Bắc Kinh. Vậy nên buổi học hôm nay sẽ là buổi sau cùng. Sẵn đây tôi cũng có đôi lời giã biệt cùng quý vị và cũng cảm tạ quý vị đã có lòng ưu ái coi tôi là khách, chứ không là tù nhân. Nhờ đó mà hơn bốn tháng qua tôi có được những ngày vui trên đảo thần tiên...

Những tràng pháo tay ngắt ngang câu nói của LyLy. Rồi năm ba cái miệng nhao nhao :

-Tiên nữ đi rồi nơi đây sẽ không còn là thần tiên đảo nữa, mà phải nói là hoang đảo !

LyLy nhoẻn miệng cười, lấy bảng viết chữ « goodbye » đưa ra trước mặt họ, rồi nói :

-Bài học bữa nay sẽ bắt đầu chữ « giã từ » và những câu nói giã biệt...

Lại có một học trò ngắt lời cô giáo :

- Cô giáo khả ái ơi ! Bữa nay chúng tôi buồn quá, không thể học được, nhất là học những câu nói giã biệt càng buồn thêm. Hay là cô kể chuyện gì khác cho chúng tôi nghe. Như thế thú vị hơn !

Câu nói của anh chàng nọ được mọi người tán thành, nên họ hoan hô reo ầm lên. LyLy mỉm cười :

-Với điều kiện tôi kể bằng tiếng Anh, nếu quý vị hiểu được là bốn tháng qua học có kết quả. Quý vị đồng ý chứ ?

- Đồng ý ! Đồng ý !

- Vậy quý vị muốn tôi kể chuyện gì ?

- Chuyện của cô. Vì sao cô lạc trên đảo này ?

Hàng chục cái miệng nhao nhao hỏi câu hỏi đó, LyLy không tắt nụ cười trên môi, nhỏ nhẹ nói :

- Câu hỏi này quý vị nên hỏi Trung Úy Huang Chun.

Trung Úy Huang Chun là người trông coi Hoàng sa đảo, ngồi hàng sau cùng, nghe LyLy nói liền cao giọng :

- Tôi thật tình không rõ lý do vì sao giữ cô trên đảo này. Khi đưa cô đến đây vị sĩ quan của Bộ Quốc Phòng chỉ nói cô là tù nhân chính trị, phải đối xử tử tế, chờ lệnh của Bắc Kinh.

Tôi cũng biết được cô là người Việt Nam sống ở Âu Mỹ. Thế thôi !

Nghe chàng ta nói, LyLy mới hay không ai biết rõ về nghề nghiệp mình. Nàng nghĩ nàng phải giấu kín những bí mật của mình, nên lững lờ đáp :

- Chính tôi cũng không rõ vì sao tôi bị giữ ở đây. Nhưng làm tù nhân mà được quý vị đối xử tử tế thì chắc tôi không là kẻ thù của Trung Quốc. Thiết tưởng chúng ta không cần thắc mắc làm gì sự hiện diện của tôi trên đảo này.

- Nhưng chúng tôi vẫn còn thắc mắc muốn biết, người đẹp như cô đã có đảng lang quân hay người tình chưa ? Hay là cô vẫn còn tự do ?

LyLy đáp trong tiếng cười dòn tan :

- Tôi chưa có đảng lang quân, nhưng không có nghĩa là không có người để nhớ. Tôi vẫn còn tự do, nhưng bốn tháng qua làm tù nhân trên đảo này kể như đã mất tự do.

Nàng nói một câu với nhiều ý nghĩa, không hiểu bọn họ có hiểu ý nàng không ? Một giây im lặng, rồi lại có người hỏi :

- Cô biệt tích bốn tháng chắc gia đình cô và người... cô nhớ chắc lo lắng lắm ?

Phải ! Nàng mất tích ở Cam Ranh chắc lãnh tụ CPQ, lãnh tụ Mật Khu và những lãnh tụ phục quốc trong nước chắc lo lắng cho nàng lắm ! Có lẽ họ dốc toàn lực tìm kiếm nàng. Chỉ vì không ai ngờ nàng bị giam trên đảo Hoàng Sa nên chưa kịp đến cứu. Nhưng nàng tin...

Đang khi LyLy hướng tầm mắt lơ đãng nhìn sóng trùng dương, tâm trí miên man nghĩ ngợi đến Chef, bỗng có một canot từ mé đảo bên phải lướt nhanh vào bãi.

Trên canot có ba người, hai người nhảy xuống nước lội lên đảo. Người kia còn giữ tay lái. Họ ăn mặc giống như Hải quân trên tàu đậu ngoài kia.

Trung Úy Huang Chun, trưởng đảo Hoàng Sa trông thấy họ liền đứng lên, lớn tiếng nói với LyLy và đám lính học trò :

- Cô giáo và các anh em cứ tiếp tục nhé ? Họ hẹn đón cô giáo ngày mai, chắc hôm nay vào đây không phải để rước cô. Để tôi hỏi họ xem họ muốn...

Anh ta nói chưa dứt câu thì một người vừa xuống canot ôm súng chạy phăng phăng tới chĩa súng vào bọn lính, quát bằng tiếng Quảng Đông :

- Các người ngồi yên, nếu không muốn ăn đạn ! Cô kia, theo ta lên canot ! Nhanh lên !

Trong khi đó người thứ hai đứng chặn trước mớ súng trên bãi cát, cố ý không cho bọn lính trên đảo lấy vũ khí. Viên Trung Úy, đám lính học trò và LyLy ai nấy đều không hiểu bọn Hải quân muốn làm trò gì ? Họ không tỏ vẻ sợ hãi, nhưng cũng không dám chống đối.

LyLy là kẻ thắc mắc hơn ai hết ! Vì bọn họ hẹn đón nàng ngày mai. Giả tí họ muốn nàng rời đảo hôm nay thì cứ đường hoàng tới rước nàng, đâu cần phải dùng võ lực ?

Hành động quái lạ của hai tên nọ khiến LyLy nghi ngờ họ không là bọn Hải quân trên con tàu đậu ngoài kia, mà có lẽ là bọn cướp biển.

Ý nghĩ ấy khiến nàng dậm chân muốn chạy. Nhưng nàng chưa kịp thực hiện điều mình muốn, thì tên nọ chùng như đoán được ý nàng, phóng tới chụp cánh tay nàng kéo lôi ra biển.

Tên thứ hai sau khi tháo gỡ đạn trên các khẩu súng cũng bưng bả chạy theo. Nhưng hắn chạy với bước chân thụt lùi, vì hắn còn phải lăm le chĩa súng hăm dọa bọn trên đảo không cho cử động nhúc nhích.

Bị tên cướp kéo đi, LyLy bấu đôi chân dưới cát cố ý kéo thời gian, hy vọng bọn trên đảo tìm cách cứu nàng. Thình lình tai nàng nghe một câu nói tiếng Việt, âm thanh khá quen thuộc :

- LyLy ! Gắng nhanh chân một chút !

Câu nói loang theo tiếng sóng vỗ ì ầm và tiếng kêu chí chóe của muôn ngàn chim biển, nhưng LyLy nghe rõ mồn một, trở mắt kính hải nhìn người vừa nói... Chùng nhận ra người ấy rồi nàng xịu xuống bất tỉnh.

Người kia lập tức bồng nàng lên, vừa lúc canot lao tới rước cả ba lên tàu rồi chạy vùn vụt ra khơi, nhưng ngược hướng với tàu Trung Cộng ngoài khơi.

LyLy mở mắt tỉnh lại ngay, thấy mình nằm trên canot bên cạnh một người nàng kêu lên mừng rỡ xen lẫn cảm xúc :

-Anh ? Em thật không ngờ anh đích thân cứu em ! Nhưng anh đâu cần lìa Mật Khu để làm việc vô ích này..

- Sao ? Em thích làm cô giáo ở hoang đảo mãi à ?

- Không phải như vậy !

- Vậy sao em không hân hoan khi được cứu ?

-Đương nhiên là em vui mừng thiếu điều ngắt đi. Nhưng ...anh đã làm hỏng kế hoạch của...

Người đàn ông ngắt câu nói của nàng bằng một tràng cười dài, rồi phân bua với hai người kia :

-Các chú thấy không ? Chúng ta suýt làm mồi cho cá mập, vậy mà không được cô nàng mang ơn, lại còn bị quở trách ! Hay là chúng đem nàng trở lại Hoàng Sa đảo, hoặc quăng xuống biển. Quý vị nghĩ thế nào ?

- Anh nói kỳ quá hà!

Câu nói của nàng khiến ba người đàn ông cười rộ. Lúc ấy LyLy mới nhận ra một người là Trưởng Ban Phục Kích Saigon và một người là bác sĩ Quy mà nàng quen biết ở Mật Khu và dĩ nhiên con người trò chuyện với nàng từ nãy giờ chính là Thủ Lãnh Mật Khu, người « Anh cả » của chiến khu.

LyLy nhoẻn miệng cười, thân thiết nói :

- Tôi thật vui mừng gặp lại quý vị. Cám ơn hai vị đã cực khổ cứu tôi !

Bác sĩ Quy cười tươi :

- Cô nên cảm ơn « Anh cả » của chúng tôi.

Thủ Lãnh Mật Khu cười dòn, nói giọng trêu chọc :

-Cô ấy mới vừa khiển trách tôi đã phá hỏng kế hoạch, chú không nghe sao còn muốn cô nói cảm ơn tôi ?

-Dĩ nhiên em phải cảm ơn ba người đã không sợ nguy hiểm đến đảo này cứu em. Sự thật tuy em bị Trung Cộng bắt và giam lỏng trên đảo mấy tháng nay, nhưng em được đối xử như khách và cũng nhờ dịp này em có thì giờ học tiếng Tàu, rất có lợi cho công tác tới ở Trung Hoa lục địa . Em đang chờ...

- Chắc là em đang chờ con tàu kia đưa em về Bắc Kinh, nên trách chúng anh cứu em làm hỏng kế hoạch chớ gì?

LyLy gật đầu. Thủ Lãnh Mật Khu nghiêm giọng :

-Anh không hề đồ đến độ phá hỏng kế hoạch chuyên đi Bắc Kinh của em đâu ! Trước khi giải thích cho em rõ việc này, anh muốn cho em rõ một điều . Từ khi em biệt tích, không riêng gì anh, mà Chef của em và nhóm Phục Quốc trong nước đều ăn ngủ không yên, ra sức tìm kiếm. Nhưng một người bất kể sống chết, lìa chiến khu đi tìm em tận vùng đất Trung Cộng là Vân Trường. Chính Vân Trường đã báo tin anh rõ, em bị giam ở Hoàng Sa đảo. Và cũng chính Vân Trường cho biết chính Trung Cộng đang giữ cuốn phim em chụp ở Cam Ranh và họ muốn chuyển em về Bắc Kinh để điều tra thêm. Xem thế, tới Bắc Kinh chưa chắc em được hậu đãi mà có khi lại còn bị giam trong nhà tù.

Chàng nhìn nàng với ánh mắt thật thân ái, tuy giọng nói trang nghiêm :

-Bây giờ thì em đã rõ vì sao anh và hai vị này đã cướp em khỏi Hoàng Sa đảo rồi chứ ? Em không còn trách bọn anh đã phá hỏng kế hoạch của em chứ ? Thật ra chúng anh cũng phải mất hai ngày rình rập theo dõi bọn lính trên đảo mới biết giờ em dạy học bọn lính không mang vũ khí trên mình, sẽ không có đụng độ võ lực của hai phe để có thể cướp em mà không gây nguy hiểm cho em. Và cũng có cái may là sáng này bắt được mấy tên lính hải quân trên tàu Trung Cộng đang lò dò lên đảo, bọn anh mới có mấy bộ quần áo của chúng để cải trang.

Lyly nghe nói vừa cảm động, vừa hồ thẹn, nước mắt rơi rơi nói :

- Tha lỗi cho em đã trách lầm anh và hai vị đây. Cũng xin hết lòng cảm tạ ân sâu của mọi người.

Bác sĩ Quy lên tiếng :

-Cô bị Trung Cộng bắt lâu như vậy mà đến nay chúng tôi mới giải cứu được. Cho nên chỉ chúng tôi mới có lỗi với cô mà thôi.

Trưởng Ban Phục Kích Saigon tiếp lời :

-Hôm đưa cô ra Hanoi gia nhập vào đoàn xiếc của ông Vàng, tôi ẩn trốn ở Gia Lâm để chờ tin cô. Chẳng ngờ một tuần sau đoàn xiếc trở về Hanoi không có cô. Tôi dò hỏi tin tức biết được cô bị tai nạn trong màn phóng dao, thương thế trầm trọng phải lưu lại Cam Ranh trị thương. Sau đó thì bắt tin

cô luôn. Các bộ phận Phục Quốc trong nước chia nhau dò la tin tức của cô, nhưng vẫn không ra manh mối ! Dĩ nhiên « Anh Cả » đã báo cho Lãnh tụ CPQ ở Hoa Thịnh Đốn để nhờ CIA tìm cô. Cuối cùng Đại Úy Vân Trường rời Thái Lan rồi lên qua Trung Cộng, may mắn biết được cô bị giam lỏng ở đảo Hoàng Sa.

Thủ Lãnh Mật Khu chột thở dài xen vào câu chuyện :

- Anh không rõ làm thế nào Vân Trường có thể điều tra việc cơ mật của triều đình Trung Cộng mà biết tin tức của em ? Một điều đáng lo là sau khi Vân Trường báo cáo cuốn phim tài liệu của em bị mất, Trung Cộng ra lệnh chuyển em từ đảo Hoàng Sa về Bắc Kinh, thì anh không nhận được tin tức của chú ấy nữa. Anh không rõ việc gì đã xảy ra cho chú ấy? Dù rằng hiện nay Trung Cộng đã tỏ chút thân ái với thế giới tự do và ghét bỏ bọn Cộng Việt Nam. Nhưng nếu Trung Cộng bắt được gián điệp của mình len lỏi vào xứ họ, chắc chắn không đối xử tốt. Anh thật lòng rất lo cho hoàn cảnh của Vân Trường.

LyLy thật không ngờ trong khi nàng sống thanh thoi ở Hoàng Sa đảo, thì biết bao nhiêu người ra vào chốn nguy hiểm tìm tung tích nàng và Vân Trường đã hết lòng vì nàng. Phải chăng chàng chỉ làm phận sự của người lính Phục Quốc hỗ trợ bạn ? Hay còn có tình yêu ?

Bỗng nhiên trước mắt nàng hiện ra một gương mặt tuấn tú, một gương mặt đẹp khó thể tả bằng lời, với đôi mắt tinh anh phản phát sâu, giọng nói đậm ấm gợi tình...Chàng có tất cả để làm mềm yếu trái tim của phụ nữ, mà nàng cũng từng giao động trước người ấy.

Tim nàng vụt đau nhói lên khi nhớ lại những ngày ở Mật Khu, chàng cũng vì cứu nàng mà phải mang thương tích. Và bây giờ thêm một lần nữa chàng đã vì nàng mà bôn ba xứ người, dấn thân vào vòng nguy hiểm.

- Vân Trường ơi ! Ân tình của chàng dành cho LyLy chắc không trả được. Xin anh tha lỗi cho em !

Nàng nói thầm trong lòng như vậy, nước mắt ứa ra. Thủ Lãnh Mật Khu thấy nàng khóc, không biết vỗ về ra sao, giả vờ chọc :

-Bộ em còn giận bọn anh không để em hành nghề cô giáo trên đảo Hoàng Sa hay sao mà cứ mãi đổ lệ ?

Đang sụt sùi khóc, LyLy bỗng bật cười :

- Anh nói bậy quá ! Trên đời đâu có ai giận trách ân nhân của mình chứ?

Thủ Lãnh Mật Khu cười xòa. Bác sĩ Quy và Trưởng Ban Phục kích cũng cười theo. LyLy chợt thấy cannot chui vào một cái động, dưới là nước, bên trên là vách đá lởm chởm rêu phong. Nàng lấy làm lạ, kêu lên :

- Ủa, bộ tới đất liền rồi sao ? Đây là đâu mà phong cảnh kỳ ảo quá vậy ?

-Đây chỉ là một đảo nhỏ thật nhỏ, không có tên trên bản đồ, cũng không có dân cư, thuộc phần lãnh thổ của Việt Nam, cách không xa Hoàng Sa đảo.

Trưởng Ban phục kích giải thích thêm :

-Đảo này là đảo trọc, trơ trọi ngọn núi đá, không cây cỏ muôn thú, không có dân cư sinh sống ở đây. Cũng nhờ đó mà mấy năm nay Mỹ và phe Phục Quốc của ta lập được hệ thống truyền tin nơi đây, bí mật liên lạc với Tiềm Thủy Đỉnh và tàu quân sự Mỹ vùng Thái Bình Dương.

LyLy từng nghe Chef nói về đảo này. Không dè chuyên công tác gặp nhiều hoạn nạn lại may mắn tới được địa điểm bí mật cảnh trí tuyệt vời này.

Từ biển chạy vào cửa động khá nhỏ, vừa đủ canot lướt qua. Nhưng càng vào trong cái động càng rộng thêm, nóc cao hơn, không khác gì những đường hầm (tunnel) xuyên qua núi ở các nước. Chỉ khác một điều nơi đây không có đèn điện giăng giăng, song vẫn có ánh sáng trông rõ những nhũ thạch lỏm chỏm trên vách đá qua lớp rêu nhiều màu, thật đẹp ! Và lạ lùng hơn hết là trên vách đá rêu có cả hoa biển ngũ sắc !

Cái động nước này không dài lắm. Canot chạy thoáng chốc đã cập bến. Mọi người leo qua mấy bậc đá, rồi phải đi bộ một lúc mới ra khỏi nóc núi và nhìn thấy mây trời.

Từ lúc Canot chạy vào động nước, đến lúc đi trong hang núi, LyLy không trò chuyện với ai vì mãi mê ngắm cảnh. Đến khi nhìn thấy bầu trời xanh lơ, ánh nắng chan hòa, LyLy reo lên như trẻ con :

-Đẹp tuyệt ! Đẹp tuyệt ! LyLy chưa hề thấy ở đâu có cái đẹp tuyệt vời kỳ ảo như vậy. Ước chi được sống nơi đây.

Mọi người cười vang sau câu nói của nàng. LyLy hiểu ngay vùng núi trọc này không có gì để con người có thể sinh

tồn, nên cũng biết mình nói một câu mơ mộng đáng cười. Thành linh nàng thấy từ vách núi bên phải có thấp thoáng bóng người. LyLy kêu khẽ :

- Quý vị thấy không ? Nơi đây có người !

Thủ Lãnh Mật Khu cười nhỏ :

- Người Mỹ đấy !

Chàng vừa dứt lời người Mỹ đã tiến về phía họ, phát tay chào :

- Hello ! Mọi việc xong cả chứ ?

Người Mỹ này có lẽ khoảng ba mươi tuổi, râu quai hàm che bít cả mặt. Chàng ta mặc bộ y phục trắng của hải quân, mồ hôi ướt đẫm, khiến cho cái áo như dán dính vào thân người. Chàng ta vừa thở hồng hộc vừa bưng bả đi tới bắt tay chào mọi người. Thủ Lãnh Mật Khu lên tiếng:

-Chúng tôi gặp may nên thành công việc mời khách quý đến đây. Xin giới thiệu ông : Cô LyLy.

Quay sang LyLy, Thủ Lãnh Mật khu giới thiệu :

- Giới thiệu em, đây là Trung Úy William.

Chàng ta bắt tay LyLy một cách trang trọng và vui vẻ nói :

-Cô là người phụ nữ đầu tiên đặt chân trên hòn đảo này, lại là một người đẹp ! Thật vinh dự cho tôi quá ! Cô có cảm tưởng thế nào ?

LyLy trả lời nửa đùa nửa thật :

-Tôi có cảm tưởng như phi hành gia Armstrong đặt chân đầu tiên lên mặt trăng, thấy cảnh trí mới lạ. Một con đường hầm trong lòng núi với biển. Một hòn đảo không có người, không có cây muôn thú, chỉ có đá lồi lõm không khác gì mặt trăng !

Trung Úy William gục gặc đầu :

- Cô nói cũng đúng phần nào ! Cái đảo này chỉ là ngọn núi đá mọc giữa đại dương, trơ trọi không khác gì cảnh trí ở mặt trăng. Nơi đây không phải là nơi để loài người sinh sống.

LyLy nhú mày hỏi :

- Chẳng phải ông đang sống trên đảo này sao ? Dàn radar đó chẳng phải là hệ thống truyền tin, việc làm của ông sao ?

Chàng ta cười dòn sau câu nói của nàng, rồi giải thích :

-Hệ thống radar truyền tin tự động. Tôi và Thiếu Úy Thompson thỉnh thoảng ghé qua đây để kiểm soát máy móc, chứ làm gì có thể sống ở đây ? Dĩ nhiên chúng tôi có thể lưu lại một hai ngày nếu công việc chưa xong, nhưng hiếm lắm.

Thủ Lãnh Mật Khu xen vào nói :

- Nơi đây không có nước ngọt, không có thứ gì để ăn được. Cho nên muốn ở lại đây phải đem theo thức ăn nước uống. Ban ngày thì nóng, ban đêm thì khí lạnh từ đá bốc ra. Em nghĩ coi, con người làm sao có thể sống một nơi như vậy ? Nếu không, tổ tiên của chúng ta cũng lập nghiệp trên đảo này như nơi khác. Đó cũng là lý do tại sao bọn Cộng Việt Nam không lui tới, mà Trung Cộng cũng không giành giật !

Vì Thủ lĩnh Mật Khu nói tiếng Anh, Trung Úy William theo dõi câu chuyện nên nói tiếp :

- Tuy vậy nơi đây là một địa điểm quân sự rất tốt.

Chàng ta chột nheo mắt với nàng :

-Tôi mời cô viếng đảo. Nếu tôi không làm, cô là nhân viên của CIA ?

LyLy cười nhỏ :

-Tôi chỉ là nhân viên CPQ, chỉ thỉnh thoảng nhận công tác đặc biệt cho CIA.

Thấy chàng ta nhú mày tỏ vẻ không hiểu, nàng cười cười :

- Chắc ông không hề nghe biết CPQ là gì ?

Trung Úy William lắc đầu :

-Con tàu chúng tôi có nhận được tin :Phe Phục Quốc của Việt Nam Cộng Hòa trên đường đi cứu điệp viên LL12 của

CIA từ Hoàng Sa đảo, có thể ghé đảo này. Vì thế tôi và Thiếu Úy Thompson được lệnh lên đây từ hôm qua để yểm trợ.

LyLy kêu khẽ :

- Tin tức CIA quá nhanh chóng !

Thủ Lãnh Mật Khu suy đoán sự việc rồi nói :

-Được tin Vân Trường báo tin tức về em ở Hoàng Sa đảo, anh lập tức báo với Chef em biết rằng anh sẽ đích thân tới nơi giải thoát em khỏi Trung Cộng. Dĩ nhiên Thủ lãnh CPQ báo vụ này với CIA để họ hỗ trợ. Cho nên họ mới theo dõi sát như vậy. Nhờ đó đêm trước khi canot của phe Phục Quốc đến đây đã có Trung Úy William và Thiếu Úy Thompson chờ đón. Và theo chương trình của CIA và CPQ thì em sẽ theo họ để lãnh công tác đi Bắc Kinh. Còn bọn anh sẽ trở về địa điểm của mình. Đêm nay chúng ta phải chia tay rồi.

LyLy nghe nói sắp sửa chia tay, mặt buồn thiu. Thủ Lãnh Mật Khu nắm tay nàng, nói giọng thật nhẹ :

-Có hội ngộ tất có ly biệt, em chớ nên buồn. Bây giờ em nên theo Trung Úy William viếng phòng làm việc nơi này cho biết.

-Phòng làm việc ? Nơi đây có cả văn phòng làm việc nữa sao ?

Nàng hỏi bằng giọng ngạc nhiên. Chỉ vì cả hai nói tiếng Việt, Trung Úy William không hiểu nên không thể trả lời câu hỏi của LyLy. Thủ Lãnh Mật Khu chợt nhớ là mình phải nói tiếng Anh, nên tiếp câu chuyện bằng tiếng Anh:

-Có lẽ Thiếu úy Thompson đang trong phòng hầm làm việc. Em hãy theo Trung Úy William đi tham quan bên trong. Trong bọn anh ai cũng có dịp ghé nơi này vài lần nên bữa nay chúng anh sẽ ngồi bên ngoài chờ đợi, cũng có việc cần bàn.

LyLy nhìn thấy bên trái chân núi, có mấy cái ghế vải nhà binh. Nàng theo chân Trung Úy William đi đến hang núi bên phải, nơi chàng ta xuất hiện khi nàng mới đến.

Ngoài cửa hang thấy không có gì lạ, giống như những hang động thiên nhiên dưới núi. Nào ngờ Trung Úy William bấm nút điện tử cái máy nhỏ cầm nơi tay, LyLy nghe tiếng kêu rè rè, cùng lúc mặt vách đá mở ra.

Khi nàng bước vào trong thấy là một cái động to rộng như một toà nhà, mà cái nóc hình chảo gang đập úp lên trên, giống như địa điểm quân sự trong lòng núi ở Suisse mà nàng được viếng một lần. Đương nhiên cái động này không do thiên nhiên tạo thành. Chẳng rõ người Mỹ bí mật xây từ lúc nào? Có thể họ đã xây trước khi cộng sản chiếm miền Nam chăng?

Không để thắc mắc trong lòng, Lyly hỏi :

- Nay ông William, cái hầm bí mật này có từ bao giờ?

Không đáp câu hỏi của nàng, chàng ta lại nói lạc đề :

-William là họ của tôi, tên tôi là David. Nếu cô không chê, hãy gọi tên David cho thân mật. Bởi cô là nhân viên CIA, cô phụng sự cho nước Mỹ cũng là đồng nghiệp của tôi.

LyLy bật cười :

-Như tôi đã nói lúc nãy, tôi chưa phải là nhân viên CIA. Cho dù tôi là nhân viên CIA thì làm sao có thể gọi là đồng nghiệp với một quan Hải Quân nước Mỹ chứ ?

David cười xòa :

-Tôi lý luận xa gần một chút vậy mà, vì nếu gọi cô là đồng hương chắc cô sẽ phản đối. Đồng nghiệp ở đây có nghĩa là cùng phụng sự chung một quốc gia. À này, cô chưa giải thích cho tôi hiểu cơ quan CPQ là gì ?

-Là cơ quan gián điệp tình báo của Đảng Phục Quốc Việt Nam Cộng Hòa. Cơ quan sáng lập nhờ sự hỗ trợ của CIA Mỹ. Cho nên ông gọi tôi là nhân viên CIA tạm thời tôi không phản đối.

Trong hầm này dĩ nhiên có nhiều máy móc điện tử, tuy không qui mô bằng cái hầm ở Cam Ranh, nhưng nếu có chiến sự xảy ra, người Mỹ có thể dùng địa điểm này thay thế cho Cam Ranh đã lọt vào tay Nga. Có lẽ vì thế mà mất Cam Ranh Mỹ không nao núng lắm. Nghĩ như thế nên LyLy nói tiếp :

- Đây quả là Cam Ranh mới của người Mỹ.

David lại cười xòa :

-Nơi đây thuộc lãnh thổ Việt Nam, nhờ bọn Cộng bỏ hoang không kiểm soát đảo này nên chúng ta mới lén lút đặt đài radar. Đương nhiên sự đi lại phải giữ hết sức bí mật để không lộ hành tung. Dĩ nhiên nơi này không thể nào có được những phòng bị qui mô như Cam Ranh. Cũng may tuy Cam

Ranh lọt vào tay Nga, người Mỹ chúng tôi còn thành trì quân sự ở đảo Guam và Phi Luật Tân.

LyLy gật đầu :

- Tôi biết Guam ! Tôi có viếng Guam vài lần.

Một người ngồi lù lù trước máy điện tử mà từ này giờ mãi trò chuyện với anh chàng David, LyLy chưa kịp chào. David liền giới thiệu LyLy. Chàng ta đứng lên xưng tên là Micheal Thompson, bắt tay nàng vừa cười vừa nói sau cái quét mắt nhìn nàng từ đầu đến chân :

- Trông cô giống người đẹp của Hongkong lắm !

Câu nói của chàng ta khiến Lyly chợt nhớ quần áo mình đang mặc là y phục của người Tàu, nên bật cười nói đùa :

-Tôi được người Trung Hoa nuôi mấy tháng nay nên đã biến thành họ rồi !

Hai anh chàng Mỹ thấy nàng trò chuyện vui vẻ tự nhiên lấy làm thích thú. David nói như khoe với Michael :

-Nàng sẽ theo chúng mình về Tiềm Thủy Đỉnh tối nay đây !

Michael mừng rỡ :

- Thế sao Trung úy ? Thật là tin vui!

Lúc này Thủ Lãnh Mật Khu đã nói nàng phải theo người Mỹ về tàu của họ. Giờ nghe Davis lên tiếng vụ này, LyLy thắc

mắc không rõ việc đi đứng của mình do ai định đoạt ? CIA hay Chef ? Nàng muốn hỏi David cho rõ ràng, nhưng ngần ngại việc này hỏi Thủ Lãnh Mật Khu có lẽ sẽ có giải thích tường tận hơn.

David thấy nàng trầm ngâm nên hỏi :

- Cô có thắc mắc điều gì chăng ?

-Ông chưa cho tôi biết địa điểm này người Mỹ thiết lập từ bao giờ ?

Vì nàng không muốn hỏi về việc mình đi theo họ lên Tiềm Thủy Đỉnh để lãnh công tác gì, nên hỏi trớ như vậy. David vui vẻ đáp :

-Đương nhiên là vào thời trước, cùng lúc thiết lập khu quân sự Cam Ranh. Nhưng vùng quân sự Mỹ ở Cam Ranh ai ai cũng biết. Còn đảo này thì giữ bí mật tuyệt đối, ngay cả quân binh Mỹ cũng không mấy người nghe nói tới. Thời đó thỉnh thoảng chúng tôi có bí mật tới đây để kiểm soát máy móc thôi. Chắc cô đã giải tỏa thắc mắc rồi ? Nào, mời cô viếng tiếp hầm bên cạnh. Nơi đó có những thứ tiếp đãi khách.

Machael nghe David nói, liền bấm nút mở cửa hầm bên cạnh, ăn thông với chỗ làm việc của họ. Cửa mở ra...Phòng hầm bên kia có cái bàn nhỏ, hai cái ghế ngồi bằng da, hai cái ghế bố để ngủ. Có một cái kệ chất đầy đồ hộp thức ăn, coca và nhiều bình nước.

Anh chàng Michael khai hộp coca mời Lyly. Nàng cầm hộp nước nghe mát lạnh mới lưu ý khí hậu trái hẳn bên ngoài, y như ở đây có đặt máy điều hòa không khí. Nàng hỏi :

- Trong này có đặt máy điều hòa không khí chăng ?

Michael đáp :

- Không đâu ! Cái lạnh trong này là từ lòng núi đá đỏ.

- Nếu không có máy điều hoà không khí dẫn vào đây làm sao có đủ không khí để thở ?

David nói :

-Nhu cô đã biết, khi thiết lập nơi này người Mỹ không dự định làm một địa điểm quân sự thật sự và qui mô như Cam Ranh, nên không làm hệ thống điều hoà không khí. Cũng chính vì thế mà chúng tôi không lưu lại đây lâu.

Michael xem giờ, bỗng kêu lên :

- Đã quá trưa rồi ! Chúng ta nên mời khách ăn trưa chứ ?

David gạt đầu :

-Chúng ta đừng quên những vị lãnh tụ của Phục Quốc Việt Nam đang chờ bên ngoài. Chắc họ khát và đói rồi !

LyLy những tưởng hai người Mỹ sẽ mời nhóm Việt Nam vào phòng hầm để ăn. Nào đâu Michael ôm thùng đồ hộp và nước uống khệ nệ bước đi. David nói :

-Cái đảo này chỉ có từng đó, không còn nhà cửa lâu đài nào khác để giới thiệu cô nữa. Chúng ta ra ngoài ăn với các đại anh hùng Việt Nam nhé ?

LyLy nghe David gọi nhóm Việt Nam là đại anh hùng không khỏi tức cười. Cả ba đi ra đang lúc mọi người đang bàn chiến sự, thấy LyLy và hai chàng Mỹ họ liền đứng lên nhường ghế, vì nơi đó chỉ có ba cái ghế. Machael đặt thùng thức ăn xuống đất vừa nói :

- Để tôi vào trong lấy thêm ghế.

Nhưng phe Việt Nam đều chia nhau ngồi trên những phiến đá rải rác quanh đó, kể cả LyLy. Hai chàng Mỹ thấy vậy cũng làm theo, rút cuộc ghế chẳng người ngồi !

Anh chàng David thật xã giao. Mở đầu bằng câu xin lỗi :

- Tôi xin lỗi đã để quý khách khát nước đói bụng.

Bác sĩ Quy chúm chím cười nói :

-Khát và đói đã quen với chúng tôi lắm, chúng tôi còn đủ sức chịu đựng, Trung Úy đừng ngại. Chỉ e người đẹp của chúng ta quen sống trong phong lưu, sợ nằng...

Từ khi gặp Bác sĩ Quy đến giờ LyLy không có dịp trò chuyện với ông. Giờ nghe ông chọc gheo mình, nằng bật cười nói :

- Có bác sĩ ở đây tôi đâu còn sợ ngất xỉu vì đói khát ?

David vui vẻ nói đùa với bác sĩ Quy :

-Hy vọng là ông không phải hành nghề trên đảo này nhé ? À này, ông từ quốc gia Âu Mỹ nào trở về đây ?

Thủ lĩnh Mật Khu lên tiếng thay cho bác sĩ Quy :

-Tôi quên giới thiệu : Vị này là bác sĩ trong Mật Khu của chúng tôi : Bác sĩ Quy. Còn Đại Tá Hân, Trưởng Ban Phục Kích thì từ Saigon.

-Xin lỗi ! Ông Thủ Lãnh đã nói rõ với tôi từ tối hôm qua mà tôi quên mất ! À, Đại tá Hân tôi đã gặp hai ba lần nên không quên ông đâu !

Trưởng ban Phục Kích nghe David nhắc tên mình ông vui mừng nói :

-Lần sau cùng tôi gặp ông cách đây cũng bảy năm, cũng trên đảo này cùng với Thủ Lãnh phục quốc miền Trung và Thủ Lãnh vùng Hanoi. Lâu quá rồi mà ông còn nhớ tên tôi, quả thật là tài !

David cười nhỏ :

- Ông quên chúng ta đã gặp tối hôm qua sao ?

Chàng ta vụt đổi giọng ngậm ngùi nói tiếp :

-Kể từ sau Saigon thất thủ, tâm trạng người lính Mỹ đã từng tham gia trong chiến cuộc ở Việt Nam đều cảm thấy ân hận, nuối tiếc và buồn khổ. Cho nên hiện nay gặp quý vị trên chiến trường mới chúng tôi coi như những người bạn thân thiết, không thể quên hay xem thường.

Những lời thân ái của David khiến mọi người cảm xúc lặng im. LyLy không ngờ anh chàng Mỹ này tình cảm sâu sắc

như vậy. Nàng nhìn chàng ta với ánh mắt cảm tình. Chàng ta nheo mắt với nàng, nói thêm :

-Cô LL12 thì dù một trăm năm sau tôi cũng không quên !

Thủ lãnh Mật Khu dí dỏm hỏi :

-Vì sao ? Nàng ta có đặc biệt gì hơn chúng tôi sao ?

David vừa khui hộp thức ăn trao cho Lyly vừa nói :

-Đàn ông nào gặp một người đàn bà đẹp mà không nhớ họ tên và hình hài thì đâu phải là đàn ông ?

Mọi người đều cười về câu nói của David, giúp cho bữa ăn đơn sơ mà ai nấy cảm thấy ngon. Michael chợt hỏi Thủ Lãnh Mật Khu :

- Chương trình của quý vị ra sao ?

- Chúng tôi chờ đến trời tối, giờ vắng tàu tuần của bọn Cộng mới trở vào đất liền.

- Và sau đó ?

-Sau đó từ Đồng Hới vượt Trường Sơn xuyên qua Lào để mượn đường trở về Mật Khu.

- Cuộc hành trình mất bao nhiêu ngày ?

-Khó mà biết trước. Còn tùy có gặp bọn Cộng trên đường về không ? Dù sao chúng tôi cố tránh đụng độ với chúng, vì

hai chúng tôi không mang khí giới, giấy tờ thường dân, hy vọng có thể qua được bọn kiểm soát.

LyLy nghe Phong nói chương trình với David, lòng vô cùng cảm xúc. Chàng đã vì nàng mà rời Mật Khu, xuyên sơn vượt biển, ngay cả bác sĩ Quy và Trưởng Ban Phục Kích, nỗi nhọc nhằn và hiểm nguy kể sao cho xiết? Tình nghĩa của họ thật cao sâu! Nước mắt nàng chọt ứa ra, cũng may mọi người lo ăn uống không ai lưu ý.

Sau bữa ăn Bác sĩ Quy và Trưởng Ban Phục Kích đều tìm chỗ nghỉ dưỡng sức cho cuộc hành trình tối nay. Hai chàng Mỹ trở vào phòng hầm làm nốt công việc của họ.

Còn lại Phong và LyLy ngồi tựa lưng nơi vách đá, khuất ánh nắng mặt trời, mắt lim dim như ngủ. Sự thật cả hai đều tỉnh thức, nhưng vì nỗi lòng dào dạt, tim xao xuyên mà phải cố gắng đè nén tâm tình.

Một lúc LyLy hé mắt nhìn chàng, bắt gặp Phong cũng len lén nhìn mình, nhưng bằng ánh mắt rất ảm đạm. Nàng hỏi :

- Anh sao vậy ? Có điều gì không vui chăng?

-Không có gì ! Có lẽ có chút tiếc rẻ vì vừa mới gặp em lại phải chia tay. Cuộc tương phùng lần này anh có cảm tưởng là lần chót và chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội gặp lại nữa.

-Chỉ cần anh nói một câu hứa hẹn thì chúng ta có thể gặp lại, không phải sao ?

Nàng nhìn xoáy vào mắt chàng khi nói, nhưng Phong tránh ánh mắt nàng, ngẩng mặt nhìn trời, nói giọng tự nhiên, tuy âm thanh có chút lạch lạch:

-Công tác của em sau khi rời Tiềm Thủy Đỉnh là đi Bắc Kinh theo chương trình của Chef em sắp đặt. Anh chỉ muốn nhắc nhở em ngày nào gặp lại Vân Trường nên đối xử hết lòng. Vân Trường vì yêu em mà bôn ba xứ người tìm kiếm em, an nguy hiện nay chưa biết ra sao ? Vân Trường rất nặng tình với em, em biết chứ ?

- Đương nhiên em biết. Nhưng sao anh lại nhắc Vân Trường với em ? Anh muốn em yêu Vân Trường thật sao ?

-Anh chỉ muốn em thấy rõ tâm tình của Vân Trường nên mới nói.

-Tâm tình của Vân Trường đối với em ra sao, em đã biết. Còn yêu Vân Trường hay không em chưa thể trả lời. Em chỉ muốn biết tâm tình của anh đối với em ra sao thôi.

Phong nói giọng u hoài :

-Một người sống ở chiến khu làm gì có thì giờ và tâm tình để tính chuyện yêu đương ? Anh xin lỗi, cuộc đời anh đã hiến dâng cho cuộc phục quốc, anh không muốn tình cảm vướng bận trong lòng. Anh lúc nào cũng xem em như cô học trò bé bỏng ngày xưa.

Nói câu đó chính Phong cũng không hiểu tại sao ngày trước cũng như bây giờ, lúc nào chàng cũng dối lòng và không có can đảm thú nhận tình yêu với nàng ?

LyLy cũng không tin chàng nói thật nên gặng hỏi :

-Anh quả thật không có tình cảm với em và chỉ xem em như cô học trò bé bỏng ngày xưa ? Vậy từ Mật Khu xuyên sơn vượt biển đến đảo Hoàng Sa cứu em là tình cảm gì ?

-Là trách nhiệm, là tình đồng đội của những người góp phần cho công cuộc phục quốc ! Bác sĩ Quy chẳng phải cũng đi tới Hoàng Sa đảo cứu em hay sao ?

LyLy nhìn Phong trong lòng hắt hiu, tự nhủ : « Một người đàn ông dám làm việc đại sự, sao có thể nhác gan không dám nói sự thật trong tim mình. Thật lạ lùng !»

Lúc rời Mật Khu, Lyly cũng biết Phong không can đảm nói tình yêu với mình nên đã không muốn nghĩ đến chàng nữa, muốn tiếp nhận tình cảm của Vân Trường. Đến khi gặp lại Phong ở Hoàng Sa đảo và thấy chàng đã không nệ hiểm nguy rời Mật Khu tìm mình, tình cảm trong lòng của LyLy lại dâng lên...

Nhưng bữa nay, trước giây phút chia tay thêm một lần nữa chàng đã hững hờ buông xuôi cuộc tình. Vậy nàng níu kéo làm gì ? Nàng cười nhẹ nói :

-Anh là con người sống ở chiến khu, không dám nghĩ đến tình yêu. Được lắm ! Vậy tại sao anh muốn làm mai cho em với Vân Trường cũng là người của Mật Khu ?

-Vân Trường không cần phải hoạt động ở Mật Khu. Vân Trường không có trách nhiệm một thủ lĩnh, có thể hoạt động bên ngoài như em.

Vì LyLy không hay biết việc Phong gửi Vân Trường qua Washington để gia nhập CPQ của Trụ Cờ Vàng, nên khi nghe Phong nói vậy nàng nói giọng lạnh nhạt :

- Vậy à ?

Phong giả lờ không thấy nổi hờn giận của nàng, chuyên đề tài :

-Em đã từng đi trên Tiềm Thủy Đỉnh của Mỹ rồi chứ ?

LyLy gật đầu, nói giọng hết sức tự nhiên :

-Phải rồi ! Chuyện riêng của chúng ta chấm dứt tại đây. Chuyện công em có điều muốn biết : Nếu Chef em muốn em công tác ở Bắc Kinh như kế hoạch đã giao cho em từ trước, sao các anh không để em đi theo con tàu của Trung Cộng ở đảo Hoàng Sa ?

-Em vào nội địa Trung Cộng một cách bí mật sẽ dễ dàng hoạt động hơn là tới triều đình Bắc Kinh như một nữ điệp viên bị bắt. Em thông minh chắc hiểu rõ điều này. Chef em và CIA sắp xếp cho em từ « Tiềm Thủy Đỉnh » Mỹ sẽ vào hải phận Thượng Hải và sau đó có canot đưa vào đất liền. Chi tiết công tác lần này em sẽ nhận được trên tàu Mỹ, vì lần này cũng là công tác của CIA giao phó.

Phong chấm dứt câu nói bằng tiếng thở ra thật nhẹ, y như tâm tình nặng trĩu trong lòng vừa được trút bỏ ra. Chàng liếc mắt nhìn LyLy...thấy gương mặt đẹp của nàng vương vất chút bi thương, tim chàng như se lại.

Bỗng nhiên chàng nhớ lại khoảng đời cũ, khoảng đời của một người tài trí không thua kém ai. Đáng lý chàng đã vênh vang địa vị chốn quan trường, nhưng chàng đã thờ ơ với danh lợi và vứt bỏ tất cả. Trên đời này việc chi chàng cũng xem nhẹ, chỉ có tình yêu với nàng chàng mãi mang nặng bên lòng. Bao nhiêu năm qua không lúc nào chàng nguôi tưởng nhớ, ngay cả khi xông xáo ngoài chiến trường.

Giờ đây chàng quyết định vứt bỏ mối tình thâm kín này. Mối tình tuy không bao giờ chàng dám thổ lộ, nhưng lại yêu say sưa cuồng nhiệt. Lần này chàng quyết không nghĩ tới nàng nữa và cũng không để nàng lưu luyến mình nữa, để dốc lòng lo cho cuộc quang phục của tổ quốc thoát khỏi sự cai trị tham tàn của Cộng sản, mà còn nguyên do chính là để cho Vân Trường thuộc cấp thân ái của chàng có cơ hội nhận được tình yêu của LyLy. Bởi vì họ là một cặp « trai gái tài sắc » rất xứng đôi với nhau. Họ còn trẻ, còn một đời hoa mộng sống bên nhau.

Trong khi Phong , Thủ lĩnh Mật Khu, lặng im với bao ý nghĩ... LyLy ngồi bên cạnh sắc mặt dàu dàu không nói. Chẳng hiểu nàng đang nghĩ ngợi gì ?

Trời thật nóng, không khí thật ngột ngạt, tâm sự của cả hai cũng trầm trầm . Thời gian cứ thế trôi qua...Không rõ vì họ không còn lời để nói với nhau hay cõi lòng họ đau thương không còn hơi sức để mở lời trước giờ giã biệt ?

Mãi đến khi bác sĩ Quy và Trưởng Ban phục kích trở lại gặp họ thì trời đã hoàng hôn, vầng thái dương đã khuất sau vách núi. Phong thở dài đứng lên nói :

-Chúng ta còn chút thời gian ngắn ngủi để nói lời giã từ. Anh xin chúc em vạn sự tốt lành trong chuyến công tác mới. Và cũng chúc em tìm được tình yêu và sống trong hạnh phúc gia đình.

LyLy cười nhẹ :

- Cảm ơn anh. Em sẽ thực hiện lời cầu chúc của anh.

Phong nghe giọng nàng đầy mai mỉa hờn giận, càng đau lòng, giả vờ nói chuyện với hai thuộc cấp của mình :

-Hai chú có ngủ được chút nào không ? Đêm nay chắc phải nhọc nhằn cho cuộc hành trình.

Trưởng Ban Phục Kích khi xưa đã từng trong ngành Hàng Hải Dân Sự trước khi nhập ngũ, nên ông rất rành thời tiết của biển cả. Ông nhìn trời, nói :

- Trời đêm nay sẽ có mưa.

- Nhắm chúng ta vượt biển được chứ ?

-Tôi nghĩ, trận mưa tối nay không có giông to, chắc không trở ngại cho cuộc hành trình, mà còn có lợi cho chúng ta không gặp bọn Cộng tuần tiểu miền duyên hải. Có lẽ chúng ta phải khởi hành sớm hơn dự liệu.

- Như vậy cũng tốt !

Lúc đó David và Michael từ trong động đi ra. Một người ôm thùng đồ hộp, một người cầm một xâu cá. Trong lòng

không vui, thấy hai chàng Mỹ đi tới, LyLy chạy tới đón với tiếng reo mừng :

-Chao ôi ! Hai ông bắt cá lúc nào vậy ? Cá vừa to vừa tươi, chắc ngon lắm ?

-Phải, cá này thật ngon lắm ! Là cá Thu đó ! Cô từng ăn qua chứ ?

LyLy cười gật đầu :

-Tôi ăn cá Thu thường lắm, nhưng chưa từng ăn cá tươi vừa từ dưới biển bắt lên. Các ông làm sao bắt được vậy ?

Michael hớn hỡ khoe :

-Hôm nay hên lắm ! Chắc nhờ có giai nhân trên đảo này nên cá đánh hơi tìm vào hang động dưới nước. Chúng tôi chỉ có việc lấy vợt quơ một lúc đã bắt được hai con đái khách. Chiều nay quý vị ăn cá thay đồ hộp nhé ?

Nàng cười dòn :

- Ăn cá nướng là hảo hạng rồi !

Nàng nói cười luôn miệng với hai người Mỹ, khiến Bác sĩ Quy và Đại tá Hân có phần ngạc nhiên, không rõ lý do gì nàng vui vẻ như vậy ?

Riêng Phong hiểu ! Chàng hiểu cái cười giả tạo của nàng là để che lấp nỗi buồn phiền trong lòng.

Buổi ăn tối của họ thật vui, nhờ món cá nướng hay nói đúng ra nhờ cái vui giả tạo của LyLy khiến ai cũng vui theo.

Sau bữa ăn Michael lo dọn dẹp và mang đồ dùng cất vào phòng hầm, trong khi David còn ngồi lại chuyện trò. Chàng ta hỏi thăm về chiến khu. Thủ Lãnh Mật Khu và bác sĩ Quy thay nhau kể. Đến lượt Trưởng Ban Phục Kích vùng Saigon kể những hoạt động của ông... Ông nhắc đến việc đưa LyLy ra Hanoi gia nhập đoàn xiếc Hanoi và lưu lại một thời gian ở miền Bắc và vùng lân cận Cam Ranh để dò la tin tức của nàng.

Đương nhiên đến lượt LyLy phải tường thuật những gì xảy ra từ khi nàng lọt vào vùng quân sự Cam Ranh.

Giọng nàng lúc trầm lúc bổng, câu chuyện hồi hộp từng phút từng giây. Hai nhóm thính giả Việt-Mỹ vô cùng thích thú, tưởng chừng như nghe câu chuyện phim phiêu lưu gián điệp. Nàng kể đến đoạn có một bọn cướp biển đến đảo Hoàng sa bắt cóc nàng trước mặt bọn lính Trung Cộng, Bác sĩ Quy, Đại Tá Hân và kể cả Phong cũng lắng tai nghe một cách say sưa, quên mất họ là người trong cuộc !

David cũng không quên tường thuật về những kỷ niệm vui buồn của người lính thủy dưới lòng đại dương và cảm tưởng của chàng ta khi đặt chân lên phần đất Việt Nam gặp lại người miền Nam ra sao ?

Họ ngồi quây quần trên mấy tảng đá trò chuyện đến khi nền trời có lấm tấm sao thưa. Thủ Lãnh Mật Khu với hai thuộc cấp đứng lên từ giã. LyLy và hai người Mỹ đưa đến tận chỗ đậu canot trong động nước, lúc bảy giờ đã tối om, họ phải dùng đèn bấm soi đường.

Canot rời bến, LyLy mắt lệ trông theo ...Nhưng bóng đêm mờ mịt nàng chỉ còn nghe tiếng xì xịt của canot mỗi lúc một nhỏ dần.

Cuộc hội ngộ ngắn ngủi của họ đã chấm dứt. Cuộc tình của họ cũng đã chấm dứt. Chàng đã vĩnh viễn xa nàng ! Nàng cũng sẽ vĩnh viễn quên chàng ! Số phận đã định như thế rồi.

Thình lình máy truyền thanh trong tay David phát âm. Hai chàng Mỹ mừng rỡ nói với Lyly :

- Tiềm Thủy Đình đã cho canot vào rước chúng ta rồi !

Hình như LyLy không nghe thấy gì cả ? Hình như nàng bình tĩnh đứng đó mà hồn phách như ở đâu đâu...

Bờ biển Thượng Hải có một khoảng bãi cát thật đẹp, mà dân chúng quanh vùng đặt tên là « bãi mộng ». Vì từ đó nhìn ra cửa biển thật tuyệt vời, thấy những hải đảo nho nhỏ xa xa với núi non chập chùng, thấy những cánh buồm nhấp nhô trên sóng nước, thấy trời nối liền với đại dương mênh mông xa tít...

Cảnh trí không những đẹp như tranh vẽ, mà còn là một nơi lý tưởng cho người tắm biển, vì là một vùng bãi có lớp cát trắng mịn, nước thật trong, sóng thật êm...

Nhưng một điều lạ lùng là dân chúng thành phố Thượng Hải không thấy ai dám đến vùng này để ngắm cảnh, tắm biển, hoặc đưa trẻ con đến nô đùa trên cát!

Chỉ vì khu vực đó có mấy ngôi nhà... Đặc biệt là toà nhà đồ sộ của Bí thư Thành ủy Thượng Hải « Giang Trạch Dân » (Jiang Zemin). Chức vụ ông ta hiện giờ là Thị trưởng, chúa trùm của thành phố này. Quanh nhà ông có tường thành thật cao và trước cửa có công rào bằng sắt kiên cố, lại thêm hai người lính võ trang vác súng đi tới đi lui với sắc mặt trầm trầm. Đó cũng là lý do khiến vùng biển tuyệt vời không mấy ai dám héo lánh tới. Thỉnh thoảng có vài khách bộ hành đi ngang qua, họ cũng rào bước thật nhanh.

Hôm ấy vào khoảng xế trưa, nắng khá gai gắt, có một chàng trai khoảng hai mươi lăm, mặt mày trung hậu chất phác và một cô gái cũng vào trạc tuổi, xinh đẹp khác thường. Cả hai vai quảy, tay mang, những sắc... những túi... từ xa đi tới, vừa đi vừa nhìn số nhà. Rồi chùng như tìm đúng nhà, họ bỏ đồ đạc xuống đất, thở phà ra chiều hoan hỉ.

Hai người lính quen thói hung hăng, chĩa súng quát lên :

-Chỗ này đâu phải là chỗ cho mấy người dừng chân ? Đi chỗ khác mau ! Không sợ chết à ?

Cô gái thản nhiên như không trước lời hăm dọa của tên lính, lấy tay áo thấm mồ hôi nhuê nhại trên mặt, nở nụ cười duyên :

- Chúng tôi muốn tìm người quen mà chú ?

Chẳng hiểu vì giọng nói của cô là lạ êm êm, hay vì nụ cười duyên trên gương mặt xinh đẹp của cô quá quyến rũ, hai người lính từ thái độ hồng hách, đổi giọng hòa dịu :

-Cô muốn tìm người quen nên đi chỗ khác. Nhà này là nhà của Đại đồng chí Bí Thư, không ai được đến gần.

Chàng trai xen vào nói :

-Bà con của chúng tôi chính là ông Bí thư Thị Trưởng Thượng Hải đó.

Người lính nghe nói trở mặt nghi ngờ, hỏi lại :

-Thật không ? Hai người từ đâu tới ? Tìm ông Thị Trưởng có việc chi ?

-Chúng tôi là cháu ông Thị Trưởng . Chúng tôi từ Quảng Châu tới đây. Tôi tên là Giang Trương Minh. Cô này là em tôi, tên Oanh Oanh.

Nghe anh chàng xưng tên họ là Giang Trương Minh, cùng họ với đảng tối cao của mình, hai người lính đưa mắt ngăm bảo nhau. Một người chạy vào nhà, một người ở lại niềm nở với khách :

-A, té ra hai vị cùng gia tộc với đồng chí Thị Trưởng ? Hiện đồng chí vắng nhà, song chúng tôi sẽ trình báo phu nhân. Xin vui lòng chờ một chút.

Thoáng sau người lính khi nãy từ trong nhà chạy ra ngoắc hai anh em nhà họ Giang :

- Theo tôi ! Phu nhân cho hai người vào.

Chàng trai nhanh nhẹn quảy các thứ, sau khi rí vào tai cô gái :

- Cô không quên những gì chúng ta đã bàn tính chứ ?

Cô gái gật đầu :

- Đương nhiên ! Xin anh an tâm !

Cả hai bước đi song song trên lối đi vào nhà có lát đá hoa trong khu vườn khá lớn. Vào đến mái hiên, người lính bảo họ để đồ đạc xuống đó, rồi dẫn cả hai đi dọc theo hậu viên. Vườn phía sau trồng đủ loại hoa. Còn có một hồ sen nhỏ nuôi cá đủ màu. Quanh hồ có hàng dương liễu và đặc biệt dưới gốc liễu có một người đàn bà khoảng ngũ tuần đang nằm trên ghế xích đu, mắt lim dim nhưng có lẽ không phải ngủ, mớ tóc quăn buông dài xuống ghế, gương mặt khá đẹp, mặc y phục bằng gấm màu lục, một tay chĩa ra cho cô gái quỳ bên cạnh gọt dũa làm móng tay.

Cô gái tên Oanh Oanh lưu ý nữ chủ nhân từ xa, khều tay Giang Trương Minh nói khẽ :

-Người đàn bà đang làm đẹp móng tay ấy chắc là Giang phu nhân ?

Chàng trai gật đầu :

-Chắc là mẹ ấy đó ! Mẹ ăn diện diêm dúa, có cả gia nhân quỳ một bên phục dịch ! Ai dám bảo xứ xã hội chủ nghĩa không có giai cấp chủ tớ ?

-Anh đừng bực mình ! Loại đàn bà thích ăn diện bắt chước tư bản rất dễ giao tiếp qua mặt, lợi thế cho chúng ta !

Họ ngừng to nhỏ với nhau lúc sắp đến gần nữ chủ nhân. Từ xa chàng trai đã lớn tiếng chào hỏi ngay :

-Kính chào thúc mẫu. Cháu là Giang Trương Minh, là cháu của thúc thúc. Thúc mẫu vẫn mạnh khoẻ luôn ?

Người đàn bà mở mắt ra, song chỉ để ngắm nghía nhìn những ngón tay của bà vừa được cô gái phết màu lên, không thèm nhìn kẻ vừa nhận là cháu của chồng bà nửa mắt, miệng hỏi :

- Người thật là cháu của ông nhà ta à ?

-Thưa phải ! Cháu là con trai của Giang Thiệu Hoá. Phụ thân cháu là anh họ của Giang thúc thúc.

- Thế à ? Người tới đây có việc chi ?

-Cháu có viết thư cho thúc thúc, mong thúc thúc giúp cháu tìm việc làm. Thúc thúc bảo cháu tới gặp mặt mới quyết định. Vì vậy hôm nay cháu đến đây.

- Người có thể làm được việc gì ?

- Cháu đã học hết bậc tam cấp, có thể làm việc văn phòng, việc trong nhà, việc ngoài vườn... việc nặng nhẹ gì cháu cũng làm được. Miễn là cháu có được chỗ ăn ở và phục thị cho thúc thúc với thúc mẫu, cháu rất vui.

-À, hoá ra người muốn tìm việc làm trong nhà ta à ? Nhưng nơi đây đâu phải là công sở mà có việc cho người làm ?

Thái độ lạnh lùng của nữ chủ nhân không làm cho họ Giang nản chí, một mực cung kính nói :

-Thưa thúc mẫu, cháu có thể làm bất cứ chuyện gì ở trong nhà của thúc mẫu, chỉ cần cho cháu một chỗ để ngủ và ăn cơm ngày hai bữa, không cần trả lương cũng được. Vì cha mẹ cháu đã chết, nhà ở dưới quê không còn, bà con thân quyến không còn ai nên...

Chủ nhà ngắt lời :

-Việc văn phòng thì ông nhà ta đã có phụ tá riêng. Ta cũng đã có người làm vườn, bà bếp và cô gái phụ việc. Chúng tôi không cần thuê thêm người. Tốt hơn người nên đi chỗ khác tìm việc thích hợp với khả năng của người.

Sau câu nói từ chối bà ta mới quay mặt nhìn người cháu họ của chồng. Bất thần bà ta trông thấy cô gái đứng bên cạnh chàng ta, sắc mặt lạnh lùng kiêu ngạo của bà ta không còn, sững sờ kêu lên :

- Cô...Cô là ai ?

Anh chàng Giang Trương Minh đang tui nghỉu tuyệt vọng, thấy thái độ của người thúc mẫu kỳ lạ, vội vàng nói :

-Thưa thúc mẫu ! Cô này là Oanh Oanh, là...em của cháu.

-Là em của người ? Là con gái của Giang Thiệu Hoá ? Không ! Ta không tin !

Bà ta lắc đầu và nói bằng giọng quả quyết. Anh chàng họ Giang và cô gái Oanh Oanh đưa mắt nhìn nhau, nhưng chưa kịp nói lời gì thì nữ chủ nhân tiếp :

-Ta nghe nói, gia gia và má má người chỉ có duy nhất một đứa con trai, chưa hề nghe nói có con gái. Và lại dung mạo cô này với người khác một trời một vực, sao có thể là anh em ?

Quả thật hai gương mặt ấy không có điểm nào giống nhau ! Cô gái có vẻ đài các sang trọng, mặc dù cô sủng sính trong bộ y phục vải tầm thường, mặt không trang điểm phấn son, tóc vấn bím đơn sơ, mà trông cô điểm lệ vô cùng. Còn chàng Giang Trương Minh trông thật thà hiền lành, mũi phình, tướng thô, dung mạo hoàn toàn khác biệt với cô gái Oanh Oanh !

Giữa lúc anh chàng họ Giang còn đang lúng túng trước mối hoài nghi của Thị trưởng phu nhân Giang Trạch Dân, thì cô gái Oanh Oanh ứng biến mau lẹ, cô giả bộ cười khúc khích như chế nhạo chàng ta, rồi nói :

-Thưa bà, cháu là em vợ của anh. Anh xấu hổ vì cưới vợ mà không báo tin bà con hàng xóm biết, nên mỗi khi đi chung với cháu thì cứ giới thiệu là em gái ! Thật là mắc cỡ !

Rồi quay sang Giang Trương Minh, cô ta bảo :

-Minh huynh ! Đáng lý anh phải nói rõ em là muội muội của chị ấy chứ !

Nàng vừa cười vừa nói rất tự nhiên. Nữ chủ nhân nửa tin nửa ngờ, đôi mắt vẫn nhìn xoáy vào mặt cô gái Oanh Oanh, miệng hỏi Giang Trương Minh :

-Té ra cô này là em vợ người à ? Cháu cưới vợ rồi à ? Vợ cháu ở đâu sao không dẫn theo ?

Giọng nói và lời nói của nữ chủ nhân lần này có vẻ dễ chịu và thân thiết hơn. Chẳng hiểu vì lý do gì ?

Giang Trương Minh nghe hỏi tới tấp hết sức bối rối, miệng ú ớ chưa biết phúc đáp ra sao, thì cô gái Oanh Oanh đã nhanh miệng trả lời, che giấu cái lúng túng của anh ta :

-Thưa bà, anh ấy cưới chị của cháu cả nửa năm nay. Chỉ vì chị ấy mới có thai nên không tiện đi xa.

Nữ chủ nhân mỉm cười. Cái cười của bà ta trong lúc đó khó mà đoán được bà ta tin hay không tin lời của cô gái Oanh Oanh.

Khi này bà ta khẳng khái từ chối tiếp nhận người cháu họ Giang, nhưng sau khi nhìn kỹ cô gái Oanh Oanh bà ta bỗng nhiên đổi thái độ lạnh nhạt lúc đầu, nói giọng ngọt ngào :

-Hai cháu từ xa lặn lội đến đây, ta nữ nào không dung chứa mà đuổi đi sao ? Được rồi ! Trong nhà ta cần thêm một người làm ngoài vườn để trồng hoa, cắt cỏ. Cháu đồng ý việc làm đó chứ ?

Giang Trương Minh mừng quýnh nói :

- Vâng ! Vâng ! Cháu làm được !

-Mỗi tháng ta trả cho cháu 10 Yuan nhé, cho ăn và chỗ ngủ. Cháu chịu chứ?

- Dạ ! Dạ ! Đa tạ thúc mẫu !

Đồng lương 10 Yuan vào buổi sinh hoạt leo thang này không giá trị gì. Nhưng anh chàng Giang Trương Minh mừng quýnh như được số bạc to ! Vị phu nhân của Thị Trưởng Thượng Hải vốn tính keo kiệt thích lợi dụng, nên không lưu ý thái độ của chàng ta, cứ tưởng thằng cháu chồng vì nghèo đói tìm được chỗ ăn ở và đồng lương như thế là vui mừng lắm rồi. Bà ta không thắc mắc vì sao một người có học như Giang Trương Minh chịu làm nghề ngu dốt.

Sự thật trong xã hội cộng sản, chỉ có giai cấp đảng là cao trọng, còn có học hay vô học cũng vậy thôi ! Người có học mà không có thế lực của đảng còn bị hà hiếp nữa. Anh chàng Giang Trương Minh chùng như vui mừng lắm, liếc mắt nhìn cô em vợ, rồi lên tiếng hỏi nữ chủ nhân :

- Thừa thúc mẫu ! Còn ...Oanh Oanh ...

Nữ chủ nhân ngắt lời bằng nụ cười tinh quái :

-Cô này nếu thật là em vợ của cháu, chờ tối nay thúc thúc cháu về nhà, sẽ hay. Trong nhà ta thật ra không có việc gì cho cô làm. Nhưng...thôi ! Dù sao bữa nay hai người có thể tạm ở lại đây.

Chàng họ Giang nghe nói có hơi thất vọng. Song nàng Oanh Oanh thì phớt tỉnh như không ! Dường như cô ta biết chắc chủ nhà không buông cô ra. Cô linh tính như thế ! Hay

vì thái độ của nữ chủ nhân từ khi thấy mặt cô, khiến cô có ảo tưởng mình đã được chủ nhân lưu ý.

Cô nhìn « anh rể » miệng chúm chím cười. Không hiểu nữ chủ nhân có nhìn thấy nụ cười chế nhạo của cô không ? Bà ta đổi giọng thật vui :

-À, hai cháu từ xa chắc khát và đói lắm ! Để ta bảo mẹ bếp dọn bữa ăn cho hai cháu. À, hai cháu có hành lý đồ đạc gì không ?

Giang Trương Minh cung kính đáp :

-Thưa thúc mẫu, hành lý của tụi cháu người lính bảo để tạm trước cửa.

-Mai Quế ! Người đưa cháu ta đến phòng cạnh nhà chứa củi cất tạm đồ đạc của họ đi. Rồi dắt họ xuống nhà bếp bảo mẹ Kim Chi dọn cơm nước cho họ ăn. À, tối nay người soạn chỗ ngủ cho Oanh Oanh chung phòng với người nhé ?

Dĩ nhiên câu nói ấy bà ra lệnh cho người tớ gái đang quỳ dưới đất làm móng tay móng chân cho bà.

Cô gái cũng đã xong việc, ôm mớ đồ nghề đứng lên. Lúc ấy nàng Oanh Oanh mới trông rõ mặt cô ta, nàng ta không khỏi giật mình. Vì rõ ràng cô gái Mai Quế không có vẻ gì là một hạ nhân đầy tớ. Nhan sắc cô tuy không hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng gương mặt xinh tươi, đôi mắt tinh anh, dáng người tầm thước, trông cô không khác gì một nữ sinh viên !

Có lẽ anh chàng Giang Trương Minh có cùng nhận xét về cô gái Mai Quế như cô em vợ, nên thầm lén trao ánh mắt với nàng ta. Cả hai lẳng lặng đi theo người tứ gái, bước được vài bước, nữ chủ nhân vụt gọi giật lại :

- Oanh Oanh ! Hãy để anh rể cô đi cất hành lý đồ đạc. Cô ở lại đây, ta muốn hỏi thăm cô vài điều.

Nàng Oanh Oanh quay trở lại, chấp tay nói :

-Có điều gì phu nhân muốn biết, cháu xin thưa rõ với phu nhân.

Nữ chủ nhân vụt đứng lên khỏi ghế, nắm tay nàng dắt đi thơ thẩn dưới rặng liễu một lúc mới mở miệng :

-Ta thấy hai người thân mật quá ! Cô thật là em vợ của nó sao ?

Oanh Oanh không chút bối rối, thản nhiên hỏi lại chủ nhân:

- Phu nhân nghi ngờ không phải ?

- Ta...chỉ hỏi vậy thôi !

Cả hai im lặng đi bên nhau một lúc. Nữ chủ nhân lại hỏi :

-Cô đẹp quá ! Chắc cô không phải người Quảng Châu chính gốc?

Cô Oanh Oanh vẫn không đáp câu hỏi, cười thật tươi :

- Vậy theo phu nhân, người Quảng Châu không đẹp ?

- Ta...ta không có ý nói như vậy !

Lại dẫn đo một lúc, chủ nhân mới lên tiếng :

-Cô quả thật người Quảng Châu? Cô không có lai Việt Nam ?

Nàng Oanh có chút giật mình, nhưng cô ta bật cười hỏi lại:

-Phu nhân cho rằng cháu lai Việt Nam ? Và chỉ gái Việt Nam mới đẹp ?

- Không ! Ta...không nghĩ như thế !

-Nếu thế, theo nhận xét của phu nhân, cháu là dân vùng nào ?

-Ta...ta không biết !

Từ vai trò chủ động, nữ chủ nhân bị nàng Oanh Oanh chất vấn đến nỗi ăn nói lúng túng, thật khôi hài !

Cả hai lại lặng im. Nữ chủ nhân suy nghĩ một lúc như tìm ra câu hỏi khả dĩ bắt bí cô gái, giọng bà thật lạnh :

-Bởi lý do gì cô thích làm cho gia đình ta ? Phải chăng mục đích của cô là muốn lưu lại trong nhà này ?

Có lẽ nàng Oanh Oanh đã dự trù sẵn câu hỏi này, nên nữ chủ nhân vừa dứt lời, cô đáp một cách trôi chảy tự nhiên :

-Cháu không quen biết ai ở Thượng Hải. Nghe anh kể kể có người thúc thúc tốt lòng hứa cho anh việc làm, nên cháu theo anh tới anh. Chớ thật ra nơi đâu có được chỗ làm tốt, cháu vẫn thích. Còn như phu nhân cho cháu công việc làm ở lại đây và lưu lại đây hay không là tùy lòng tốt của phu nhân. Mục đích của cháu là có được việc làm tốt, chỗ ăn ở một gia đình hiền đức. Còn làm cho ai, sống ở đâu, không quan trọng.

Câu trả lời của Oanh Oanh nghe thật êm tai và hữu lý. Chủ nhân cụt hứng nói xuôi :

- Thế à ? Tốt lắm !

Bà gằm mặt bước tới, chùng như suy tính điều gì ?

Nàng Oanh Oanh đi lững thững theo sau, sắc mặt cũng đăm chiêu nghĩ ngợi ...

« Người này không tin những gì ta nói, lại cũng không mấy thiện cảm với ta, nhưng từ khi thấy mặt ta thì dường như muốn giữ ta lại đây, nên mới giả bộ cho Giang Trương Minh việc làm. Ta có mưu đồ, mà người này hẳn cũng có mưu tính... Chiến trường này chưa biết hung hiểm ra sao, nhưng chắc có nhiều bất ngờ và thú vị ! ».

Nàng tự tin ở tài sắc mình. Nàng không sợ đối đầu với những tên trùm cộng sản quốc tế. Nàng cảm thấy thú vị khi gặp phải địch thủ lợi hại, nhưng nàng lại là con người ủy mị yếu đuối trong trường tình !

Nàng chính là nữ điệp viên tài hoa diễm lệ LL12 của chúng ta chớ không ai khác !

Rời « Tiềm Thủy Đỉnh » của Mỹ, LyLy xâm nhập vào lãnh thổ Trung Cộng từ cửa Tây giang tính đến nay hơn một năm rồi. Nàng đã đi qua bao nhiêu tỉnh thành, từ miền nam Quảng Châu, Nam Kinh, Giang Nam, Thượng Hải đến Bắc Kinh... Nơi nào có trường Đại Học là nàng dừng chân bắt liên lạc với CIA tại đó để hoạt động chung với họ trong công tác đặc biệt là : « móc nối thành phần sinh viên có tư tưởng tự do, giúp họ lập một lực lượng tranh đấu cho nhân quyền, chống lại sự cai trị bóc lột và tàn ác của tập đoàn cộng sản hoành hành trên lục địa Trung Hoa ».

Song song với chiến dịch gây mầm móng nổi dậy khắp vùng cộng sản Đông Âu như Ba Lan, Hung Gia Lợi, Tiệp, Nga v.v... thì ở Á Châu công tác này nhắm vào Trung Quốc và đó cũng là bước tiến để tiêu diệt cộng sản Việt Nam. Vì một khi nhân dân Trung Hoa vùng dậy chống lại bạo quyền thì nhân dân Việt Nam trong xứ cũng theo trào lưu quật khởi ấy mà tiêu diệt bọn ma đầu Hanoi.

Chính là một công tác tiêu diệt cộng sản đàn anh để bọn đàn em tự động giãy chết, như kiểu đập đầu rắn, mà CIA và Trụ cờ Vàng đã nghiên cứu nhiều năm và tung ra chiến dịch này với sự hợp tác của cơ quan tình báo gián điệp Đài Loan.

Anh chàng đội lớp Giang Trương Minh, cháu họ của chúa trùm cộng sản tỉnh Thượng Hải, thật ra là nhân viên tình báo gián điệp của Đài Loan, tên thật là Trần tử Quang, vốn người Đài Bắc, đã hoạt động ở Trung Cộng từ ba năm qua. Và cũng là người sát cánh với LL12 từ một năm nay.

Cách đây sáu tháng, gia đình của chàng sinh viên Giang Trương Minh, cháu họ của Giang Trạch Dân tìm cách trốn qua

HongKong bằng đường thủy từ Tây giang ra biển. Nhưng cha mẹ của Giang Trương Minh vì già cả không chịu nổi gian nan nên đã chết trên đường vượt tuyến tìm tự do. Anh chàng Giang Trương Minh tới được HongKong và sau đó xin tị nạn ở Hoa Kỳ. CIA sau khi biết được việc này liền bí mật cho Trần tử Quang đội lớp Giang Trương Minh đến nhận họ với Giang Trạch Dân, mưu việc đưa LL12 vào nằm vùng trong nhà của tên chúa trùm cộng sản vùng Thượng Hải này. Cũng là dịp để cho nữ điệp viên LL12 tìm dịp quen biết với những tên đầu xỏ của triều đình Trung Cộng, để theo dõi thật sát kế hoạch của họ. Nàng cũng có bốn phận dò tìm tung tích của Vân Trường, người hùng của chiến khu, mà hiện nay Trụ Cờ Vàng đã thu nhận vào cơ quan CPQ.

Sở dĩ CIA cho Trần Tử Quang và LL12 xâm nhập vào gia đình họ Giang cũng vì Giang Trạch Dân tuy chỉ là bí thư Thành Ủy Thượng Hải, nhưng lại là con rể của Lý Tiên Niệm (Li Xiannian), một thời làm Chủ tịch nhà nước, cũng là phe cánh của Đặng Tiểu Bình, người nắm vận mệnh của Trung Quốc từ khi họ Mao châu tổ.

Nhờ Giang Trương Minh cho biết tuy hấn là cháu của Giang Trạch Dân, nhưng từ nhỏ đến lớn chưa hề gặp mặt chú họ, vì Giang Thiệu Hoá, cha của chàng ta vốn không ưa bọn cầm quyền Bắc Kinh và chán ghét chế độ Mác- Xít nên không lui tới gia đình người em họ quyền thế ấy.

Nội thái độ nhạt nhẽo của vợ Giang Trạch Dân khi tiếp đón Giang Trương Minh, tức anh chàng Trần Tử Quang đội lớp, cũng cho ta thấy rõ tên trùm cộng sản vùng Thượng Hải là con người không có tình cảm thân quyến. Hấn đã nhận được thư của cháu cầu xin giúp đỡ, mà để vợ đón tiếp lạnh nhạt như thế. May mà phút chót sau khi thấy mặt LyLy, vợ hấn mới đổi

ý thu nhận Giang Trương Minh vào việc cắt cỏ trồng hoa cho khu vườn bà ta !

LyLy đoán mãi không ra vì sao người đàn bà này chú ý đến mình ? Vì sao bà ta sững sờ kinh ngạc phút đầu chạm mặt với nàng ? In hình bà ta kêu lên ngạc nhiên như thấy nàng giống một người nào đó... Và phải chăng người đó mang giòng máu Việt Nam nên bà ta nghi ngờ mới hỏi nàng có phải lai Việt Nam không?

Và điểm mà LyLy thắc mắc nhất là lý do gì bà muốn giữ chân nàng ? Chẳng lẽ vì nàng giống người nào đó ? Trên thế giới này người giống người nếu không phải là anh em thì thật hiếm có, nhưng không phải là không có ! Ví như LyLy chẳng phải đã từng đội lớp nàng Minh Minh, cháu nội của lão tặc Hồ Chí Minh, vợ của Tschechow, cố vấn của Gorbatchev, chỉ vì nàng có gương mặt hao hao giống nàng ta đó sao ? Dĩ nhiên bác sĩ Do Thái Wladimir có sửa đổi gương mặt của nàng chút ít khi nàng thay thế vai trò Minh Minh. Nhưng phải nói cả hai có nhiều điểm giống nhau và điểm đáng kể hơn hết là cả hai cùng đều là Việt Nam.

Giờ đây nàng lạc lõng giữa tử người Trung Hoa, chẳng lẽ lại giống một nàng Việt lai Tàu nào đó ? Thật là khó tin được là trong đời nàng có thể gặp những trường hợp ly kỳ một cách phi lý như vậy. Chuyện này không thể xảy ra lần thứ hai !

Không ! Nhất định có lý do gì khác người này muốn giữ nàng lại đây! Chờ xem khi gặp tên thị trưởng Giang Trạch Dân ra sao ? Dù vợ chồng hắn có mưu tính gì, mà chịu thu nhận nàng vào gia đình này, cũng đúng vào kế hoạch của CIA và chef đã sắp đặt.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung trong đầu LyLy không lưu ý mọi vật chung quanh, mà người đàn bà chủ nhân cũng im hơi lặng tiếng, y như quên mất sự có mặt của nàng phía sau. Mãi đến khi vào tới nhà bếp gặp lại Giang Trương Minh, tức Trần Tử Quang đội lớp, bà ta mới nói :

-Hai người nếu đói bụng thì ngồi đây chờ mụ Kim Chi dọn cơm ăn. Sau đó hai người cứ việc tắm rửa nghỉ ngơi. Tối nay ta sẽ gọi hai người lên nhà trên gặp phu quân ta.

Bà nói xong quay lưng bước đi. Người tứ gái mà LyLy gặp ngoài vườn khi nãy cũng lót tót theo sau. Cô ta nhất định là con người khá đặc biệt !

Nhà bếp hiện giờ ngoài Trần Tử Quang và LyLy còn có một người tất nhiên là mụ bếp Kim Chi rồi ! Chủ nhân rời nơi đó thì mụ cũng đã dọn xong cơm nước. Thật ra mụ chỉ xúc một tô cơm và đĩa tàu hủ kho bỏ lên bàn đã có sẵn hai đôi đũa và hai cái chén.

Giờ ấy đã xế chiều. Trần Tử Quang và LyLy chưa ăn trưa, nên anh chàng đói bụng quỳnh, ngồi xuống bàn là xúc cơm ăn liền, quên cả mời bạn ! Còn LyLy tuy bụng đói mà đôi mắt mãi quan sát đó đây nên không thiết đến việc ăn uống.

Bếp rộng mênh mông như căn nhà. Tuy xã hội này còn nghèo và chậm tiến, nhưng họ Giang thuộc hàng cao cấp đảng, chúa trùm của thành phố Thượng Hải, nên nơi đây cũng đua đòi những tiện nghi văn minh, dù không sánh được cái tân kỳ của xã hội Âu Mỹ, cũng có thể nói là một chỗ ở sang trọng lắm rồi !

Tủ lạnh, nếp ga, lò nướng v.v... đều có đủ. Duy sản phẩm Đông Âu, kỹ thuật non kém, hình dáng thô kệch xấu xí.

Đồ đạc trong gian nhà bếp ngoài cái bàn ăn nhỏ và mấy cái ghế đầu thì nơi đây còn có rất nhiều tủ đặt san sát nhau. Tủ khá lớn, chạm trổ cầu kỳ thời cổ xưa. Có thể là di sản của ông bà họ để lại ?

- Oanh Oanh ! Ăn đi chứ ! Không đói bụng sao ?

Anh chàng Trần tử Quang dùng tiếng Quãng nhắc nhở, LyLy mới sực nhớ đưa chén cơm lên miệng. Nhưng nàng vẫn chưa ăn, liếc mắt nhìn người bếp của họ Giang. Mụ có lẽ trên năm mươi, tuy gương mặt còn trẻ, song tóc đã bạc trắng. Trông mụ không xấu xí, nhưng có hàm răng hô. Nhìn kỹ, không thuộc loại hung dữ, cũng không hiền lành, thuộc hạng người tâm dạ nhỏ nòi tầm thường, không có gì đặc điểm.

Xem thế trong nhà này ngoài chủ nhân ra, Mai Quế mới là cô gái khiến bộ óc thám tử của LyLy lưu ý.

Sau khi quét mắt một lượt mụ Kim Chi, LyLy giả bộ làm thân với mụ để tìm hiểu sơ qua tình hình trong nhà này. Câu mở đầu của nàng như vậy :

- Thím tên Kim Chi nghe đẹp quá !

-Không phải đâu ! Đấy là tên họ của chồng tôi. Chồng tôi họ Kim tên Chi. Tôi họ Mộc tên Cam Bành. Bà chủ nói gọi tôi với tên chồng nghe hay hơn.

LyLy gật đầu :

- Đúng vậy ! Tên họ nghe đẹp quá !

Ngoài miệng nàng khen như vậy, nhưng bụng lại nghĩ : « Thằng cha này lấy tên họ nghe như đàn bà, chắc là thuộc loại lại cái ! Nếu không cũng thuộc loại đầu óc bệnh hoạn ! ».

Mụ Kim Chi lại được nghe nàng bóc thêm một câu :

-Tên chồng thím nghe hay quá ! Chắc chú ấy cũng làm việc trong nhà này ?

Mụ ta gật đầu :

-Phải ! Lúc trước ông chăm sóc vườn tược cây cối, nhưng đau rề rề hà. Nay đã nghỉ ở nhà rồi.

LyLy nghĩ, có lẽ chồng mụ này đau bệnh luôn nên nữ chủ nhân mới cho Trần Tử Quang tạm thay việc ngoài vườn. Chủ ý của nàng là tìm hiểu những hoạt động trong nhà này và số người quây quần bên chủ nhân là hạng nào, nên hỏi tiếp :

- Vậy gia nhân trong nhà ngoài chú thím chỉ có Mai Quế thôi sao ?

-Mấy hôm trước có Bảo Bảo phụ việc trong bếp. Nay nó nghỉ việc rồi. Mai Quế chỉ theo hầu phu nhân làm đẹp thôi !

-Ông Thị Trưởng và phu nhân chắc tử tế với thím lắm ?

Mụ nhe răng cười chớ không đáp LyLy câu hỏi này. LyLy đoán chắc chủ nhân không tử tế gì. Cho nên mụ mới không lên tiếng khen, mà cũng không dám chê.

Anh chàng Trần Tử Quang sau khi dồn ít thực phẩm vào bụng, lấy được sức lực, cũng lên tiếng dọa dẫm :

-Vậy ra trong gian nhà đồ sộ này hiện nay chỉ có ba người làm công thôi sao ?

- Bởi vậy tôi mới làm không kịp thở ! Việc lớn việc nhỏ trong nhà, ngoài sân... đều chỉ một mình tôi làm ! Mai Quế tối ngày chỉ đeo sát nữ chủ, không làm gì cả !

Bà ta nhắc đến tên Mai Quế thì sắc mặt hầm hầm. Có lẽ cô ta được lòng chủ nên mặt bực tức gan tị. Tử Quang dọa thêm :

-Vậy nhân viên phụ tá ông Thị Trưởng và binh sĩ không ai ở lại đây để làm việc sao ?

- Đây là tư gia mà. Những nhân viên phụ tá ông Thị Trưởng chỉ tới đây khi có việc công khẩn cấp cần báo cáo. Còn binh sĩ thì có bốn người lính thay phiên canh gác ngày đêm trước cổng, nhưng họ cũng không ăn hay ngủ trong nhà này. Lúc trước có chồng tôi làm vườn họ chỉ lo việc canh gác, nhưng từ khi chồng tôi nghỉ việc thì mấy người lính phải làm thêm nhiệm vụ tưới nước ngoài sân.

LyLy xen vào một câu lấy lòng mụ :

-Nếu cháu được chủ nhân cho ở lại, cháu sẽ phụ giúp thêm làm việc trong nhà và cơm nước. Anh cháu đã được nhận làm việc ngoài vườn rồi. Như vậy từ đây thêm cũng không phải làm việc bên ngoài.

-Việc trong nhà tôi đã không có thì giờ thờ rỗi. Cũng may là thiếu chủ hiện thời ở Bắc Kinh, chớ nếu còn ở trong nhà thì chắc tôi chết luôn, vì ông ta thích trồng hoa và chăm sóc thật đẹp cho sân cỏ. Ông chồng tôi lúc trước hầu hạ thiếu chủ cực khổ trăm chiều mới ngã bệnh đó.

LyLy và Tử Quang nghe mẹ nói câu đó thì đưa mắt nhìn nhau. Vì cả hai không rõ lắm về gia cảnh của Giang Trạch Dân, chỉ vì Giang Trương Minh và cha hẳn không tới lui gia đình này nên hẳn không rõ lắm để báo cáo chi tiết cho CIA. May nhờ nói chuyện dây dưa với mẹ Kim Chi mà cả hai mới biết Giang Trạch Dân có người con trai hiện sống ở Bắc Kinh.

Không bỏ lỡ cơ hội, LyLy hỏi gióng thêm một câu:

- Vậy thiếu chủ đi vắng bao lâu mới trở về ?

-Cậu ấy là Bác sĩ, giám đốc ở Dưỡng Trí viện ở Bắc Kinh mà. Cậu đâu có về nhà được ? Vả lại Lý gia, cựu chủ tịch nhà nước là ông ngoại cậu. Cậu ta ở nhà ông ngoại còn to rộng đẹp đẽ hơn nhà này. Giang phu nhân qua lại thường xuyên ở Bắc Kinh lắm.

LyLy nghe thế, mắng thảm :

-Chủ thuyết cộng sản mị dân quá mức ! Một mặt huênh hoang bình đẳng giai cấp, công bình xã hội, mà trên thực tế bọn cầm đầu phe đảng bè phái, quan liêu, thụ hưởng trên mồ hôi nước mắt của nhân dân. Thử hỏi mấy tên đầu xỏ chóp bu họ Đặng họ Lý họ Giang ...chẳng phải là một bè lũ thân bằng quyến thuộc bên vợ bên chồng chia nhau ngồi trên đầu trên cổ nhân dân Trung Hoa đó sao ?

Rồi nàng bỗng nhớ đến bọn cầm đầu ở Việt Nam, lòng bưng bưng giận, ánh mắt căm căm... Trần Tử Quang rất tinh ý, hiểu ngay có bức tức trong lòng LyLy, chàng ta nắm nhẹ tay nàng, an ủi :

-Cô ăn đi ! Chớ nghĩ ngợi nhiều. Tương lai không đen tối lắm đâu !

Giọng chàng trai họ Trần thật êm, xoa dịu được niềm đau hận trong lòng LyLy. Nàng ngoan ngoãn ăn hết chén cơm rồi đứng lên dọn dẹp. Trần tử Quang cũng phụ giúp. Mụ Kim Chi thừa dịp làm oai, sai LyLy việc nọ, bảo họ Trần làm việc kia...y như mụ làm chủ ! Cái cảnh ma cũ ăn hiếp ma mới trông thật buồn cười.

Buổi chiều Giang Trạch Dân về đến nhà lúc nào Trần Tử Quang và LyLy đều không hay biết, vì họ phải phụ giúp mụ Kim Chi trong bếp. Mai Quế gọi họ lên nhà trên gặp chủ nhân giữa lúc LyLy tóc tai rũ rượi, thần sắc bơ phờ, sau một ngày mệt nhọc.

Chẳng rõ Giang phu nhân đã nói trước điều gì với chồng, khi giáp mặt LyLy và Trần Tử Quang, tức Giang Trương Minh, tên Thành Ủy Thượng Hải Giang Trạch Dân trò chuyện hết sức thân mật và tử tế, khác hẳn vẻ lạnh lùng nhạt nhẽo và thái độ khinh khi khó chịu của vợ ông ta, khiến LyLy có cảm tưởng ông ta là một người tốt lòng tốt bụng thật sự. Ông nói với Giang Trương Minh :

-Ta nghe tin cha mẹ cháu đã qua đời vì tai nạn đắm thuyền khi hành nghề đánh cá, ta thật đau lòng. Cháu cứ ở trong nhà này phụ giúp việc nhà cho ta, ta sẽ trả lương cháu thật công bằng.

Với LyLy ông ta càng niềm nở hơn :

-Cô là em vợ của cháu Minh, thì cũng như cháu của tôi. Cô cứ tự nhiên ở lại nhà này. Tiếc rằng trong nhà tôi không có việc làm đúng theo khả năng của cô, nhưng tôi sẽ gắng tìm một chỗ tốt cho cô. Xin cô an tâm chờ đợi.

Ông cười hên hêch khi nói, ra vẻ con người dễ chịu tốt bụng, cởi mở. Nhưng LyLy có cảm tưởng như đó là lớp trang điểm, lớp mặt nạ sơn phết bề ngoài. Nàng nghĩ thầm :

« Người này chắc phải trên sáu mươi. Giang phu nhân chỉ vào khoảng ngũ tuần, lại là con gái của bậc cao cấp của ông ta, đủ thấy ông ta là tay mưu trí lợi hại. Chắc chắn việc thu nhận ta dễ dàng vào nhà họ không do lòng tốt của ông rồi ! Chờ xem lớp mặt nạ tô trét vôi vàng trên gương mặt tên chúa trùm cộng sản này bao giờ rớt ra ? Tạm thời ta và anh chàng họ Trần yên thân thực hiện kế hoạch nằm vùng để đưa tin và nhận liên lạc với đoàn thể sinh viên trong xứ ».

LyLy đã dọn sẵn lối đi cho mình nên yên tâm lưu lại nhà họ Giang. Sáng chiều nàng giúp mẹ Kim Chi lau chùi dọn dẹp nhà cửa, phụ giúp việc nấu ăn. Buổi trưa nàng phụ Trần Tử Quang tưới hoa nhỏ cỏ ngoài vườn. Trong nhà này chỗ nào nàng cũng ra vào tự do, ngay cả tư phòng làm việc của Giang Trạch Dân. Giang phu nhân từ khi nghe chồng xác nhận cho LyLy ở lại nhà bà, thì bà đối xử với nàng cũng khá tử tế.

Chưa thấy họ có mưu đồ gì ? Trong nhà cũng không có việc gì xảy ra khiến LyLy lưu ý. Nàng sống trong tình trạng « wait and see » !

Trần Tử Quang muốn được sống tự do bên ngoài để dễ dàng hoạt động, nên không ở lại nhà của « ông chú họ », viện có « cần có chỗ ở riêng bên ngoài để đón vợ từ Quảng Châu về sống chung ». Với danh nghĩa là cháu của Giang Trạch Dân lãnh công việc người làm vườn, chàng ta sáng tới chiều đi, vô ra toà nhà Thị Trường hoặc đi đó đi đây khắp nơi trong thành Thượng Hải cũng không bị mật vụ dòm ngó. Nhờ đó ngay tuần lễ đầu anh chàng đã tổ chức hai cuộc họp mặt sinh viên và thành lập một hội bí mật lấy tên là « Hội sinh viên tranh đấu cho nhân quyền vùng Thượng Hải ».

Hôm ấy đã sang tuần lễ thứ hai, theo sự dò biết của LyLy và Tử Quang thì sẽ có một số nhân vật cao cấp ở Bắc Kinh viếng Thượng Hải và sẽ họp ở văn phòng Thị Trường hai ngày. Ngày cuối, Giang Trạch Dân và phu nhân sẽ tổ chức một buổi tiệc đãi khách ở cao lầu Thiên Thai, một nhà hàng nổi tiếng của Thượng Hải.

Trước ngày đó LyLy lưu ý thấy cô gái Mai Quế vẻ mặt lăm lăm, ít ăn ít ngủ và lên ra phố sau buổi ăn chiều đến khuya mới về. Chủ nhân không hay biết gì ! Vì cả hai ngủ chung phòng nên mỗi hành động của cô ta đều không thoát khỏi tầm mắt quan sát của LyLy.

Đúng ngày có cuộc họp, nghe nói từ Bắc kinh có bốn người tới. Một là cố vấn Thủ Tướng Trung cộng Lý Bằng, một là thân tín của Đặng tiểu Bình, một nhân vật chìm, không cho biết họ tên chức vụ, ngay cả Giang Trạch Dân cũng không rõ lai lịch và người thứ tư là ông « tướng hai sao » họ Trương. Buổi họp ngày đầu tiên Giang Trạch Dân về nhà muộn, sắc mặt khẩn trương. Ngày thứ hai, cũng là ngày chót, xem chừng họ Giang tươi tỉnh hơn.

Tối đó Giang phu nhân ăn diện thật đẹp, xe công xa của nhà nước do tài xế lái đưa vợ chồng họ Giang ra nhà hàng. Chủ nhân vừa ra khỏi nhà thì Mai Quế cũng biến mất. Mụ Kim Chi thừa dịp chủ đi vắng cũng ra về sớm. Trần Tử Quang thì vắng mặt từ lúc xế trưa. Công việc làm vườn không nhất thiết phải đúng giờ giấc, tùy theo thời tiết tốt xấu. Ngày nào trời nắng đẹp, chàng ta đến nhà làm từ sáng sớm đến chiều tối. Ngày nào trời âm đăm mưa gió chàng ta chỉ tới làm một lúc rồi đi. Bởi đó mà việc đi sớm về muộn, ra vô thất thường của Trần Tử Quang không có gì đặc biệt khiến chủ nhân lưu ý.

Hôm ấy thiên hạ đi hết cả rồi, LyLy còn lại một mình trong toà nhà rộng lớn vô chủ không biết phải làm gì ? Không có chủ nhân, mà nàng cũng không thiết lục soát những bí mật trong toà nhà này. Cũng vì hàng ngày nàng ra vào văn phòng của Giang Trạch Dân để lau chùi dọn dẹp, chẳng thấy giấy tờ nào khả dĩ quan trọng đáng lưu ý.

Nàng nghĩ, cuốn phim tài liệu về Cam Ranh không dính líu gì đến Thành Ủy tỉnh Thượng Hải, cho nên tin tức về Vân Trường không thể nghe ngóng nơi đây.

Hai tuần đã qua rồi, LyLy chờ đợi cái gì mới lạ đến... dạ bồn chồn nôn nao khó chịu vô cùng. Đêm nay toà nhà thật tĩnh. Nàng nằm một mình trong phòng vẫn không yên ngủ được nên chờ dậy đi một vòng ra hậu viên, chợt nghe tiếng bước chân lê lét, dường như của một người kéo một người tiến tới ? Tiếng di động của họ từ cửa sau hướng về gian nhà chứa củi, cạnh gian nhà dứa. Thỉnh thoảng có tiếng rên nho nhỏ ư ử của một người.

Trong lòng không khỏi tò mò, LyLy nhẹ bước trong bóng đêm, nương theo bước chân kẻ lạ đến gian nhà chứa củi. Nàng

dán mắt nhìn qua kẽ hở mặt vách bên hong nhìn vào... Nhưng vì bên ngoài trời tối om om, mà bên trong không có đèn, lại từng đống củi chất cao ngất LyLy không trông thấy gì, chỉ nghe tiếng rên từng chập của một người có lẽ bị thương rất nặng.

Thình lình nàng nghe tiếng nói thật khẽ, của phụ nữ :

-Anh ráng chịu đau một chút, em lên vô nhà lấy thuốc cầm máu và tìm vải băng bó cho anh.

Giọng thều thào của người kia :

- Cô cẩn thận...Coi chừng họ phát giác...

-Anh yên lòng ! Vợ chồng tên Giang Trạch Dân chắc chưa về đến nhà đâu ! Trong nhà hiện giờ chỉ còn đứa trẻ tên Oanh Oanh. Nhưng giờ này khuya lắm, chắc nó đã ngủ say rồi. Anh nằm yên chờ em nhé ?

Tuy âm thanh cô gái lí nhí, nhưng không xa lạ đối với LyLy. Huống chi nghe câu sau cùng, dù không nhận ra tiếng, nàng cũng đoán được người nói là Mai Quế ! Ngay từ phút đầu gặp cô gái này LyLy đã có cảm giác cô ta là một nhân vật khác thường đặc biệt, chứ không phải là một gia nhân bình thường. Cho nên những hành động bí mật của cô ta đêm nay không làm cho LyLy ngạc nhiên.

Có điều nàng chưa suy đoán ra, tại sao cô mang một người bị thương vào trốn trong nhà của Thành Ủy Thượng Hải ? Hàng ngày cô ta theo sát nữ chủ nhân, ăn nói cung kính , nhưng tối nay lúc nói chuyện với người bị thương, Mai Quế

gọi chủ nhân là « vợ chồng tên Giang Trạch Dân », y như cô khinh ghét họ Giang lắm ?

Nàng đã đoán trước cô ta không phải là gia nhân thuần túy, mà vào làm gia nhân cho Giang phu nhân hẳn có mục đích. Phải chăng cùng mục đích như Trần Tử Quang ?

Câu hỏi chính nàng nêu ra, được nàng giải đáp ngay :

-Không ! Nhất định không cùng phe với nhóm sinh viên của Trần Tử Quang ! Vì nếu không họ đã nhìn nhau. Vậy cô ta cũng có thể thuộc phe cộng sản không cùng bè phái với Giang Trạch Dân !

Sở dĩ LyLy có ý nghĩ đó vì tình hình chính trị Trung Cộng lúc bấy giờ hết sức căng thẳng. Kinh tế kiệt quệ, công nhân thợ thuyền bắt đầu bất mãn chế độ. Giới trí thức xôn xao, sinh viên học trò ngấm ngầm chống đối... Trong khi đó nhóm cán bộ cao cấp cũng phân rẽ tứ tung. Kẻ bảo thủ muốn giữ rập khuôn chủ nghĩa Mác-Xít. Người có tư tưởng mới muốn sửa đổi theo chiều hướng thế giới tự do... Thực trạng trong nước lúc bấy giờ không khác gì quả bong bóng chứa quá nhiều hơi chờ giây phút bùng nổ !

Đang khi LyLy miên man nghĩ ngợi... nàng Mai Quế đã vào nhà lấy thuốc và dụng cụ băng bó mang ra. Cô ta có mang theo cây đèn dầu nhỏ với chút ánh sáng leo lét. Cũng may LyLy núp bên hông nhà củi, cô ta không lưu ý thấy.

Bấy giờ nhờ ánh sáng lập loè, LyLy thấy được người bị thương là một thanh niên trẻ, chắc vào khoảng tuổi Trần Tử Quang. Anh ta bị thương nơi ngực, khoảng dưới bả vai, máu ướt đầm cả áo. Và in hình như chàng ta đã ngất, đầu chúi

xuống đồng củi. Trước tình trạng đó Mai Quế luống cuống tay chân, lay quay mãi vẫn không thể đỡ anh ta ngồi dậy băng bó, máu trên vết thương tuôn ra mỗi lúc một nhiều .

Không thể đứng yên nhìn họ, LyLy rời chỗ núp, bước nhanh vào trong. Mai Quế nghe tiếng chân người, thất sắc kinh hoàng buông nạn nhân ra, chụp ngay cái búa trong nhà củi làm vũ khí... Nhưng cô ta chưa kịp vung búa lên, LyLy đã lên tiếng :

-Xin đừng ! Tôi chỉ muốn giúp cô một tay để băng bó cho người bị thương thôi !

Nghe giọng nói ôn nhu của nàng, Mai Quế hạ thấp cái búa trên tay, nhưng đôi mắt nhìn LyLy trân trối vì sự xuất hiện quá bất ngờ của nàng.

-Nếu tôi không là bạn thì cũng không phải là kẻ thù của hai vị đâu ! Tôi không làm hại đến cô đâu ! Đừng sợ !

Sau câu nói thứ hai, LyLy bước tới nâng anh chàng bị thương lên, xem xét vết thương rồi nói :

-Viên đạn không xuyên qua chỗ yếu, không nguy hiểm lắm , nhưng đạn còn nằm bên trong , cần phải tìm bác sĩ mổ lấy ra. Tạm thời cô phụ tôi đỡ người này để tôi bôi thuốc cầm máu và băng vết thương.

Nàng vừa nói vừa cởi áo nạn nhân với sự phụ giúp của Mai Quế, cả hai lảng xãng một lúc đã hoàn tất việc băng bó sức thuốc và đặt nạn nhân nằm sấp xuống nền đất. Ngay lúc đó nạn nhân rên ư ử, nhưng vẫn trong tình trạng hôn mê. LyLy nói :

-Tôi có thuốc trị đau nhức trong phòng. Để tôi vào nhà lấy. Cô chờ tôi.

Mai Quế mừng rỡ, nhưng cũng không mở miệng nói cảm ơn. Có lẽ cô ta đang thắc mắc về tâm lòng tốt của cô gái Oanh Oanh, vì không biết cô ta thuộc thành phần nào và có mưu tính gì?

Trong xã hội cộng sản, giữa người và người chỉ có sự nghi kỵ, nên gặp được người tốt với mình cũng không thể dễ dàng tin tưởng.

LyLy chạy đi, Mai Quế chờ đợi với nỗi lo lắng của kẻ sợ bị tố cáo... Cũng may LyLy trở ra ngay với mấy viên thuốc trị đau, ly nước và có cả cái chăn. Nàng trao các thứ cho Mai Quế và căn dặn cách hai giờ cho nạn nhân uống một viên thuốc.

Lúc ấy nạn nhân đã tỉnh lại, Mai Quế đưa thuốc và nước cho chàng ta uống rồi lấy chăn đắp cho bạn cô ta. Cho đến khi đó cô ta mới mở miệng nói cảm ơn :

- Cô tốt quá ! Cảm ơn cô !

-Không có chi ! Thấy một người bị thương, ai cũng muốn cứu giúp. Cô đừng bận tâm ! Việc cô cần làm là tìm bác sĩ mổ lấy viên đạn ra gấp, kéo để lâu sẽ nguy đến tánh mạng anh ấy.

LyLy nói xong định quay lưng bước đi, nhưng Mai Quế hình như muốn nói điều gì, nhưng ấp úng mãi không ra lời. LyLy nhỏ nhẹ hỏi :

- Cô cần tôi giúp điều chi nữa, xin cứ nói.

Mai Quế ngáp ngừng một lúc mới nói :

-Cô có thể giữ kín đừng cho ai biết nội vụ đêm nay không ?

LyLy nói :

-Tôi không biết việc gì đã xảy ra cho người bạn của cô và cô. Nhưng đó việc riêng tư của hai người. Cô yên lòng. Tối nay kể như tôi không gặp cô và người này. Tuy nhiên đêm nay nhờ chủ nhân chưa về nhà, bọn lính gác lơ là, cô mới có thể đưa bạn vào đây mà không ai hay biết. Nhưng tốt hơn cô nên đưa bạn cô rời nơi này ngay để sớm tìm bác sĩ trị thương và cũng để không bị người trong nhà phát giác.

-Tôi biết chớ ! Chỉ có điều hiện tại sức lực anh ấy quá yếu chưa thể đi đứng được. Và lại bên ngoài họ đang lùng kiếm bắt ảnh. Cho nên chỗ này là chỗ an toàn để anh ấy dưỡng thương.

Cô ta nói bằng giọng chắc chắn, y như đã quyết định để bạn ẩn thân tại đây. « Họ » mà cô ta nói có thể là bọn công an. Có thể hai người này trong nhóm chống đối. Nhưng chống đối ai ?

Nàng muốn tìm hiểu, nên dọ dẫm :

-Cô với người này là bạn cùng học chung trường Đại học phải không ?

Sở dĩ LyLy hỏi thế vì mấy hôm trước vô tình nàng đọc mảnh giấy vụn Mai Quế xé bỏ trong sọt rác trong phòng có

ghi mấy công thức vật lý. Ngay từ phút gặp gỡ đầu, LyLy đã lưu ý cô ta không phải là hạng gia nhân tôi tớ bình thường, nên mới để ý những việc nhỏ nhặt ấy. Vì vậy nàng suy đoán cô ta là một người có học, mà học rất cao nữa.

Nàng không dám hỏi thẳng cô ta vì sao anh chàng kia bị thương, và ai đang tìm bắt, nên nói vòng vo. Mai Quế không ngờ LyLy đoán ra thân phận hai người họ, nên thất sắc kinh hãi đứng lạng im. LyLy nói tiếp để trấn an cô ta :

-Tôi cũng là người có học chút ít, nên mới đoán ra cô cũng không phải hạng vô học tầm thường.

Rồi nàng hạ thấp giọng nói thêm :

-Anh rể tôi, Giang Trương Minh, rất thích kết bạn với sinh viên cùng lứa tuổi. Anh vốn là cựu sinh viên ở Đại Học Nam Kinh. Chắc cô cũng biết anh vào làm việc lao động trong nhà chú họ là tạm thời chờ tìm một việc làm đúng khả năng rồi đi nơi khác. Anh là người rất tốt bụng. Nếu như cô cần anh ấy giúp cô bí mật đưa bạn cô rời nơi này, tôi tin anh sẵn lòng.

Sau khi nghe LyLy nói câu ấy, Mai Quế đã bắt đầu tín nhiệm nàng, nên nói :

-Tôi biết bạn tôi cần rời nơi này để tìm bác sĩ mổ lấy viên đạn ra mới sống được. Nhưng tình hình bên ngoài khó mà rời nhà này đi nơi khác.

LyLy nói bằng giọng tự tin :

-Tôi nghĩ, anh rể tôi giúp được vụ này. Ngày mai anh ấy tới nhà, tôi sẽ kể rõ sự tình. Tôi tin anh ấy sẽ tìm cách giấu bạn

cô trong xe cở cỡ ra ngoài. Nếu mọi sự thuận tiện như dự tính, tôi sẽ báo cô để liên lạc với người bên ngoài đón bạn cô đưa đến nơi an toàn trị thương. Điều chúng tôi làm là đồng lõa với hai người. Đương nhiên chúng tôi phải tuyệt đối giữ bí mật.

Mai Quế cảm động đến nghẹn ngào :

-Tôi không biết phải cảm tạ cô thế nào ? Cô thật là người tốt ! Những ngày qua nếu tôi đối xử với cô không phải, xin cô tha thứ cho.

Quả thật hai tuần qua Mai Quế lúc nào cũng tỏ thái độ lạnh nhạt với LyLy dù ban ngày cả hai ăn chung, tối ngủ một phòng. Nếu người nào khác sẽ cho rằng Mai Quế kiêu ngạo chỉ biết nịnh bợ chủ. Nhưng LyLy với bộ óc tinh tế của một thám tử rành nghề, biết thái độ lạnh lùng nhạt nhẽo không muốn làm thân với mình của Mai Quế chẳng qua vì cô ta sợ nàng tò mò tìm hiểu bí ẩn của cô ta.

Bây giờ bí mật của cô ta đã lộ ra... Sớm muộn gì LyLy cũng sẽ biết cô ta thuộc thành phần nào !.

Nàng nghĩ, cho dù cô ta không cùng nhóm với Trần Tử Quang, chắc cũng không là nhóm đối đầu với hoạt động của nàng trên xứ này. Nàng muốn nói thêm lời thân ái, bỗng nghe tiếng xe chạy vô ngõ. Mai Quế còn đang nắm tay LyLy, vụt buông ra toan bỏ chạy. LyLy chụp tay cô, nắm giữ lại :

-Cô chớ quá sợ hãi ! Cô có thể ở lại đây trông chừng bạn cô đêm nay. Tôi vào nhà. Nếu chủ nhân có tìm cô, tôi sẽ ra đây báo cô biết. Nhưng tôi nghĩ giờ này khuya quá rồi, chắc họ không tìm cô hay tôi làm gì.

Nàng xiết nhẹ tay Mai Quế để tỏ tình thân thiết trấn an, rồi với bước chân thật nhẹ đi vào nhà.

Phòng ngủ của Mai Quế và LyLy là phòng nối liền giữa nhà bếp và nhà trên, cách phòng ngủ của chủ nhân một khoảng hành lang. Nàng vừa ló mặt đến hành lang đã nghe tiếng réo của Giang phu nhân :

- Mai Quế ! Mai Quế !

LyLy thất kinh toan chạy ra nhà củi tìm Mai Quế, chợt nghe tiếng Giang Trạch Dân :

-Khuya quá rồi ! Nó đã ngủ say, phu nhân gọi nó làm gì ?

- Tôi muốn nó pha cho ông một tách trà.

- Tôi muốn ngủ, còn uống trà làm gì ?

-Ông chắc ngủ được không ? Không bắt được bọn phá hoại, hai bộ mặt họ Khương và họ Bạch hầm hầm suốt bữa ăn. Tôi sợ khi trở về Bắc Kinh họ sẽ nói điều bất lợi cho ông với Đặng chủ tịch và Lý thủ tướng. Tôi lo lắm, không ngủ được đâu ! Ông tính coi, chúng ta phải làm sao ?

-Phu nhân hơi đâu mà lo ! Bọn phá hoại quăng chất nổ ở cao lầu có rụng sợi lông chân nào của Khương và Bạch đồng chí đâu mà chúng ta sợ họ tâu lại cấp trên ? Huống chi lính của tôi đã bắn trúng một tên phản loạn, hắn bị thương nặng không thể trốn xa được. Tôi đã ra lệnh lục soát khắp nơi trong thành phố, không chừa nhà nào. Chắc nội ngày mai bọn phản loạn sẽ bị bắt trọn ổ !

Giang phu nhân vẫn chưa yên lòng :

-Giả tử lính của ông không bắt được bọn phản loạn để giao cho Khương đồng chí điều tra, tôi sợ ông ta nghi ngờ mình hãm hại họ ! Vì trong lúc chát nổ phát ra, tôi với ông vô tình không có ở bàn tiệc.

-Hừ ! Nghi ngờ cứ để họ nghi ngờ ! Tôi sợ gì chứ ? Tôi với phu nhân đi tiêu vắng mặt, chả lẽ có tội sao ? Huống chi Khương đồng chí và Bạch đồng chí không chết, không bị thương, lấy có gì hạch tội chúng ta chứ ?

Giang phu nhân cười khẩy :

-Ông lúc nào cũng hời hợt ! Ông không thấy sắc mặt của họ tức giận nhìn chúng ta với câu nói đầy nghi kỵ sao ?

Giang Trạch Dân bực mình :

-Bà đừng lải nhải nữa ! Cùng lắm chúng ta thực hiện kế hoạch đưa Oanh Oanh đi Bắc Kinh sớm hơn dự tính. Bà còn lo sợ gì nữa chứ ? Thôi ngủ đi !

Nhờ đêm trường êm vắng, nhờ vợ chồng Giang Trạch Dân nói chuyện giọng bình thường, LyLy mới nghe rõ câu chuyện xảy ra đêm nay.

Theo lời họ, bọn phản loạn quăng chát nổ vào cao lầu tối nay chắc là nhóm Mai Quế. Và anh chàng bị cảnh sát bắn trọng thương là anh chàng nàg đã băng bó vết thương khi nãy chứ không ai khác !

Xem chừng nhóm trẻ này muốn giết bọn cao cấp từ Bắc Kinh đến, chớ không phải vợ chồng họ Giang, nên mới chờ dịp họ vắng mặt nơi bàn ăn quăng chất nổ, khiến cho khách nghi ngờ chủ tiệc có dính líu đến vụ này ! Cũng có thể nhóm của Mai Quế không có mục đích nhất thiết giết bọn Bắc Kinh, mà cô ý gây nghi kỵ hiềm khích giữa bọn lãnh đạo công sản.

Quả là mưu kế cao sâu tuyệt diệu ! Thay vì giết bọn cầm đầu triều đình Bắc Kinh thập phần khó khăn nguy hiểm, nhóm thanh niên trẻ của Mai Quế chỉ làm một động tác nho nhỏ khiến bọn họ nghi ngờ đầu đá với nhau !

Cứ xem Giang phu nhân lo lắng như vậy và Giang Trạch Dân tuy nói cứng để trấn an vợ, nhưng không có nghĩa là ông không ưu tư ! Câu nói sau của ông ta : « Cùng lắm chúng ta thực hiện kế hoạch đưa Oanh Oanh đi Bắc Kinh sớm hơn dự định » khiến LyLy toát mồ hôi lạnh !

Như thế hai vợ chồng người này đã có sẵn kế hoạch đưa nàng đi Bắc Kinh để mưu đồ điều chi đó...

CIA và chef nàng cho nàng theo Tử Quang đội lớp Giang Trương Minh vô nhà này là muốn tạo dịp cho nàng lọt vào mắt bọn cầm đầu Bắc Kinh, để nàng theo sát triều đình Trung Cộng. Thêm một lần nữa, Trụ Cờ Vàng dùng chiến thuật « mỹ nhân kế », lợi dụng sắc đẹp và tài trí của nhân viên mình để thực hiện kế hoạch « đập đầu rắn ».

LyLy vốn biết rõ dụng ý của CIA và Chef về vai trò nàng phải thực hiện ở Bắc Kinh, nên khi nghe vợ chồng Giang Trạch Dân nói sẽ đưa mình đi Bắc Kinh, tuy giật mình và có chút kinh hãi, nhưng trong bụng nôn nao phấn khởi vô cùng.

Nàng trở về phòng ngủ, lên giường nhắm mắt lại, nhưng không ngủ, đầu óc miên man nghĩ đến việc mình phải làm trong những ngày sắp tới... Rồi nàng bỗng nghĩ đến Mai Quế...trong lòng bội phục cô ta vô cùng !

Đưa anh chàng nọ vào ẩn trốn trong nhà họ Giang thật không khác gì đi vào chỗ chết để tìm đường sống. Cô ta quả là kẻ mưu trí, liêu tít như thần ! Cô biết chắc bọn công an mật vụ đang tầm bắt bạn cô khắp cùng thành phố Thượng Hải và chắc chắn cuộc lục soát tỉ mỉ không bỏ sót nơi nào nhà nào, nhưng chúng không bao giờ nghĩ kẻ phản loạn lại ẩn trốn trong nhà của đảng tối cao chúng ! Hèn chi Mai Quế mới nói với LyLy nơi đây là chỗ an toàn nhất !

Bỗng nàng cười nhỏ :

-Kể ra cô cũng đi nước liều! Giả tí LyLy này là Oanh Oanh thật sự, nhất định cô ta sẽ tố cáo mọi sự với chủ nhân. Như thế Mai Quế và người bạn trai của cô làm sao yên thân được ? Xem thế mưu trí mà cũng cần phải có may mắn nữa !

Sau câu nói lảm nhảm một mình nàng đi vào cõi mộng , trên môi còn phảng phất nụ cười.

Sáng hôm sau trời còn mờ sương, LyLy vì đêm qua ngủ trễ nên không dậy sớm như thường lệ. Mai Quế vào nhà lúc nào không rõ, cô ta đánh thức nàng dậy và bảo :

- Chủ nhân cho gọi cô.

Nàng vội vã vào nhà tắm lau rửa mặt mũi. Mai Quế lễ đễ theo một bên với đôi mắt dò xét. Có lẽ cô ta muốn tìm hiểu con người thật của nàng sáng nay ra sao? LyLy đoán được tâm trạng của cô ta, nhưng không nói gì. Thấy nàng trầm lặng, cô ta lo ngại hỏi:

- Cô còn nhớ những gì đã hứa với tôi đêm qua?

- Đương nhiên!

Thấy nụ cười của mình không đủ cho cô gái yên lòng, LyLy nắm tay cô ta xiết nhẹ, hỏi nhỏ:

- Người bạn của cô đỡ chút nào không?

- Nhờ thuốc cầm đau của cô anh ấy ngủ yên được tới sáng.

LyLy gật đầu, không hỏi thêm nữa. Thầm tính khi giáp mặt chủ nhân xong sẽ tìm Trần Tử Quang nói rõ mọi sự về Mai Quế để anh ta tìm cách đưa người bạn của cô ta rời nhà này đến chỗ an toàn. Đồng thời nàng cũng cần cho Tử Quang biết những lời bàn bạc của vợ chồng Giang Trạch Dân về việc đưa nàng đi Bắc Kinh.

Nàng vừa đi vừa nghĩ, chân ra đến khách sảnh lúc nào không hay? Mãi đến khi Giang Trạch Dân lên tiếng:

- Oanh Oanh! Như tôi đã nói với cô, trong nhà này không có việc gì hợp với khả năng của cô, nên tôi muốn đưa cô đi Bắc Kinh, tới nhà nhạc gia của tôi. Nơi đó cô sẽ có việc làm tốt hơn, như làm ở văn phòng chẳng hạn. Ý cô thế nào?

LyLy nghe tiếng nói mới giật mình nhìn sững chủ nhà... Thấy vẻ ngơ ngác của nàng, Giang Trạch Dân tưởng nàng không muốn đi Bắc Kinh nên nói thêm :

-Bắc Kinh nhộn nhịp vui thú hơn ở đây. Và lại nhạc gia tôi có quyền thế mạnh, giàu có hơn chúng tôi, cô sống ở đó có tương lai hơn.

LyLy chưa kịp mở miệng nói cảm ơn, Giang phu nhân xen vào :

-Nếu cô không thích đi Bắc Kinh, không sao ! Chúng tôi không ép. Nhưng rất tiếc chúng tôi không thể cho cô ở lại đây, vì trong nhà tôi không có việc gì đáng để cô làm.

Đáng lý LyLy đã nói cảm ơn và vui vẻ chấp nhận đi Bắc Kinh, vì đúng vào mục đích của nàng. Song vì nghe vợ Giang Trạch Dân nói giọng như hâm dọa, dù bà ta đã có chủ ý đưa nàng đi. Nàng tức giận nhủ thầm : « Đàn bà vẫn hay thích làm oai, hâm dọa ! Đã thế ta làm bộ từ chối để mẹ ta phải nài nỉ ta chơi ! ». Nghĩ như thế nên nàng nói :

-Cháu rất cảm ơn ông bà đã thu nhận cháu thời gian qua. Cháu thích cuộc sống ở Thượng Hải hơn Bắc Kinh. Nếu như ông bà không thể cho cháu ở lại đây, cháu sẽ đi nơi khác tìm việc vậy !

Nàng định ninh vợ chồng tên Thành Ủy Thượng Hải nghe nàng từ chối sẽ xuống nước dụ dỗ nàng. Nào đâu hình như họ đã dự trù trước nàng sẽ nói lời từ chối đó, nên không những không tỏ thái độ cầu cạnh, lại còn liếc mắt nhau mỉm cười. Giang Trạch Dân nói :

-Cũng được ! Tôi có lòng tốt muốn giúp cô, nhưng cô từ chối muốn tìm việc làm nơi khác, tùy ý cô ! Tính đến hôm nay cô làm việc nhà cho gia đình tôi nửa tháng. Như vậy ngày mai cô rời nhà này cũng dễ tính.

LyLy thật không ngờ vợ chồng tên Thành Ủy Thượng Hải lại đáo để như vậy ! Lần thứ nhất trong đời LyLy cảm nghe rờn rợn ghê sợ trước một địch thủ lợi hại ! Nàng cố giữ bình tĩnh, môi điềm nhẹ nụ cười để che giấu những bối rối trong lòng. Tự hỏi : « Họ muốn gì ? Đêm qua chẳng phải họ mưu tính đưa nàng đi Bắc Kinh đó sao ? Hay là họ đã đổi kế hoạch mới, không cần nàng nữa ? ». Dù sao nàng đã mở miệng từ chối, bây giờ không thể lên tiếng nài xin, đành phải nói cảm ơn rồi rút lui.

Nàng ra vườn cố ý tìm Trần Tử Quang, nhưng không gặp. Nàng đi một vòng qua gian nhà chứa củi, định bụng thăm anh chàng bị thương. Không ngờ đến nơi không thấy anh ta đâu cả ! Nàng nhớ trong lúc nàng vào nhà khách nói chuyện chủ nhân Mai Quế đã đi ra ngoài. Chẳng lẽ cô ta sợ nàng tố cáo mới lên đưa người bạn trai giấu nơi khác ?

Cùng với câu hỏi trong đầu, LyLy nhanh chân vào nhà bếp. Mụ Kim Chi vừa thấy nàng đã lên tiếng :

-Anh rể cô tìm cô đó. Hấn nhờ tôi nhắn với cô, hấn có việc gấp phải ra chợ. Dặn cô ở nhà dù ai sai bảo hay rủ rê đi đâu cũng từ chối, chờ hấn về.

LyLy nghe câu nhắn nhủ lạ lùng của Trần Tử Quang lấy làm thắc mắc và không hiểu lời nói chàng ta có ngụ ý gì ? Vì sao chàng ta căn dặn nàng phải ở trong nhà, dù chủ nhân sai bảo đi đâu cũng phải từ chối?

Nàng hỏi mụ Kim Chi :

- Anh Minh có nói với thêm anh ấy đi đâu không ?
- Hình như chủ nhân sai đi đâu đó.

-Chủ nhân lúc nãy có gọi tôi lên nhà trên nói chuyện. Sau đó tôi ra vườn tìm anh rể, nhưng không thấy. Chẳng lẽ chủ nhân sai anh ấy đi ra ngoài từ sáng sớm , lúc tôi đang còn ngủ ?

Mụ Kim Chi lờm nàng :

-Cô biết không ! Người làm trong nhà này không được phép thức dậy trễ hơn chủ nhân. Sáng nay ai cũng đến trình diện chủ nhân đúng giờ, ngoại trừ cô ! Nếu là ai khác có lẽ đã bị đuổi rồi ! Cô nên cẩn thận !

LyLy cười nhẹ :

-Tuy tôi không bị đuổi vì thức dậy trễ. Nhưng tôi vừa được chủ nhân cho biết tôi không thể tiếp tục ở lại đây. Ngày mai tôi chính thức thôi việc và rời nhà này.

Mụ Kim Chi sưng sốt hỏi :

-Cô bị đuổi thật sao ? Rồi cô định đi đâu ? Còn anh rể cô vẫn ở lại hay cũng đi ?

-Tôi chưa biết sẽ đi đâu. Chắc là phải tìm việc làm mới. Còn anh rể tôi thì...

Nàng nói chưa dứt câu bỗng nghe tiếng gọi lớn của Giang phu nhân :

- Oanh Oanh ! Oanh Oanh !

Nàng chạy nhanh ra phòng ngoài trình diện nữ chủ, thấy bà ta ăn diện bảnh bao, y như sắm sửa đi dạo phố. Nàng hỏi :

- Phu nhân gọi tôi có điều chi sai bảo ?

-Cô có thấy Mai Quế ở đâu không ? Tôi gọi bao lần không nghe nó hồi đáp. Cô tìm nó bảo gặp tôi tức khắc.

LyLy thâm nghĩ có lẽ Mai Quế đã đưa anh chàng bị thương đi rồi. Nàng muốn che chở cho cô ta như đã hứa, nên nói :

-Khi nãy Mai Quế nói với cháu cô có chút việc riêng phải ra ngoài. Phu nhân cần sai cô ấy việc chi, cháu xin phép làm thay cho cô ta.

-Cũng được ! Thật ra chẳng có việc chi khó khăn nặng nhọc. Ta đi phố mua sắm, dắt nó theo để phụ xách đồ. Cô đi với ta thay nó cũng được !

Chủ nhân dễ dãi không trách la Mai Quế. LyLy mừng thầm theo bà ta ra cửa, thấy xe công xa với tài xế chờ sẵn trước ngõ. LyLy được nữ chủ nhân cho ngồi chung ở băng sau. Chiếc xe này là sản phẩm của Trung Cộng đã chạy nhiều năm, sử dụng quá nhiều, băng ghế dù đã được bọc lại vẫn không che giấu tình trạng cũ kỹ của nó, nhất là tiếng máy nổ ầm ầm.

Dù sao thì ở xứ này chỉ có cán bộ cao cấp mới được ngồi xe du lịch bốn bánh. Cho nên ngoài đường thiên hạ thấy xe du lịch lướt qua đều lố mắt nhìn một cách thèm thuồng. Một phần cũng vì đường rộng thênh thang mà xe không có mấy chiếc !

LyLy không rành lắm về phố xá Thượng Hải. Nơi đây vốn là thành phố thương mại từ thưở xa xưa và cũng là thành phố có kiến trúc theo Âu Châu, xây cất trước đệ nhị thế chiến. Ngày nay tuy có điêu tàn theo thời gian và không được trùng tu, vẫn còn thấy được phố xá này đã một thời huy hoàng.

Maĩ mê ngắm cảnh và lưu ý thiên hạ dập dìu qua lại bên hè phố, LyLy không lưu ý xe đã qua khỏi khu trung tâm thương mại từ lâu. Đến khi thấy đồng ruộng hiện ra, Lyly mới giật mình kêu lên :

- Ủa, phu nhân nói đi chợ, sao xe chạy ra ngoại ô ?

Nàng hỏi xong câu đó chợt nhớ mấy lời căn dặn của Trần Tử Quang : « dù ai rủ rê hay sai bảo đi đâu ra khỏi nhà cũng không đi, chờ tôi trở về ».

Nhớ mấy lời đó LyLy không khỏi kinh tâm. Giang phu nhân thấy vẻ thất sắc kinh hoàng trên gương mặt của nàng, bà ta cười lớn :

-Tôi đổi ý muốn đi thăm một người quen. Cô còn làm việc cho tôi đến hết ngày mai mà ? Cô đi với tôi thì đâu có gì phải lo sợ chứ ?

Đúng vậy ! Ngồi trên xe với Thị Trưởng phu nhân đi đến nơi nào cũng an ninh tuyệt đối. Nếu không có câu dặn dò kỳ lạ của Trần Tử Quang, LyLy đâu lo lắng hay thắc mắc làm gì

việc chủ nhân đi đâu ? Huống chi, khi này Giang phu nhân tìm Mai Quế dắt theo bà, chính nàng đòi đi thay, chớ nào phải bà ta buộc ép hay mưu tính trước ?

Nàng cười thầm chế nhạo mình : « Có lẽ ta bị bệnh méo mó nghề nghiệp, nhìn việc gì cũng với bộ óc thám tử nghi kỵ ! »

Nàng nghĩ như vậy song bụng vẫn cảm thấy bồn chồn khó chịu, linh tính như có điều không may sẽ xảy ra...

Từ khi vào lãnh thổ Trung Cộng, ngược xuôi từ Nam chí Bắc, lúc nào nàng cũng đồng hành với Trần Tử Quang. Cũng có đôi lần nàng hoạt động một mình nơi khác, nhưng cũng nằm trong kế hoạch của cả hai đã bàn tính trước. Đêm qua vô tình nghe câu chuyện bàn bạc của vợ chồng Giang Trạch Dân muốn đưa nàng đi Bắc Kinh, nàng định sáng nay gặp Trần Tử Quang sẽ bàn tính chương trình những ngày tới của hai người. Nào ngờ cả hai chưa có dịp gặp mặt, Tử Quang đi một nơi, nàng một ngả. Bữa nay nếu Giang phu nhân không đưa nàng trở lại, chắc nàng sẽ không còn dịp gặp lại anh ta !

Dù sao thì LyLy chờ đợi những gì phải đến...

Nàng bình tĩnh ngắm nhìn cảnh đồng ruộng hai bên đường, thoáng thoáng xa xa vài mái nhà tranh vách đất ẩn núp dưới mấy bụi tre, lơ thơ khóm chuối, hàng cau...

Thỉnh thoảng xe chạy ngang qua vùng đồi núi, có vài ngôi miếu được sơn phết lại, khói hương còn phảng phất bay theo gió...

LyLy chép miệng nghĩ thầm : « Chủ nghĩa cộng sản nào đã đẹp được tín ngưỡng trong lòng dân tộc Trung Hoa ? »

Trong ba mươi năm, dân chúng sống kiếp trâu ngựa cơ cực nghèo nàn, không những thờ phượng đạo giáo bị cấm đoán, mà tình yêu gia đình cũng không được tự do. Nam nữ nên vợ chồng phải do đảng chỉ định. Hôn nhân coi như là một tổ hợp nhỏ để tăng năng lực sản xuất cho đảng. Con cái sinh ra cũng thuộc sở hữu của nhà nước.

Ngày nay đâu đâu cũng thấy những ngôi chùa miếu bị tàn phá được sửa sang lại. Dân chúng đã bắt đầu công khai cúng vái. Cũng như trai gái đã biết yêu nhau và đòi quyền chọn lựa chồng vợ cho mình.

Rồi đây những quyền tự do khác mà họ Mao và tập đoàn cộng sản Trung Hoa chèn ép tiêu diệt thuở nào, dần dần người dân cũng sẽ vùng dậy đòi hỏi. Khi mà khí uất ức trong lòng hơn tỉ người bùng lên, chắc chắn sẽ giao động cả bầu trời thế giới ! Và ngày ấy sẽ không xa...

- Chúng ta vào quán ăn trưa đi !

Giang phu nhân đập vai gọi LyLy, nàng mới nhận ra xe đang dừng trước quán nước trong một làng nhỏ. Giờ ấy đã quá trưa, nàng miên man nghĩ ngợi, bụng quên cả đói !

Nữ chủ nhân mua cho nàng hai cái bánh bao và hỏi :

- Cô muốn ăn cơm như tài xế không ?

LyLy lắc đầu :

- Cám ơn phu nhân, cháu ăn bao nhiêu đủ no rồi !

Bà ta gọi mì cho mình, rồi hỏi :

-Cô muốn ăn mì không ? Hay là tôi gọi thêm mì cho cô nhé ?

LyLy lại lắc đầu :

-Cám ơn phu nhân, đi đường cháu ít khi ăn thức ăn có nước.

Bà ta mỉm cười :

- Tùy cô !

Bà ta ngồi ăn cùng bàn với nàng. Còn tài xế ngồi bàn khác trong góc quán. Tuy đây chỉ là tiệm ăn nhỏ, nhưng bàn ghế thấy cũng nhiều, kê san sát chật nít, hầu như không có lối đi. Giờ ấy đã quá giờ ăn trưa, ngoài họ ra còn có mấy cặp nam nữ còn trẻ dáng dấp học trò, áo quần lấm lem bụi đất, mặt mày nhuế nhại mồ hôi... Người nào cũng quảy trên lưng một túi hành trang, y như họ lặn lội đường bộ từ xa đến đó. Điều đáng nói là họ không ngồi ăn chung, cũng không trò chuyện với nhau. Ai nấy gặm mặt ăn, ra chiều vội vã lên đường.

LyLy thầm lén quan sát đám thực khách trẻ. Tự hỏi : « Họ từ đâu đến đây ? Và sẽ đi đến đâu ? Phải chăng họ đều nằm trong tổ chức của Trần Tử Quang ?

Bỗng nhiên nàng muốn biết vùng này, nên hỏi chủ nhân :

- Làng này là làng gì, thưa bà ?

Chủ nhân đáp lững lờ :

- Không xa nhà lắm đâu !

Trả lời như thế có nghĩa là bà ta không muốn nàng biết bà đưa nàng đi đâu. LyLy quá hiểu chủ nhân nên mỉm cười, không hỏi thêm. Bà ta vụt nói :

-Cô nói với tôi, cha mẹ làm nghề thợ hồ, di chuyển từ Bắc chí Nam, chẳng lẽ không qua vùng này ?

LyLy ấp úng nói :

-Thật ra...lúc ấy cháu còn nhỏ quá, nên không nhớ rõ nơi đây thuộc tỉnh lý gì ?

Người điếm nhị vô tình nghe lời đối thoại của hai người, vọt miệng nói :

- Đây thuộc ngoại ô tỉnh Trấn Giang đó quý khách ạ !

LyLy nghe nói giật mình ! Hoá ra xe đã qua khỏi Tô Châu và đến tỉnh Trấn Giang rồi ! Lộ trình này nằm trên con đường đi về Bắc Kinh đây mà ? Chẳng lẽ người này đưa ta đi Bắc Kinh theo mưu tính của họ, mà cóc cần sự ưng thuận của ta ? Dù sao đi Bắc Kinh là việc ta chờ đợi. Ta sợ gì chứ ?

Nàng chỉ tiếc là không gặp Trần Tử Quang trước khi đi, để nói rõ chàng ta biết nơi mình sẽ đến và có chút bọc mình vì ra đi bất thành linh, nên không lấy theo túi hành lý có thuốc men với vật dụng cần thiết và ít tiền để chi dụng.

Dù sao đến Bắc Kinh nàng cũng có thể liên lạc với những người trong tổ chức của Trần Tử Quang và hơn nữa LyLy cũng có thể tiếp xúc với người của CIA ở Bắc Kinh, mà nàng đã thuộc nằm lòng địa điểm và mật hiệu khi cần gặp họ.

Nàng tự nhủ : « Không có gì ta phải lo ! ».

Nàng bình thần ngồi ăn, vừa tính trong đầu : « Đường xấu, xe chạy chậm, lại nghỉ ngơi ăn uống dọc đường, chắc phải phải vài ngày mới đến Bắc Kinh ! ».

Trong khi Giang phu nhân ,LyLy và người tài xế chưa ăn xong, thì nhóm thực khách trẻ đã lần lượt rời quán ăn. Họ đi rờ rạc từng cặp, tuy cùng một hướng, nhưng làm như không quen biết, không ai nhìn ai. LyLy chợt nhận ra tóc các cô gái đều vấn bính và buộc một ruban nhỏ màu nâu giống nhau. Như vậy họ không khác gì cùng nhóm cùng bọn !

Thời họ Mao, người phụ nữ Trung Hoa hầu như ai cũng mặc đồng phục màu xanh dương, tóc không uốn, và hót cụt ngang ót. Mười năm nay bộ mặt Bắc Kinh thay đổi, người phụ nữ Trung Hoa cũng đổi thay khá nhiều. Họ có thể ăn mặc tự do, màu sắc tùy thích. Tóc để dài, ngắn, uốn quăn hay vấn bính tùy thích.

Và đặc biệt nhóm khách bộ hành trẻ ở đây đều vấn bính, buộc ruban cùng màu, mới khiến LyLy lưu ý. Nàng bỗng nhớ đến mật hiệu của nhóm Trần Tử Quang là đeo một chiếc nhẫn ở ngón trỏ tay mặt. Chiếc nhẫn ấy có thể bằng vàng bạc thật hay đồ giả, thậm chí có thể buộc một vòng chỉ màu nơi ngón tay để nhận nhau. Như vậy nhóm này không là nhóm của Trần Tử Quang !

Thình lình LyLy ngáy người đến độ ngẩn ngơ khi nhớ đến Mai Quế... Mỗi khi cô đi ra khỏi nhà họ Giang đều buộc dây ruban nâu dưới đuôi bánh. Lúc ấy nàng tưởng cô ta làm đẹp. Bây giờ nàng mới biết đó là ám hiệu của cô ta khi ra đường để nhận diện người cùng bọn. Như vậy Mai Quế cùng nhóm với số thanh thiếu niên trẻ này !

Bảy giờ nhóm thực khách trẻ lần lượt đi hết, Giang phu nhân cũng ăn xong đứng lên. Người tài xế đã ngồi chờ sẵn trong xe. LyLy chờ chủ nhân thanh toán tiền ăn xong cũng theo gót bà ta lên xe ngồi một bên, không nói một lời, sắc mặt bình thản, tự nhiên.

Thấy nàng ngoan ngoãn đi theo, không thắc mắc, không hỏi han gì, bà ta mừng thầm, kể chuyện nọ kia về các món ăn đặc biệt vùng này. Lyly cũng phụ họa vài lời cho có lệ.

Khoảng sáu bảy giờ chiều xe tới Dương Châu. Thị trấn này LyLy đã qua lại nhiều lần nên nhận ra ngay khi xe chạy qua trung tâm thành phố. Không lâu xe dừng trước một biệt thự nhỏ xinh xinh, kiến trúc theo thời đại. Nhà nằm trong khu cư xá sang trọng, không xa con đường chính của thành phố. Có lẽ là nhà của công chức cao cấp đảng vùng này !

Giang phu nhân giải thích với LyLy chỉ vồn vện một câu khi bước xuống xe :

-Đêm nay chúng ta ngủ tại đây, sáng mai trở về Thượng Hải.

Đúng vào lúc ấy trong nhà có một người đàn bà vào khoảng tứ tuần chạy ra, chấp tay chào Giang phu nhân hết sức cung kính. Giang phu nhân hỏi :

- Trang chủ về đến nhà chưa ?
- Chủ nhân đã về tới rồi, nhưng vừa lái xe ra ngoài.
- Nó đi đâu ?
- Dạ thưa, tôi không biết ! Trang chủ không có nói.
- Thôi được ! Phụ hấn xách đồ đạc vào nhà đi !
- Thưa vâng !

Nghe cách xưng hô và nhìn cách ăn mặc của người đàn bà nọ, LyLy đoán bà ta là quản gia trong ngôi nhà này.

Người tài xế mở cốp xe lên lấy mấy giỏ xách trao cho người đàn bà, còn hấn khệ nệ xách hai vali hành lý nặng kịt ! LyLy trông thấy mớ đồ đạc và hành lý, nghĩ thầm :

« Giang phu nhân đã tính trước một chuyến đi xa, nhưng dỗi gạc ta bảo đi chợ, sau giả vờ nói đi thăm người quen. Chẳng lẽ ghé đây đêm nay rồi mai trở lại Thượng Hải mà đem hành lý nhiều thế sao ? Chắc chắn bà ta muốn đưa ta đi Bắc Kinh, nhưng bị ta từ chối nên phải dùng phương pháp gạc gẫm ! Cũng có thể Trần Tử Quang bất thần bị chủ nhân sai đi ra ngoài sáng nay và Mai Quế có lẽ được lệnh phải đi đâu đó để trong nhà không còn ai là gia nhân, tất nhiên ta không từ chối đi theo bà ! ».

Thì ra hai vợ chồng Giang Trạch Dân đã sắp đặt tất cả và liệu tính trước mọi sự trong kế hoạch đưa ta đi Bắc Kinh ! Thật buồn cười quá !

Được lắm ! Họ đóng kịch với ta, ta cứ giả vờ ngây thơ không lưu ý thắc mắc, để xem bà ta còn dờ trò gì nữa?

Nàng lẳng lẳng theo chủ nhân vào nhà với đôi mắt quan sát...

Đặc biệt nhà không có sân cỏ. Dọc theo lối đi vào nhà là hai vườn hoa hồng đỏ. Loại hồng này đài hoa dày, nhiều cánh, màu đỏ sậm óng ánh như nhung. Một loại hồng rất quý, vì là giống đẹp nhất trong các loại hồng, phải trồng một nơi có thời tiết thích hợp hoa mới xinh đẹp nảy nở và phải chăm sóc thật tỉ mỉ không giống loại hồng thường. Một giống hoa rất hiếm ít tìm thấy trong vườn hoa Âu Mỹ. Theo các nhà thảo mộc, giống này tìm thấy đầu tiên ở nước Tàu, sau đó du nhập qua các nước lân bang như Ấn Độ, Ả Rập ...rồi qua tới Âu Châu. Có lẽ phong thổ ở đây hợp với loại hồng này, nên vườn hoa trước mắt tươi đẹp vô cùng.

Vườn hoa quả có sắc thái đặc biệt. Nhưng phòng khách càng đặc biệt hơn ! Bàn ghế đồ đạc theo kiểu Âu Tây, trưng bày theo thẩm mỹ Âu Tây. Nhà không treo tranh Tàu, trang hoàng bằng những bức ảnh phong cảnh rọi lớn, chụp rất mỹ thuật.

Ngoài phòng khách, phòng ăn và nhà bếp, LyLy đoán nhà còn ba phòng ngủ.

Chủ nhân hiện không có trong nhà, nhưng Giang phu nhân không khác gì chủ nhân. Bà đưa LyLy đến một phòng nhỏ rồi nói :

-Tối nay cô ngủ tạm ở đây. Bây giờ cô vào nhà bếp phụ bà quản gia dọn cơm.

- Vâng !

Tuân theo lệnh Giang phu nhân, LyLy vào nhà bếp, không hỏi han, không thắc mắc. Nàng chờ đợi bà ta đỡ trò kể tiếp để xem nên trong lòng thấy vui hơn bực bội.

Bếp nhỏ lắm, nhưng khá tiện nghi. Bà quản gia lấy chén đĩa giao cho LyLy mang ra bàn ăn. Nàng thấy mỗi thứ có bốn, thì đoán có lẽ mình với người tài xế sẽ cùng ngồi ăn chung với chủ nhân nhà này và Giang phu nhân.

Thức ăn đã nấu sẵn, bà quản gia chỉ có việc hâm nóng lại và độ mười phút sau là các món ăn đã bày hết lên bàn. Trời đã tối hẳn rồi, đèn điện trong nhà đã bật lên. Giang phu nhân tỏ vẻ sốt ruột vì chủ nhân chưa về, nên đứng trước ngưỡng cửa chờ. Thành linh LyLy nghe tiếng xe dừng trước ngõ, Giang phu nhân chạy bắn ra ngoài đón con người bà ta trông ngóng. Và tiếng cười của người ấy vọng vào trong, cùng với câu nói :

- Mẹ thấy chưa ? Con đến đây trước mẹ mà ?

-Dĩ nhiên con lấy chuyến bay phải nhanh hơn mẹ đi đường bộ chứ ?

- Mẹ đi đường dài như vậy chắc mệt lắm phải không ?

-Ta không mệt, nhưng đói bụng lắm ! Mau, con mau vào nhà ăn, kéo cơm canh nguội lạnh hết.

Nghe họ xưng gọi với nhau, LyLy giật mình nhủ thầm :

-« Ủa, người bên ngoài là con trai của Giang phu nhân từ Bắc Kinh đến đây ». Vậy chủ nhân nhà này là ai ?

Bỗng có tiếng một phụ nữ :

- Kính chào Thị trưởng phu nhân.
- A Tỷ, cô mạnh chứ ? Trông cô lúc nào cũng đẹp !

Giọng đàn ông khi nãy cười dòn:

- Phải nói mẹ lúc nào cũng đẹp mới...

Câu nói bỏ dở giữa chừng, vì người nói đã bước chân vào nhà và cũng vì sự hiện diện của LyLy trong phòng khiến người kia chăm chú nhìn, quên mất nói tiếp!

Và ...người đó khoảng tuổi trên ba mươi, có gương mặt giống hệt như Giang Trạch Dân, không cần phải giới thiệu xưng danh mới biết là con ông ta ! Duy hấn có đôi mắt thật sắc, cái nhìn quái gở như muốn hút hồn đối phương, khiến cho LyLy cảm nghe lạnh xương sống !

Cũng may hấn không nhìn nàng lâu, quay đầu nhìn mẹ hấn đi phía sau như muốn hỏi : « Nàng ta đấy, phải không mẹ ? »

Giang phu nhân như nghe được câu hỏi ấy, bà gục gặc đầu.

Thái độ của hai mẹ con họ đều không lọt đôi mắt của LyLy, nhưng nàng giả vờ không lưu ý, ngẫm nghĩ:

« Tối đêm qua hai vợ chồng họ Giang bàn tính đưa ta đi Bắc Kinh và có lẽ đã điện thoại hẹn với con trai tại đây. Tên này có cái nhìn quái lạ, tuy không lạnh lùng đến độ dữ dằn, cũng không có chút thân thiết khả ái, lại càng không phải ánh mắt đa tình của đàn ông trước gái đẹp ! Thật không biết hắn thuộc loại đàn ông nào ? Hắn hỏi hả đến đây để gặp mẹ hắn hay là để gặp ta? Nếu đã có chương trình đưa ta đi Bắc Kinh, cần chi hai mẹ con lại hẹn hò ở Dương Châu? ».

Càng nghĩ LyLy càng thắc mắc, liếc nhìn cô gái đi tới phía sau, dò dẫm bằng câu mở đầu như vậy :

- Xin chào ông bà chủ !

Câu nói của nàng khiến cô gái đỏ hồng đôi má. Anh chàng họ Giang bật cười nhẹ, nói với LyLy :

-Cô là Oanh Oanh, giúp việc cho mẹ tôi à ? Tôi là con trai của Thị Trưởng Thành Ủy Thượng Hải. Chính Giang phu nhân, mẹ tôi, mới là chủ nhân nhà này. Còn đây cô A Tỷ, bạn của tôi.

Tiếng « bạn » hắn giới thiệu A Tỷ, LyLy không hiểu là bạn gái hay đồng chí của hắn, nhưng nàng không thắc mắc điều này, vì chợt khám phá ra Giang phu nhân lại thêm một lần dối gạt nàng. Bà nói: « ghé thăm người quen, sáng mai trở về Thượng Hải ». Nhưng nhà này là nhà riêng của bà ở Dương Châu và người quen là con trai bà từ Bắc Kinh đến. Như vậy sẽ còn nhiều trò kế tiếp bà ta bày ra để gạt gẫm nàng nữa, ngay tại đây... vào lúc này ...

-Thức ăn đã nguội lạnh rồi ! Chúng ta hãy ngồi xuống ăn đi. A Tỷ, mời cô ! À Oanh Oanh, cô hãy ngồi ăn với chúng tôi.

Trên bàn có bốn cái chén, bốn đôi đũa. Đúng là Giang phu nhân đã tính trước cho nàng gọi ăn chung. LyLy vâng lời ngồi xuống ghế do Giang phu nhân chỉ định, không biết vô tình hay cố ý mặt đối mặt với anh chàng họ Giang.

Người Tàu có thói quen cười nói ồn ào trong bữa ăn, dù ít hay đông người. Nhưng đặc biệt hôm nay LyLy chứng kiến một bữa ăn thật lặng ! Cô A Tỷ ăn uống ra chiều e lệ khép nép, không dám trò chuyện. Còn hai mẹ con họ Giang thì y như trao đổi với nhau những câu thăm kín, chớ không phát ra lời. Dĩ nhiên một người bất thiệp ngoại giao như LyLy ở hoàn cảnh người giúp việc cũng không thể lên tiếng. Thành ra nơi bàn ăn ngoài tiếng khua động của chén bát và hơi thở của bốn người, hầu như không còn nghe gì nữa !

Thức ăn khá ngon, song không hiểu có phải vì không khí bữa ăn ngọt nhạt, hay vì cuộc hành trình mệt mỏi và tâm dạ bất an mà Lyly ăn rất ít ?

Anh chàng họ Giang thấy nàng buông đũa liền nhỏ nhẹ hỏi :

- Cô đã no rồi sao ?

Đến phút ấy LyLy mới lưu ý hẳn có giọng nói thật êm. Nàng đưa mắt nhìn hẳn, điều mà nàng cố tránh từ khi vào bàn ngồi đối diện với hẳn. Tia mắt hẳn chiếu thẳng vào mắt nàng, giọng hẳn càng êm dịu hơn :

-Cô mệt lắm về cuộc hành trình phải không ? Cô đi ngủ nhé ? Hay là tôi đưa cô về phòng ngủ nhé ? Cô hãy ngủ nhé ? Hãy ngủ đi...hãy ngủ đi...Hãy ngủ đi...

LyLy nghe mấy tiếng êm êm « hãy ngủ đi...hãy ngủ đi...hãy ngủ đi...vang mãi bên tai, như làn sóng nhạc triền miên không dứt, tâm trí như bị lôi kéo theo âm thanh, đôi mi sụp xuống, thần trí lững lờ, nửa mê nửa tỉnh. Rồi dường như có người dìu nàng bước tới, dìu nàng nằm xuống giường.

Trong giờ phút cực kỳ nghiêm trọng đó, bản năng tự vệ của một người quen với nghề nghiệp hiểm nguy vùng dậy. Thần trí nàng như thoát khỏi âm thanh kỳ quái kia, nàng gọi mình :

-LyLy ! LyLy ! Người đang gặp nguy hiểm ! Hãy tỉnh thức ! Hãy tỉnh thức ! Đừng để hấn mê hoặc người ! Hãy tỉnh thức ! Hãy tỉnh thức ! Hãy tỉnh thức...

Tiếng nói từ tri giác nàng dồn dập như tiếng sóng vỗ không ngưng, đã lấn áp được làn sóng âm thanh êm êm quái lạ vang bên tai !

Thật là một cuộc chiến cân não cực kỳ ác liệt, mà lần thứ nhất trong đời nàng phải đối đầu !

Bây giờ không bị khống chế nữa, nàng vờ như đã hoàn toàn bị đối phương mê hoặc, đôi mắt nhắm nghiền, thân thể bất động.

-Tiểu Hoa ! Cô nghe tôi gọi không ? Cô hãy mở mắt ra đi !

Đương nhiên nàng biết anh chàng họ Giang đang dùng thuật thôi miên để điều khiển mình. Nàng làm theo lời hấn, mở mắt ra, ánh mắt lơ đãng, cố tránh ánh mắt hấn. Hấn hỏi :

- Cô nhớ tôi vừa gọi tên của cô chứ ?
- Nhớ !
- Vậy cô cho tôi rõ, cô tên gì ?
- Tôi tên Tiểu Hoa.
- Đúng rồi ! Tên cô là Tiểu Hoa. Cô họ Đặng.
- Tôi tên Tiểu Hoa...họ tôi ...họ là họ Đặng...

-Đúng vậy ! Cô là Đặng Tiểu Hoa, con gái của Đồng chí chủ tịch Quân Ủy Đặng Tiểu Bình. Cô nhớ rõ rồi chứ ?

Đang giả giọng lè nhè như người còn trong cơn mê, nghe câu nói đó của họ Giang, LyLy suýt giật mình nhảy nhồm !

Hoá ra hấn dùng tà thuật mê hoặc nàng để nàng nhận là con gái của Đặng Tiểu Bình ! Vậy con gái họ Đặng ở đâu ? Vì sao họ Giang muốn nàng nhận là con gái họ Đặng ?

Năm trước CIA gửi nàng qua Moscou thay thế nàng Minh Minh, cháu nội của Hồ Chí Minh, vì nàng có gương mặt hơi giống nàng Minh Minh. Điều này là thế gian hi hữu rồi ! Mà cũng nhờ bác sĩ Wladimir có bàn tay y thuật kỳ tài mới hoá trang gương mặt nàng thành Minh Minh được. Lần này họ Giang bắt nàng nhận làm con gái của Đặng Tiểu Bình. Nàng là gái An Nam chính cống, làm sao có thể giống cô Tàu tên Tiểu

Hoa kia được ? Thật không những phi lý mà còn hoang đường nữa ! Nhất định có điều bí ẩn gì khác, chứ không đơn giản như trường hợp nàng Minh Minh. Điều này khiến LyLy bồn chồn trong dạ, muốn biết gấp nguyên nhân nên giả bộ u mê hỏi :

-Tôi họ Đặng sao ? Tôi thật họ Đặng sao ? Gia gia má má tôi là ...Đặng...Đặng...

-Phải rồi ! Cô đích thực họ Đặng, con gái của Chủ tịch nhà nước Đặng Tiểu Bình. Ma má cô là Trần Thúy Liên, người Việt Nam. Cô là gái mang hai giòng máu Hoa Việt cô biết chứ ?

LyLy nhảm nhảm :

-Tôi họ Đặng, gia gia tôi họ Đặng, ma má tôi họ Trần. Tôi mang hai giòng máu Hoa Việt.

-Cô nhớ giỏi lắm ! Vậy cô biết gia gia cô hiện ở đâu và làm gì không ?

LyLy nghĩ nhanh trong đầu : « Hấn chưa dạy ta điều này, vậy ta phải làm như không biết, kéo hấn nghi ngờ ». Nàng vờ lơ láo hỏi :

- Gia tôi ở... đâu... ? Gia gia tôi làm ...gì ở đâu ?

-Gia gia cô hiện ở Bắc Kinh, làm Chủ tịch Quân Ủy. Cô nhớ rõ nhé.

- Gia gia ở Bắc Kinh. Gia Gia làm Chủ tịch...

-Được lắm ! Vậy cô hãy nói rõ một lần nữa tên họ của cô và cha mẹ cô cho tôi nghe.

LyLy nói rậm rập những điều hẩn hỏi.

- Lạ quá ! Sao cô ta bị mê hoặc mà nhớ dai vậy hè ?

Câu nói ấy là của Giang phu nhân.

Tuy tự nãy giờ LyLy tỉnh táo và mở mắt, song vì bà ta đứng trước đầu giường im ru coi con trai làm thuật thôi miên, nên nàng không biết bà ta hiện diện nơi đó.

Họ Giang liền giải thích với mẹ hẩn :

-Mẹ biết không ? Thuật thôi miên không phải bất cứ ai cũng áp dụng được. Cô này tâm thần yếu đuối con mới điều khiển cô ta dễ dàng đó.

Nghe hẩn nói mình « tâm thần yếu đuối » LyLy bậm bụng cười thầm. Tự nhủ : « Nếu tên này biết ta dùng gậy ông đập lưng ông, chắc kinh hãi chết ngất ! ». Dù sao nàng cũng không dám để lộ sơ hở, mắt nhắm nghiền như rơi vào cơn mê. Hẩn nói với mẹ hẩn :

-Xem chừng cô ta đã mệt lắm rồi ! Thôi chúng ta hãy ra ngoài để cô ta ngủ. Sáng mai con sẽ bắt đầu lại . Khi nào cô quên hẩn thân thể mình, tự nhận là Tiểu Hoa, lúc ấy mới có thể để cô ta gặp mẹ cô ta được.

Hai người lững thững bước đi. Anh chàng họ Giang chột nói :

-Con nhìn kỹ, thấy cô ta không giống tiểu thư Tiểu Hoa trong ảnh cho lắm. Đưa cô đến gặp bà khùng Trần Thúy Liên chẳng ngại gì. Chỉ sợ Đặng chủ tịch nhận ra cô này không phải là con ông thì nguy cho chúng ta, nhất là cô ta còn quá trẻ.

Giang phu nhân nói :

-Ta và gia gia con đã liệu tính điều này. Nếu Đặng chủ tịch nhận ra cô ta không phải là con thì mình đổ thừa tự cô mạo danh Đặng Tiểu Hoa, mình tưởng thật mới đưa cô ta về với cha mẹ. Vậy nếu Đặng chủ tịch trưng trị thì trưng trị cô ta.

-Mẹ tính như vậy cũng được. Con nghĩ, Đặng chủ tịch hiện giờ cũng già lão quá rồi, mắt đã mờ , đầu óc không còn tinh tường nữa, lại thêm con gái biệt tích từ mười bốn tuổi, nay đã trên hai mươi năm rồi còn gì ? Ở vào tuổi ấy dù là con thật của ông, hình dung cũng thay đổi khác. Con tin ông sẽ nhận cô ta là con, nếu bà khùng tưởng cô ta là con gái của mình thật.

Họ bàn tính với nhau, nhưng LyLy không nghe được vì cửa phòng đã khép lại. Nàng mừng khắp khởi trong bụng. Tự nghĩ : « Một năm qua ta cùng Trần Tử Quang bôn ba xuôi ngược trên xứ này, tưởng không có cơ hội bước vào toà nhà Nhân Dân để thao túng bọn cầm đầu Bắc Kinh, dè đâu hạn kỳ công tác sắp hết, ta lại được may mắn làm con gái họ Đặng ! Thật không khác gì cá gặp nước ! ».

Đang khoan khoái mừng tượng chuyển phiêu lưu kỳ thú sắp tới của mình, LyLy bỗng kêu lên :

« Làm sao ta có thể vừa hao hao giống cháu nội Hồ tặc, lại hao hao giống con gái Đặng tặc được chứ ? Thật là khó tin ! Thật là hoang đường ! Ta không tin ! Ta không tin ! ».

Cũng may tiếng kêu của nàng chỉ ầm ớ trong cổ họng, nên không ai nghe thấy và cũng may hồn nàng sớm chui vào cõi mộng, để tạm thời quên được cuộc đời không khác gì giấc mộng của nàng !

Mấy ngày liên tiếp LyLy giả vờ rơi vào thuật nhiếp hồn của họ Giang , cả ngày nói lảm nhảm họ tên nguồn gốc nàng Tiểu Hoa. Nàng đóng quá khéo khiến hai mẹ con họ Giang tưởng đâu tà thuật của anh chàng đến độ kỳ diệu !

Bây giờ thì LyLy biết được hẳn tên là Giang Trạch Văn. Hẳn là Bác sĩ Giám Đốc Dưỡng trí Viện ở Bắc Kinh. Cái villa này là để gia đình làm chỗ nghỉ hè ở tạm mỗi khi về làng cúng vái ông bà. Tổ tiên họ Giang lập nghiệp nhiều đời ở Dương Châu này. Hẳn chưa có vợ con và đã từng du học ở Đông Đức. Cô gái tên A Tỷ là y tá của hẳn.

Có một đêm hẳn ra lệnh cho A Tỷ tiêm thuốc cho nàng. Chẳng rõ là thuốc gì ? LyLy chống cự không cho chích. Hẳn lại dỡ thuật nhiếp hồn bảo nàng nằm yên. Lúc ấy LyLy đành phải vờ bị mê, ngoan ngoãn vâng lệnh hẳn. Mũi thuốc ấy khiến đêm đó nàng ngủ như chết, trọn ngày hôm sau còn ngày ngật khó chịu trong người, đầu óc bần thần, suýt rơi vào quỹ đạo nhiếp hồn của hẳn !

Rút kinh nghiệm lần đó, sau bữa ăn nàng vờ gục ngay tại bàn ăn và ban ngày lúc nào cũng làm một kẻ tâm trí mơ hồ mê

mê tỉnh tỉnh, nói chuyện với mọi người luôn luôn xưng là Tiểu Hoa . Nhờ đó mà nàng thoát được những mũi thuốc của A Tỷ !

Từ khi vào lục địa Trung Cộng , LyLy để tóc bính cho giống gái Tàu. Nhưng bây giờ Giang phu nhân không cho nàng để bính, mớ tóc dài buông xỏa hai bờ vai. Có lẽ cho hợp với nàng Tiểu Hoa chăng ? Bà cũng mua sắm cho nàng một ít quần áo đẹp.

Thường ngày nàng dậy rất trễ, giả vờ nằm dật dờ trên giường để tránh phải đương đầu với ánh mắt thối miên của Giang Trạch Văn.

Sáng hôm đó nàng vừa tỉnh thức, bỗng Giang Trạch Văn sồng sộc đi vào phòng nàng, gọi :

-Dậy đi cô Tiểu Hoa ! Hôm nay tôi đưa cô đi thăm mẹ, cô vui mừng không ?

Đương nhiên lúc nào nói chuyện với nàng, hấn cũng dùng phương pháp nhiếp hồn. Vì thế mà mỗi khi đối diện với hấn, LyLy phải vận dụng sức mạnh của ý chí để tâm trí không bị điều khiển mê hoặc, đồng thời phải giả vờ rơi vào mê thuật của hấn, nghe theo lệnh hấn, mà đầu óc thật sáng suốt để nắm vững tình hình, dò xét đối phương.

Phải nói trong cuộc đời vào sinh ra tử của nghề gián điệp, lần thứ nhất thần kinh và bộ óc của LyLy chiến đấu ác liệt gian nan, còn hơn người lính bị địch bao vây giữa chiến trường !

Bị hấn gọi, nàng ngồi dậy với dáng điệu mệt mỏi, rồi bằng giọng của kẻ mê mê tỉnh tỉnh, nàng gia vờ hỏi :

- Tôi đi thăm mẹ à ? Vui quá ! Mẹ tôi đâu ?

-Mẹ cô đau bệnh, nhớ cô lắm ! Cô còn nhớ mẹ cô tên gì không ?

-Mẹ...mẹ...tên mẹ là Trần Thuý Liên phải không ? Tôi sắp sửa gặp mẹ phải không ?

- Ồ, cô vào nhà tắm lau rửa mặt mũi, thay đổi quần áo rồi ra ngoài đi với tôi tới gặp mẹ cô nhé.

Lần đầu tiên hấn mỉm cười thân ái với nàng, rồi bước ra khỏi phòng, gọi lớn :

-A Tỷ, cô vào giúp Tiểu Hoa kẹp tóc và đưa cho cô ấy bộ y phục mới mua cho cô mặc hôm nay.

Từ khi họ Giang sử dụng thuật nhiếp hồn sai khiến LyLy, hấn chăm sóc nàng như trẻ con, ngay cả việc ăn mặc. Nàng càng có thái độ lơ láo ngờ ngạc như kẻ không hồn, hấn càng thỏa mãn thành quả của mình, không nghi ngờ gì cả !

Sau buổi ăn sáng thường lệ, Giang phu nhân nắm tay nàng dắt ra xe đậu trước sân. Giang Trạch Văn và A Tỷ cũng đi theo. LyLy không biết sẽ đi bao xa, trong bụng nôn nao gặp người đàn bà Việt Nam có tên Trần Thuý Liên mà nàng gọi bằng mẹ không khác gì nàng là đứa con thật của bà ta.

Khoảng mười lăm phút sau xe chạy vào bãi đậu của nhà thương. LyLy đã nghe biết bà Thúy Liên bị bệnh nên không ngạc nhiên lắm !

Bên cạnh bãi đậu xe là khoảng vườn cho bệnh nhân dạo chơi đây đó. Nhìn bóng sắc của họ, LyLy chợt hiểu đây là dưỡng trí viện. Như vậy bà Trần Thúy Liên mắc bệnh thần kinh hiện đang điều trị tại đây. Nàng tự hỏi :

« Vì sao bà ta bị điên ? Vì đứa con bị biệt tích chăng? Vì sao con bà bị biệt tích ? ».

Càng hỏi càng thắc mắc, càng thắc mắc càng tò mò muốn biết những bí ẩn của vợ con họ Đặng, khiến bước chân nàng lúc đó khẩn trương vô cùng. Điều này làm anh chàng họ Giang mừng rỡ, tưởng rằng thuật nhiếp hồn của hắn đã biến Oanh Oanh thành Tiểu Hoa thật sự, nên cô ta mới hồi hả muốn gặp mẹ. Hắn cũng bước gấp theo nàng.

Vào nhà thương Giang Trạch Văn được mấy người y tá và bác sĩ chào hỏi thật cung kính. Có lẽ vì hắn là một người nổi tiếng, lại là Giám Đốc bệnh viện ở Bắc Kinh. Và chắc họ Giang đã nói trước mọi sự, nên vừa thấy LyLy một bác sĩ già, có lẽ là Giám Đốc cai quản nhà thương này, bước tới nắm tay nàng mừng rỡ nói :

-Gặp mặt cô, chắc thân mẫu cô tinh trí lại hết bệnh được đó.

Giang Trạch Văn cười nói :

-Tôi cũng tin chắc như vậy. Nếu mọi sự tốt đẹp tôi sẽ lãnh Trần phu nhân về nhà thương tôi ở Bắc Kinh để chăm sóc đến khi bà bình phục hẳn.

- Tôi hoàn toàn đồng ý.

Đang khi hai bác sĩ trò chuyện thì cô y tá dìu một người đàn bà từ ngoài vườn đi vào. Bà ta tuổi khoảng trên năm mươi, dung nhan thuở còn trẻ chắc phải xinh đẹp lắm. Giờ thì gương mặt héo hon, hình vóc gầy gò.

Giang Trạch Văn thấy bà vội vàng nắm tay ra chiều thân thiết :

- Phu nhân mạnh chứ ? Có nhận ra tôi không ?

Nhìn họ Giang bằng ánh mắt xa xăm, người ấy hỏi :

- Ông là ai ?

Bác sĩ già cai quản bệnh viện mỉm cười :

-Phu nhân không nhận ra bác sĩ Giang sao ? Ông là Giám Đốc bệnh viện ở Bắc Kinh, đã từng chăm sóc cho phu nhân nhiều năm.

-Ta ở Bắc Kinh à ? Ta...làm gì có quen với ai ở Bắc Kinh ?

Giang Trạch Văn vụt quay mặt kéo tay LyLy lúc ấy đang đứng sau lưng hẳn, đẩy ra trước mặt người đàn bà, nhỏ nhẹ hỏi :

- Vậy phu nhân có nhận ra con gái không ?

Lúc ấy người đàn bà mới trông thấy LyLy. Bà sững sờ trở mắt kinh ngạc nhìn nàng, miệng há ra như muốn nói điều gì mà âm thanh không thoát ra được. LyLy nhào tới ôm bà ta gọi :

- Ma má ! Ma má !

Bà ta ôm đầu nàng, ve vuốt mái tóc... Thành linh xô nàng ra, trừng mắt hỏi :

- Người là ai ?

Thái độ của bà ta không riêng gì LyLy hoảng kinh, mà hai mẹ con họ Giang cũng tái mặt. Song LyLy vốn là con người có phản ứng mau lẹ, cùng lúc với ý nghĩ trong đầu : « Bà này có thể nhận ra ta không phải là con, mà cũng có thể đầu óc mơ hồ không biết gì. Dù sao ta cần phải tiếp tục đóng vai trò của Tiểu Hoa để có cơ hội đối diện với Đặng Tiểu Bình ».

Nghĩ như vậy, nàng nắm tay người đàn bà dục dặc bảo :

-Con đây ma má ! Con là Tiểu Hoa đây mà. Con xa ma má lâu quá nên ma má không nhận ra con nữa phải không ?

Nàng nói giọng gần như muốn khóc và khả năng diễn xuất quá tài tình, khiến họ Giang cũng đờ người, không ngờ khả năng nhiếp hồn của mình thành công đến thế !

- Vậy à ? Vậy ra người là con gái ta à ?

Sau câu nói bà cười một tràng. Cái cười của một bệnh nhân ở nhà thương này là cái cười của một người điên, mất trí. Nhưng lạ lùng làm sao LyLy lại có cảm tưởng như người đàn bà trước mắt không phải là người điên và giọng cười hắc hắc của bà ta là nụ cười mỉa mai châm biếm nàng.

Không hiểu Giang Trạch Văn nghĩ thế nào ? Hấn vội vàng nói với bác sĩ già :

-Đặng phu nhân tuy chưa hẳn nhận ra con gái, nhưng tôi thấy tâm thần nay an định hơn những năm trước. Tôi xin đưa Đặng phu nhân về Bắc Kinh điều trị một thời gian. Tôi tin khi bà gặp con gái thường xuyên, tâm trí sẽ trở lại bình thường.

-Như tôi đã nói khi nãy với đồng chí Giám Đốc, tôi đề tùy đồng chí quyết định việc đi ở của Đặng phu nhân. Tôi đã dặn y tá soạn sẵn tất cả đồ đạc quần áo của bà đâu đó xong rồi.

Rồi quay sang cô y tá đứng cạnh ông, ông nói :

-Cô hãy mang các thứ của Đặng phu nhân ra đây. Nhớ lấy tập hồ sơ của nhà thương về bà đưa cho Bác sĩ Giang.

- Thưa vâng !

Cô y tá chạy đi... trong khi Giang Trạch Văn nói vài lời từ biệt với bác sĩ già. Người đàn bà họ Trần, vợ của Đặng Tiểu Bình hí hóp mắt nhìn LyLy, vẻ mặt hơi cười. Nhưng bà ta không nói gì, cũng không có phản ứng gì, ngoan ngoãn theo mẹ con họ Giang ra xe rời nhà thương.

LyLy ngồi một bên bà ta, trong lòng phân vân không thể tả ! Vì quả thật nàng không rõ người đàn bà này điên hay tỉnh ?

Suốt cuộc hành trình bà nhắm mắt lim dim nên hai mẹ con họ Giang và LyLy cũng không lên tiếng.

Về đến nhà, Giang Trạch Văn đỡ ngay trò nhiếp hồn, bảo LyLy hầu hạ bữa ăn cho mẹ, tức là vai trò nàng Tiểu Hoa đối với người đàn bà điên kia. Tối đến họ để hai người ngủ chung phòng, chung giường.

Người đàn bà họ Trần lên giường một lúc ngáy pho pho. LyLy nằm một bên trần trọc một lúc mới ngủ. Đến nửa đêm nàng giật mình tỉnh giấc vì cảm nghe nghẹt tim khó thở. Nàng mở mắt ra mới thấy tay chân mình bị trói vào bốn góc giường, miệng nhét đầy giẻ.

Vì trong phòng LyLy có để cháy bóng đèn ngủ với ánh sáng mờ mờ. Do đó nàng nhìn thấy người đàn bà họ Trần ngồi trên ghế bên cạnh giường, tóc xõa, sắc mặt lạnh băng băng, tay cầm lăm le con dao nhọn, ý chừng sắp sửa đâm nàng. Con dao ấy chỉ là con dao nhỏ, chính nàng để trong đĩa trái cây, dùng để gọt cam cho bà ta ăn ban chiều. Nó thật nhọn và thật bén, bà ta chỉ cần đâm trúng vào tim nàng một nhát, có thể giết chết nàng tức khắc !

Trong cuộc đời vào sinh ra tử, chưa bao giờ LyLy sợ hãi kinh khiếp như lúc đó. Nàng cố giãy giụa kêu cứu, nhưng vô ích ! Tay chân không nhúc nhích được, mà miệng cũng không thể thoát ra lời, ngoài mấy tiếng ọt ọt trong cổ họng !

Không thể tự giải thoát, không thể kêu cứu, LyLy biết chắc phen này mình sẽ chết, chết một cách oan uổng, gây ra bởi một người đàn bà điên loạn ! Thật là một cái chết thương tâm cho đời một nữ điệp viên tung hoành khắp chiến tuyến !

Nước mắt nàng ứa ra...

Nàng khóc ! Khóc không phải vì quá sợ cái chết, bởi nàng đã chấp nhận cái chết. Mà khóc vì tiếc hận cái chết của mình không oanh liệt !

Thấy nàng khóc, sắc mặt người đàn bà như dịu lại. Bà ta vụt kề miệng bên tai nàng nói khẽ :

-Nín đi ! Ta không giết người đâu ! Đừng sợ ! Nếu người thành thật trả lời những câu hỏi của ta, ta sẽ không làm rụng một sợi tóc của người !

Một người điên có thể nào biết giao động cảm xúc trước cái khóc của kẻ đối diện và nói được một câu « tỉnh » như thế hay sao ?

Đôi mắt ướt lệ của LyLy mở to ngạc nhiên nhìn người đàn bà điên, không biết bà tỉnh hay điên ?

Như đọc được ý nghĩ của nàng, bà ta cười kháy :

-Hừ ! Người đang nghĩ trong đầu không biết ta điên hay không chớ gì ? Nói cho người biết, nếu ta điên thật, ta đã giết người từ lúc này !

Câu nói của bà lần này càng làm cho LyLy kinh hãi. Kinh hãi không phải vì sợ, mà vì không tưởng tượng được một

người điên lại có thể đọc được ý nghĩ thầm kín trong đầu nàng !

Rõ ràng bà ta không thể là một người điên ! Tâm trí bà không những bình thường, mà còn tinh tế hơn người bình thường nữa !

- Trời ơi ! Bà không thể là người điên !

LyLy muốn nói câu đó, song vì miệng bị nhét giẻ nên chỉ vang tiếng ề ề. Và lạ lùng làm sao, người đàn bà như đoán được câu nói của nàng, sẽ mỉm cười, nói một tràng :

- Dĩ nhiên là ta không điên ! Ta rất tinh ! Tinh hơn cả người và bọn Giang Trạch Văn, tinh hơn bọn chó má ở triều đình Bắc Kinh và bọn chồn cáo ở Việt Nam nữa kia !

Nghe xong câu đó rồi LyLy không còn gì đáng ngạc nhiên trong đời. Nàng nhìn bà bằng ánh mắt của một người chịu khuất phục, muốn nghe bà nói về bà.

Đúng thật là con người thông minh vô lượng ! Người đàn bà họ Trần chỉ cần nhìn ánh mắt của LyLy đã đọc được ý nghĩ trong đầu nàng ! Bà mỉm cười ra chiều thân thiết, song giọng thật lạnh :

- Trước khi ta cho người biết thêm về ta, người phải trả lời những câu hỏi của ta. Nếu người bịa đặt hay giấu giếm, đừng trách ta sao độc ác !

LyLy nghĩ nhanh trong đầu : « Người này vốn là vợ của họ Đặng, mà lại oán ghét triều đình Bắc Kinh và bọn Hồ ở Việt Nam. Như thế chắc không phải là kẻ thù của ta ! Nếu cần

ta cũng có thể cho bà rõ lai lịch của ta. Vậy nếu bà ta hỏi điều nào ta biết, ta cũng nên thành thật trả lời ».

Nàng nghĩ như thế nên gật đầu ưng chịu. Người đàn bà liền hỏi :

-Có phải mẹ con họ Giang đã mưu kế bảo người nhận là con gái của ta không ?

LyLy muốn nói rõ nàng bị Giang Trạch Văn dùng thuật nhiếp hồn ra lệnh nàng nhận là Tiểu Hoa, nhưng vì miệng bị nhét giẻ không nói được, đành chỉ gật đầu.

Người đàn bà lúc đó mới chợt nhớ ra, moi mớ giẻ trong miệng nàng ra rồi cười nói :

-Bậy quá ! Ta quên lấy giẻ ra ! Mà này, nếu người la làng thì ta đâm người trước khi bọn kia vào đây đó nhé.

- Bà cứ hỏi tôi. Đừng sợ tôi la làng !

Nàng nói câu đó bằng tiếng Việt, vì nghĩ bà ta là người Việt, mà nàng cũng không cần phải giấu giếm lai lịch của mình, nên chẳng cần nói tiếng Quan Thoại làm gì.

Từ khi gặp nàng ở nhà thương, đến khi về nhà họ Giang, người đàn bà họ Trần chỉ nghe LyLy nói chuyện với mọi người bằng tiếng Quan Thoại. Tuy giọng nàng hơi lạ, nhưng nước Tàu rộng lớn, có nhiều thổ ngữ khác nhau, nếu không sinh quán cùng một tỉnh, giọng nói khác biệt lắm rồi ! Cho nên bà ta cũng như bất cứ ai khác cũng không thể nghi ngờ nàng không phải người Tàu. Chẳng ngờ nghe nàng nói một

câu tiếng Việt quá rành, người đàn bà chung hứng nhìn nàng, lấp bắp hỏi :

- Bộ...bộ ngươi là người Việt Nam à ?

Lần này bà ta hỏi nàng bằng tiếng Việt. Dĩ nhiên giọng miền Bắc. Lyly gật đầu đáp :

- Phải ! Tôi là người Việt, gốc miền Nam.

Người đàn bà ngồi chờ một lúc như dẫn cơn xúc động, hồi lâu mới lên tiếng :

- Vì sao ngươi lưu lạc trên xứ này ?

- Tôi muốn tìm hiểu dân tình người Trung Hoa.

- Ngươi đi du lịch à ?

- Cũng gần đúng như vậy !

-Vậy chả lẽ ngươi bị bọn họ bắt, rồi buộc ngươi nhận làm Tiểu Hoa, con gái của ta ?

-Cũng có thể nói như vậy ! Nhưng bà có thể cười trối cho tôi không ? Tốt hơn chuyện giữa tôi và bà đừng để người trong nhà hay biết.

- Ta đồng ý !

Cùng một lượt với câu nói, người đàn bà đứng lên cởi trối cho nàng. Bà ta đã dùng áo quần của bà làm giầy, nên mở chẳng khó khăn.

Được cử trói, LyLy đứng xuống đất đi tới đi lui cho đôi chân bớt tê, rồi mới ngồi xuống bệ giường đối diện với ghế người đàn bà, nói thật nhỏ :

-Tôi theo người bạn đến nhà của Giang Trạch Dân, Thị Trường tỉnh Thượng Hải. Họ thấy tôi giống con gái bà nên lập mưu đưa tôi đến đây. Sau đó Giang Trạch Văn dùng thuật nhiếp hồn bảo tôi nhận là Tiểu Hoa và đưa tôi đến nhà thương nhận diện bà. Họ có mưu định gì trong vụ này, tôi thật tình không rõ.

-Nhưng ta thấy ngươi không có vẻ gì trúng mê thuật của họ.

-Bà thật tài ! Tôi quả thật không bị trúng mê thuật của họ, nhưng vì sợ họ phát giác nguy hiểm đến tánh mạng, nên phải giả như bị họ điều khiển. Tôi đã tương kế tựu kế để tìm hiểu mưu mô của họ, đồng thời cũng muốn biết lý do nào bà bị điên.

Nói đến đó nàng sợ người đàn bà phản đối nên giải thích :

-Dĩ nhiên bây giờ tôi biết bà không bị bệnh thần kinh. Nhưng tại sao họ lại đưa bà vào nhà thương điên ?

-Nói thật với ngươi, ta giả điên đó ! Ta phải giả điên điên khùng khùng để chửi bọn chúng cho hả tức và cũng để làm những việc kinh thiên động địa mà chúng không nghi ngờ !

Nói câu ấy bà ta ngẩng mặt lên trần nhà như để nhớ lại những việc mình làm, miệng chúm chím cười ra chiều khoan khoái.

LyLy yên lặng quan sát người đàn bà từng làm vợ họ Đặng... Bà quả thật là một nhân vật hết sức đặc biệt, gợi trí tò mò của nàng cùng cực. Cứ nghe biết một chút về bà, càng thấy ly kỳ hấp dẫn, càng muốn biết hơn thêm. Nàng hỏi :

- Vì sao bà phải giả điên ?

Đưa mắt nhìn nàng thật sâu một lúc bà Thúy Liên mới nói :

-Không gấp gì. Từ từ ta sẽ kể người nghe. Năm nay người bao nhiêu tuổi ?

- Hai mươi bốn.

-Người sinh sau con gái ta mười năm ! Ngày nó rời ta, nó ở vào tuổi người.

Nói xong câu ấy bà ta trầm ngâm suy tính một lúc rồi lẩm bẩm nói một mình :

- Như thế cô này không thể là con gái của lão già đốn mạt chó má hồ ly kia được ! Tên côn đồ đó lúc ấy đã già khú cú để sắp chết rồi, không thể là cha cô này được ! Trừ phi cha hay mẹ cô ta là con cái lão già quỷ sứ đó !

Cứ hễ nói đến lão già nào đó, mặt bà hầm hầm. LyLy càng gợi trí tò mò, muốn biết lão đó là ai ? Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng hỏi, bà ra dấu bảo im, rồi hỏi thêm :

- Người có cha mẹ hẳn hỏi chứ ?

LyLy nhú đôi mày xinh đẹp nhìn bà, không hiểu tại sao bà hỏi một câu kỳ lạ như vậy ? Nàng đáp giọng có chút bực bội :

-Đương nhiên tôi phải có cha mẹ hẳn hỏi chứ ? Chẳng lẽ bà tưởng tôi từ núi đá chui ra như Tôn Hành Giả à ?

Người đàn bà bật cười nhỏ, hỏi tiếp :

- Vậy cha mẹ người tên gì ? Hiện sống ở đâu ?

-Cha tôi họ Lê, mẹ tôi họ Nguyễn quê quán ở Biên Hoà miền Nam Việt nam.

Người đàn bà lại cười nhỏ :

-Chỉ vì ta thấy người hao hao giống con gái ta, nên ta muốn biết người con cái nhà ai ? Người có cha mẹ hẳn hỏi, lại người trong Nam, chắc chắn người không giây mơ rề má gì với thằng già mắc dịch côn đồ kia. Vậy ta có thể yên bụng kể người nghe chút ít về ta...

LyLy thắc mắc tự hỏi : « Bà này chửi bới tên già nọ già kia là ai ? Chẳng lẽ Tiểu Hoa không phải là con gái Đặng Tiểu Bình ? Chẳng lẽ tự nãy giờ bà chửi Đặng Tiểu Bình ? »

Càng nghe bà nói, LyLy càng thêm thắc mắc. Nàng sốt ruột chụp tay bà, vô tình chạm phải cườm tay gầy guộc xanh xao. Nàng xúc động nói :

-Cháu thật cảm thương bà và muốn biết về bà để tìm hiểu tại sao họ Giang muốn cháu làm Tiểu Hoa để lờng gạc bà ?

Nàng đổi lời xưng hô, nói bằng một giọng hết sức chân tình với nhiều cảm xúc, khiến người đàn bà động tâm thật sự. Bà cúi mặt, có lẽ để giấu những giọt nước mắt chảy ra. Một lúc chừng như cơn xúc động đã qua, bà ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm ánh đèn mờ ảo, ánh mắt xa xăm...

-Năm mười tám tuổi ta bắt đầu vào năm thứ nhất Đại Học Văn Khoa ở Hanoi. Ta là nữ sinh viên đẹp nổi tiếng ở Hà thành có rất nhiều chàng trai mơ tưởng đến ta. Nhưng thuở ấy trong lòng ta chỉ yêu Bác, chỉ muốn trọn đời hy sinh cho Bác, không thiết gì đến tình trai gái. Dịp may đưa đến, ta được chọn là « hoa khôi Hanoi » năm đó và được Bác tặng cho bằng tưởng thưởng. Khi ấy Bác hỏi ta : « Con ước muốn điều chi ? ». Ta đáp : « Con chỉ mơ được theo Bác trong những chuyến công du xứ người, vì con nói tiếng Nga và tiếng Tàu giỏi ». Bác hứa thỏa mãn điều mơ ước của ta.

Ngừng một lúc bà tiếp :

-Hai tháng sau cha mẹ ta được giấy báo của phủ Chủ Tịch, ta được tháp tùng Bác trong chuyến công du Bắc Kinh. Cha ta chỉ là một đảng viên cấp nhỏ của thành phố, nên cả nhà nhận giấy ấy vui mừng lắm. Phần ta thì vô cùng hãnh diện và hạnh phúc vì được Bác tin dùng. Phái đoàn chỉ ba người : Bác, thằng Đồng và ta như thư ký. Rời tàu hoả vào mùa thu năm ấy đến Quảng Tây, rồi đến Nam Kinh, Bắc Kinh...Cuộc hành trình kéo dài hơn hai tuần lễ. Điều mà ta không ngờ trước là vai trò thư ký của ta không khác gì một đầy tớ phục dịch cho Bác, ngay cả việc gói chăn...

LyLy buột miệng nói :

-Năm ấy chắc lão đã già rồi. Chẳng lẽ bà đồng ý ngủ với lão ?

-Đương nhiên lão ở vào tuổi ông nội ta ! Đương nhiên là ta phản đối ! Nhưng thằng Đồng bảo rằng : « Nếu ta yêu Bác phải hiến dâng thể xác cho Bác, mới giúp Bác trẻ mãi sống đời, để đánh Tây đánh Mỹ. Hắn nói, không riêng gì ta, từ trước đến nay những cô gái được chọn đi theo Bác đều phải hầu hạ tình ái. Bác cần sinh lực của gái tơ để cải lão hoàn đồng ». Ta không vâng lời cũng không được, đành phải ngậm hờn nuốt oán, đêm đêm hầu hạ tình ái lão già trên 60 tuổi, mà ban ngày cung kính gọi Bác, xưng con !

LyLy tức giận chửi một tràng:

- Lão già mắc dịch ! Đồ tồi ! Đồ thối tha dâm đảng !

-Phải ! Lão đúng là một tên thối tha dâm đảng ! Lúc đó thần tượng Bác Hồ kính yêu trong lòng ta không còn nữa. Vì đêm nào hắn cũng buộc ta làm những trò tục tĩu như nhớp, chớ không phải làm vợ thối đâu ! Ta muốn tự tử chết quách cho xong, nhưng nếu ta chết đi cha mẹ ta sẽ nghĩ sao ? Bạn bè ta sẽ nghĩ sao ? Chắc họ sẽ cho rằng ta đau bệnh ở xứ người, chớ làm gì biết được ta chết vì hành vi như nhớp của lão dâm tặc ? Rồi sẽ có gái trẻ đẹp khác lâm vào cảnh ngộ như ta, tiếp tiếp làm nạn nhân lão già quý quái khoác áo thần thánh kia. Vì muốn phanh phui sự thật kinh tởm đó, nên ta gắng sống.

Ngừng một lúc để nén cơn uất hận bà Trần Thúy Liên mới kể tiếp :

-Đến Bắc Kinh ba tháng, nhưng lão ấy với thằng Đổng chẳng được hội kiến lão già họ Mao lần nào. Lão chạy đôn chạy đáo tìm đủ mọi cách để mua chuộc các quan thầy ở Bắc Kinh. Nhưng bọn đó khinh bạc coi rẻ lão lắm. Không làm thân được ai, hấn đành phải ve vãng Đặng Tiểu Bình, lúc ấy chỉ là một kẻ yếu thế, một cái gai mà họ Mao muốn nhổ vứt đi. Nhưng lão nghĩ, họ Đặng là người chí khí, tương lai sẽ khá hơn. Và lại ngoài họ Đặng, chẳng có tên quyền thế nào dòm ngó đến lão. Trước tình thế ấy lão và thằng Đổng đành cuốn gói ra về. Nhưng trước khi rời Bắc Kinh hấn đem ta dâng cho họ Đặng, chỉ vì nghe ta báo tin đã có thai với lão hơn tháng rồi. Lão nói « lão không có vợ nên không thể thừa nhận hài nhi trong bụng ta. Mặt khác ta làm vợ họ Đặng đũa nhỏ lớn lên có thể nhờ thế lực của cha nuôi. Biết đâu sau này khi lớn lên nó nắm quyền cai trị nước Tàu ».

Bà Trần Thúy Liên kể đến đó hai tay ôm mặt khóc. LyLy nghĩ trong lòng :

« Thật là một lão già trăm mưu nghìn kế, gian manh không khác gì Lữ Bất Di, cha của Tần Thủy Hoàng, đem hiến bà vợ mang thai của mình cho Thái tử Tần Vương, với hậu ý ngày sau con lão nắm quyền nước Tàu. Chỉ có điều ác lai ác báo, sau này hấn chết bởi con trai hấn. Còn Hồ Tặc thì sao ? Hấn có chết bởi con cái lão không ? »

Bỗng nhiên LyLy kêu lên :

-Phải rồi ! Minh Minh vợ của cô vắn Nga Tschechow ở Moscou là cháu nội Hồ tặc, có gương mặt hao hao giống ta. Nàng Đặng Tiểu Hoa cũng là con gái của lão, hèn chi mới có điếm giống ta ! Trời ơi ! Lão già côn đồ ấy đâu có họ hàng chi với cha mẹ ta, nếu không muốn nói là kẻ thù không đội trời

chung ! Vậy mà ta với con cái lão có điểm tương đồng, thật là xui xẻo hết sức !

Đang sụt sùi khóc, nghe LyLy nói, bà Phan Thúy Liên ngừng mặt lên hỏi :

-Cô nói Hồ tặc có đứa cháu nội giống cô ? Nó con ai ? Hiện ở đâu ?

LyLy kể sơ qua về nàng Minh Minh rồi nói :

-Nàng ấy đã chết rồi ! Cháu chỉ thấy ảnh mà thôi ! Quả thật cháu có vài điểm giống nàng ta. Vậy Đặng Tiểu Hoa không phải là con họ Đặng, mà là con lão Hồ, thì gương mặt chị ấy có vài điểm giống cháu, tức là giống nàng Minh Minh, cũng có lý lắm !

Bà Trần Thúy Liên dường như không để tâm nghe LyLy nói. Bà lẩm bẩm chửi :

-Lão già trắng hoa đồn mặt đỏ chắc con rơi con rớt khắp cùng đầu đường xó chợ, hãm hại biết bao đời người con gái ! Hừ, lão chết bởi con gái lão, thật đáng đời lắm !

LyLy nghe người đàn bà họ Trần nói câu ấy thì không khỏi giựt mình, sững sờ nhìn bà....Lúc ấy nàng mới lưu ý đôi mắt bà không còn ủ ê, mà long lên hận thù, dù đôi mi còn ướt lệ.

Bà ta cười cười kể cho nàng biết :

-Hai mươi năm trước chính ta bảo con gái ta trở về Hanoi tìm cách giết lão. Ta còn nhớ, sau cái Tết Mậu Thân, quân đội

của Lão thất bại chiến trường trong Nam, lão buồn bực đau nặng. Bọn thằng Chinh thằng Đồng cho người sang tận Bắc Kinh tìm bác sĩ tài ba qua Hanoi để cứu mạng lão. Nhân đó ta cho con gái ta đi theo và căn dặn nó phải trả thù cho ta. Lão chết bởi con gái lão mới đáng đời ! Chuyện này bọn chồn cáo ở Hanoi đâu có biết ? Người là người thứ nhất nghe biết điều bí mật này ! Bao giờ người trở về thế giới bên ngoài nhớ rêu rao cho nhân dân Việt Nam biết những điều bí ối của lão.

-Vâng ! Cháu quyết sẽ làm vừa lòng bác. Nhưng cháu còn ...thắc mắc...

-Người thắc mắc vì không biết tại sao con gái ta chịu giết cha nó chứ gì ?

LyLy gật đầu mà trong bụng không khỏi thâm phục người đàn bà họ Trần quá thông minh. Bà ta cười nhẹ :

-Dễ hiểu thôi ! Đương nhiên là ta không nói nó là con của lão. Ta nói lão là kẻ thù giết cha nó. Ta bịa chuyện rằng ta có chồng ở Việt Nam và đã có thai. Lão thấy ta có nhan sắc nên giết chồng ta, bắt ép ta đem qua Bắc Kinh dâng cho họ Đặng để mưu đồ chính trị. Con gái ta tin lời ta ngay, vì nó cảm biết họ Đặng không thương nó như con.

Nhìn thấy sắc mặt LyLy vẫn chưa trong sáng lắm, bà Trần Thúy Liên giải thích thêm :

-Ta cũng nói sơ qua cho người biết, họ Đặng năm ấy đã trên năm mươi tuổi rồi. Ta là cô gái 18 xinh như mộng, tất nhiên hẳn rất vừa lòng. Tuy hẳn đã có vợ con rồi, nhưng vẫn mang ta về nhà sống chung , cho làm thiếp. Tám tháng sau ta sinh con, hẳn nghi ngờ Tiểu Hoa không phải là con hẳn. Ta

cũng không muốn giấu hành vi đốn mạt của lão Hồ, nên tường thuật tất cả cho họ Đặng biết, đồng thời nói rõ mưu kế của lão Hồ vì biết ta có thai mới đem dâng cho hắn.

Nhìn thấy nàng châu mày, bà Phan Thúy Liên cười :

-Chắc là người thối mả không hiểu vì sao ta lại nói hết mọi sự cho họ Đặng biết chứ gì ? Thật ra đó là dụng ý của ta : « lấy gậy ông đập lưng ông » mượn tay họ Đặng đập lão Hồ và đồng bọn của lão. Quả nhiên ta thành công cái đòn ly gián hai tên cộng sản đàn anh đàn em này. Từ đó bọn họ hục hặc nhau mãi. Chỉ có một điều đáng buồn là họ Đặng khi biết Tiểu Hoa không phải là con, hắn ghét cay ghét đắng con gái ta, dù hắn rất yêu chiều ta và thừa nhận trên pháp lý Tiểu Hoa là con.

Rồi với giọng ngậm ngùi bà tiếp :

-Lớn lên Tiểu Hoa thấy cha không thương yêu mình nên buồn khổ lắm. Ta đau lòng trước hoàn cảnh của con, âm oán giận họ Đặng, nhưng cũng giấu nhẹm không cho nó biết sự thật. Mãi đến khi thằng Chinh thằng Đồng qua đây tìm bác sĩ cứu nguy Hồ tặc, ta mới cho con gái ta theo chúng về Việt Nam, nói là để chăm sóc Bác Hồ. Ta dặn nó thừa dịp bọn thuộc hạ không đề phòng, cho Hồ tặc uống thuốc quá lượng để giết hắn trả thù cho cha mẹ. Và Tiểu Hoa đã thành công !

Nghe đến đây LyLy nhìn người đàn bà họ Trần vừa kinh sợ vừa thương hại. Kinh sợ vì không tưởng tượng được bà trả thù độc địa như vậy ! Cuộc chiến Nam Bắc là cuộc chiến cha con anh em chém giết nhau, nhưng đó là ngoài trận địa. Còn trường hợp này tạo hoàn cảnh cho con giết cha để rửa nhục cho mình. Người đàn bà này quả thật đáng sợ, mà cũng đáng thương, vì cả cuộc đời hoa mộng của tuổi xuân triền miên

trong nỗi hận thù tủi nhục, xa quê hương, xa gia đình mẹ cha anh em... Còn nỗi đốn đau nào hơn ?

Nàng muốn tỏ đôi lời thân ái, nhưng chưa biết mở lời ra sao, bà Trần Thúy Liên tiếp tục câu chuyện bằng tiếng cười kháy :

-Dù ta không chứng kiến tận mắt, cũng đoán được khi Tiểu Hoa về đến Hanoi bọn thằng Đồng tiếp đón nó đặc biệt. Lão tặc họ Hồ cũng hoan hỉ khi gặp được con hấn, tất muốn nó cạ kê một bên. Nhờ đó Tiểu Hoa dễ dàng ra tay. Bởi thế mà ta nghe bọn Bác sĩ Tàu kể lại là lão Hồ chết vì uống thuốc quá lượng mà không ai biết nguyên nhân bởi đâu ? Chỉ riêng ta biết !

LyLy hỏi :

- Già Hồ chết rồi, Tiểu Hoa đi đâu ?

-Ta dặn nó sau khi trả thù xong phải tức tốc rời Hanoi lên trốn vào Nam, tìm người chú họ của ta thuở trước di cư vào Nam. Ba năm sau ta nhận được thư của nó ở Saigon do một người Việt ở Pháp chuyển qua Bắc Kinh. Từ đó ta với nó liên lạc thư từ bằng cách chuyển trung gian qua Pháp. Nó kể ta nghe đời sống trong Nam vẫn minh tốt bụng, dân chúng sung sướng ấm no. Chỉ có điều bụng mình là bị Cộng Sản Bắc kỳ quấy nhiễu luôn luôn . Nhưng nó vững tin một ngày không xa dân quân miền Nam sẽ giải phóng miền Bắc thoát khỏi gong cùm bọn chồn cáo. Ai có ngờ ba năm sau nữa ta nghe bọn thằng Đồng dùng quỷ kế cướp được miền Nam, hoành hành dân chúng trong Nam, khiến dân chúng bỏ chạy ra biển, bắt kê sống chết. Và cũng từ đó ta không nhận được tin tức của con

gái ta nữa. Có thể nó là nạn nhân chết trong lòng biển cả bởi đi tìm tự do.

-Thế rồi vì không tìm ra tung tích của Tiểu Hoa mà bà giả điên ?

-Không phải thế đâu ! Việc ta giả điên không dính líu gì đến Tiểu Hoa. Nguyên sau khi Tiểu Hoa rời Bắc Kinh ta buồn bực lắm, cáu kỉnh với họ Đặng luôn luôn. Hấn tưởng rằng vì hấn đối xử với Tiểu Hoa không tốt nên nó bỏ nhà ra đi. Hấn tự thấy có lỗi với ta, nên càng yêu chiều ta hết mực, nhất là từ khi con vợ già hấn chết. Ta được thể hành hạ chửi bới hấn đủ điều. Hấn tưởng ta nổi cơn điên vì thương nhớ con, nên một mặt cho bọn lính truy tìm tung tích của Tiểu Hoa, một mặt giao ta cho thằng Giang Trạch Văn chăm sóc. Mới đầu ta chống đối kịch liệt khi bị đưa vào nhà thương điên ở Bắc Kinh. Chờng vào đó rồi ta mới khám phá ra có một số bệnh nhân là những người trí thức chống đối chế độ, bị bọn thằng Tiểu Bình nhốt vào đó, chớ họ không điên khùng chi hết ! Biết được điều đó rồi ta giả điên luôn để hợp tác với nhóm người nọ thực hiện một kế hoạch mà... tạm thời ta không thể cho người biết.

Bà nói câu chót ánh mắt hơi cười, mà giọng nói thật nghiêm. LyLy đoán bà đang hoạt động chống đối triều đình Bắc Kinh. Bà không muốn nói điều bí mật của bà, LyLy cũng không nên hỏi. Lặng thinh một lúc nàng hỏi vấn đề khác :

- Vì sao bà bị đưa đến dưỡng trí viện vùng này ?

-Chính ý ta muốn đó. Nó cũng nằm trong kế hoạch của nhóm ta.

Bồng bà cười khúc khích nói :

-Mấy hôm rày ta muốn nhắn họ Đặng rước ta trở về Bắc Kinh. Chẳng ngờ thằng nhóc họ Giang đưa người tới dụ ta ra nhà thương !

LyLy cũng bật cười :

-Hèn chi bà theo Họ Giang về đây mà không phản đối hay thắc mắc một lời. Cháu cứ tưởng thần kinh bà nhu nhược mới ngoan ngoãn vâng theo ý của bác sĩ .

-Bây giờ người hết thắc mắc về ta. Vậy người có thể cho ta biết mục đích người giả con gái ta chứ ? Người không bị Giang Trạch Văn kèm chế, mà chịu đóng vai trò con ta chắc có mưu đồ.

LyLy trầm nghĩ : « Người đàn bà này thông minh vô lượng, khó mà đặt điều nói dối bà ta. Huống chi bà thâm thù bọn cộng sản Việt Nam cùng cực. Hiện tại ta lại liên hợp với nhóm người chống đối triều đình Trung Cộng, biết đâu bà chẳng phải là một trong những người lãnh đạo sinh viên mà Trần Tử Quang móc nối ? ».

Ý nghĩ ấy khiến LyLy vui mừng nói :

-Cháu nghĩ cháu với bà cùng hướng đi trên xứ này. Khi biết họ Giang dùng thuật nhiếp hồn để sai khiến mình đóng vai trò con gái của Đặng Tiểu Bình, cháu bèn tương kế tựu kế, là khi được dịp cận kề tên cầm vận mệnh nước Tàu, sẽ theo dõi triều đình Bắc Kinh để...

Vì nàng nói lòng vòng tối nghĩa, bà Trần Thúy Liên hiểu lầm, đôi mắt long lên, ngắt lời nàng bằng giọng giận dữ :

-Người hoạt động cho bọn chồn cáo ở Việt Nam chẳng ?

LyLy mỉm cười, lắc đầu :

-Cháu hoạt động cho thế giới tự do. Công tác của cháu là giúp cho nhân dân Trung Hoa giành lại nhân quyền đã bị tập đoàn cộng sản áp chế.

- Người...người là nhân viên CIA ?

Bà Trần Thúy Liên lấp bắp hỏi nàng. LyLy chưa kịp đáp, bà ta nhào tới rí nhỏ vào tai :

*-« Nước Hoàng Hà dâng cao.
« Sóng Trường Giang nổi dậy .*

LyLy vội vàng tiếp :

-« Thiên an Môn thấp được làm sao.

Ba câu thơ ấy là mật hiệu của nhóm Trần Tử Quang. LyLy tuy không chính thức nhận công tác này, nhưng trọn năm xuôi ngược bên cạnh chàng ta, dĩ nhiên nàng phải thuộc nằm lòng. Hai câu đầu muốn nói « Lòng dân đã bùng bùng nổi dậy như sóng nước Hoàng Hà và Trường Giang ». Còn câu sau là « cuộc hện hò sắp tới tại quăng trường Thiên An Môn, Bắc Kinh (ý muốn nói mọi người hện nhau đến đó thấp được làm sao trời, tạo ánh sáng nhân quyền tự do) ».

Nhận ra người cùng bọn, bà Trần Thúy Liên ôm LyLy vừa khóc vừa nói :

-Chúng ta là người Việt, tình cờ gặp nhau chung chiến tuyến xứ người. Thật không còn gì vui mừng hơn ! Chỉ hận rằng ta đã già rồi, không còn dịp hoạt động nơi quê nhà để diệt bọn côn đồ trong xứ.

-Cộng sản ví như loài rắn độc. Chúng ta chỉ cần đập đầu rắn trước, tất khoảnh khắc đuôi hết cựa quậy, sẽ chết mà thôi ! Bọn cộng xứ mình có hai nhóm, nhóm theo Nga, nhóm theo Tàu. Bao giờ hai cái đầu này bị đập nát, tất bọn trong xứ cũng tan rã. Huống chi tuổi bà chưa già đâu ! Những người đồng nghiệp của cháu ở vào tuổi bà vẫn còn hoạt động mạnh lắm. Bà có thể về xứ thực hiện chí hướng kia mà ?

-Người nói đúng lắm ! Có thể chúng ta sẽ gặp lại trên quê hương.

Cả hai rù rì trò chuyện suốt đêm. Bà Trần Thúy Liên chắc mệt lắm nên ngã lên giường ngủ ngay. LyLy cũng lên giường nằm một bên, mắt lim dim nhưng không ngủ, tâm trí nghĩ mãi đến cuộc đời bi hận của người đàn bà bất hạnh nằm bên cạnh mình, lòng dạt dào thương cảm. Tự hỏi : « Bà ta sẽ tiếp tục giả điên để vào Dưỡng trí viện hoạt động chăng ? Hay bà sẽ về nhà họ Đặng làm vợ hẳn trở lại ? Cũng có thể... »

-Người đừng nghĩ ngợi lung tung nữa ! Đương nhiên là ta sẽ tiếp tục giả điên để vào dưỡng trí viện ở Bắc Kinh thực hiện công việc của nhóm ta. Nếu ta trở về nhà họ Đặng làm vợ hẳn trở lại thì kệt lắm.

Câu nói từ cửa miệng của bà Trần Thúy Liên phát ra ngắt ngang ý nghĩ trong đầu nàng, khiến LyLy kinh hoàng ngồi bật dậy, mình toát mồ hôi !

Bởi vì bà trả lời vanh vách những thắc mắc của nàng. Thật không khác gì bà biết phép thần thông, biết được ý nghĩ trong đầu nàng !

Giả như hai người đang ngồi trò chuyện với nhau, người nọ có thể nhìn sắc mặt kẻ đối thoại để đoán biết phần nào ý nghĩ. Chứ như bà đang nhắm mắt như ngủ, Lyly nằm một bên cũng im lìm, vậy bà dựa vào yếu tố gì để đoán được ý nghĩ thầm kín của nàng ?

-Chắc người lại thắc mắc không hiểu vì sao ta biết được những thắc mắc trong đầu người chớ gì ?

Lyly lắc lắc đầu, tỏ ý chịu thua bà, rồi bật cười :

-Quả đúng như vậy ! Bất cứ cháu nghĩ điều gì bà cũng đoán biết. Nói thật là cháu nghe sờ sợ, vì có cảm tưởng bà đã dùng thuật nhiếp hồn đọc tư tưởng của cháu !

Bà Trần Thúy Liên cười khi :

-Bậy nào! Ta thấy người nhắm mắt mà không ngủ, ta đoán người đang nghĩ về ta, nên mới nói phanh ý ta cho người biết. Rồi thấy người giật mình, ta biết ta đoán đúng.

-Bà quả thật thông minh xuất chúng ! Theo bà, cháu nên tiếp tục đóng vai trò Đặng Tiểu Hoa Không ?

-Đương nhiên là nên chứ ? Huống chi Giang Trạch Văn định ninh đã kèm chế được người mà ? Người không tiếp tục chịu theo sai khiến của hắn, hắn sẽ thủ tiêu người đó. Câu chuyện giữa ta với người kẻ như không có. Họ Giang muốn gì, người hãy làm theo ý nó. Chắc nó sẽ đưa người về với Đặng Tiểu Bình. Họ Đặng già quá rồi, có thể không nhận ra người là giả. Và chẳng lẽ muốn Tiểu Hoa về nhà là để cơn điên của ta thuyên giảm. Cho nên dù hắn có nghi ngờ người không là con gái ta, hắn cũng sẽ lờ đi.

-Nhưng nếu có sự hiện diện của cháu mà bà vẫn tiếp tục điên thì e rằng họ sẽ không dùng cháu trong vai trò Tiểu Hoa nữa.

-Đừng lo ! Ta sẽ có cách khiến lão Đặng giữ người bên cạnh. Còn ta vẫn ở Dưỡng trí viện Bắc Kinh. Bây giờ thì cháu hãy ngủ đi. Bọn trong nhà sắp thức, chúng ta nên ngủ để chúng không nghi ngờ.

- Thưa vâng.

Nàng nhắm mắt lại, nhưng giấc ngủ vẫn không sao đến được, vì trời đã rưng sáng. Phố phường bên ngoài đã bắt đầu rộ rịp. Người người đã tỉnh thức. Duy con người lạ lùng nằm bên cạnh nàng bắt đầu ngủ say như chết !

Dưỡng trí viện ở Bắc Kinh là một toà nhà ba tầng, cất theo kiến trúc Tây phương, không lớn lắm sánh với bệnh viện Phú Tân nằm bên cạnh. Hai sân cỏ nối liền nhau, phân chia bởi hàng tùng cao chót vót. Rải rác dưới hàng cây có đặt băng

đá cho bệnh nhân ngồi đọc sách hay ngắm cảnh vườn hoa trước mắt.

Hôm ấy vào khoảng mười giờ sáng, nắng Xuân thật ấm áp dễ chịu nên có rất nhiều bệnh nhân đi dạo chơi ngoài vườn. Các băng ghế không còn trống, có người ngồi tựa gốc cây, kẻ nằm dài dưới cỏ...

Thình lình có một cô y tá từ trong dưỡng trí viện chạy ra, mắt ngó trước nhìn sau, miệng gọi lớn :

- Có ai thấy Đặng phu nhân đâu không ?

Hầu như ai nấy đều ngẩng mặt nhìn cô ta, nhưng không ai trả lời. Cô gái bực mình lắm bậm :

- Thật là một lũ người điên !

Vừa lắm bậm, vừa chạy tìm...Một lúc cô nhận ra người cô muốn tìm đang ngồi dưới lùm hoa Thược Dược. Cô ta thở khì, chấp tay thưa :

-Mời phu nhân vào khách sảnh. Có Đặng chủ Tịch và ái nữ đến thăm.

Bệnh nhân mím cười đứng lên theo chân cô y tá, không nói tiếng nào. Trước lối đi vào khách sảnh có mấy người lính võ trang. Vừa thấy người đàn bà họ liền dàn súng chào. Giang Trạch Văn , Giám Đốc bệnh viện, cũng đứng chờ bà nơi đó và cung kính nói :

-Đặng chủ Tịch với ái nữ đến thăm phu nhân và đang chờ phu nhân ở bên trong khách sảnh. Kính mời phu nhân vào.

Bữa nay xin phu nhân thông thả đón tiếp gia đình, đừng la ó đuổi về như lần trước nhé ?

Người đàn bà nghe nói chỉ cười khẩy, rồi lẳng lặng bước đi. Giang Trạch Văn dường như không lạ gì thái độ của bà, bước nhanh tới mở cửa phòng khách cho bà vào, rồi khép cửa lại.

Dĩ nhiên vào lúc ấy không có người nào hiện diện trong phòng, ngoài người đàn ông tuổi trên tám mươi đang ngồi trên chiếc ghế bành, dáng điệu mệt nhọc và một cô gái trẻ đẹp đang đứng vịn vai ông ta. Khi người đàn bà bước vào, cô gái chạy nhào tới ôm gọi :

- Ma má ! Ma má vẫn khỏe chứ ?

Người đàn ông cũng gắng sức đứng dậy, đi tới nắm tay người đàn bà, nói giọng thều thào :

-Phu nhân ! Bữa nay tôi với con tới rước phu nhân về nhà. Phu nhân đi với chúng tôi nhé ?

Người đàn ông họ Đặng tất nhiên là Đặng Tiểu Bình, người nắm vận mệnh hơn tỉ người Trung Hoa và cô gái đi bên cạnh ông ta dĩ nhiên là LyLy, nữ điệp viên xinh đẹp khả ái của chúng ta đang đội lớp nàng Đặng Tiểu Hoa, con gái của hai người này.

Từ Dương Châu, Giang Trạch Văn đưa nàng và Đặng phu nhân, tức bà Trần Thúy Liên, về Bắc Kinh bằng đường Hàng Không quân sự. Đặng Tiểu Bình đã được họ Giang thông báo trước nên ra tận phi trường quân sự Nam Viên rước họ về nhà.

Không hiểu họ Giang thù dệt thế nào về nàng Tiểu Hoa ? Mà họ Đặng đón nàng hết sức thân ái, y như không có việc gì xảy ra, y như đứa con không hề xa vắng trong hai mươi năm, cũng không thắc mắc hình hài già trẻ ra sao ! Có thể ông ta quá vui mừng vì vợ đã dứt bệnh, không hành hung chửi bới ông như những lần gặp mặt trước, nên ông đón nàng vào nhà một cách dễ dàng chăng ?

LyLy không thể nào đoán được lòng dạ của Đặng Tiểu Bình. Hai tháng trôi qua...ông đối với nàng thật tốt, cho đi đứng tự do trong nhà, ngay cả lúc đón tiếp bộ hạ bàn chuyện đại sự vẫn không nghi kỵ về sự hiện diện của nàng. Duy một điều là nàng không được ra khỏi nhà một mình, viện lý do là ông không muốn nàng bỏ đi biệt tích như lần trước.

Còn bà Trần Thúy Liên thì một tuần sau nằng nặc đòi vào nhà thương, viện lý do ở nhà bà ngủ không được. Họ Đặng sợ vợ lại nổi cơn điên nên phải chiều ý. Dĩ nhiên bà bảo chồng một tuần phải để con gái vào nhà thương thăm bà vài lần. Nhờ đó mà LyLy được ra khỏi nhà, dù mỗi lần đi đều có lính đi theo. Nhưng thời gian gặp bà TrầnThúy Liên ở nhà thương hai người được tự do tâm sự, ngoại trừ lần này !

Ôm Lyly hôn nhẹ trên đôi má ra chiều thương yêu, bà Trần Thúy Liên mới nói với chồng :

-Không ! Tôi chưa muốn về nhà ! Bữa nay ông hãy để con gái ở lại chơi với tôi một lúc nó sẽ về sau. Ông về nhà trước đi. Mỗi tháng ông tới thăm tôi một lần là được rồi.

-Phu nhân có biết hiện nay bọn trí thức và sinh viên đang nổi dậy chống đối tôi không ? Tôi không biết vận mạng của tôi

trong những ngày sắp tới ra sao nên muốn rước phu nhân về nhà, nhờ có gì chúng ta cùng chạy.

Trần phu nhân cười khẩy :

-Nay ông đã biết sợ lửa hận thù trong lòng dân rồi à ? Ông còn muốn bắt chước họ Mao vững tin sức mạnh của nòng súng nữa thôi ?

Nói xong câu ấy mặt bà hầm hầm giận. Họ Đặng đưa mắt như thăm bảo LyLy nói tiếp ông ta. LyLy trao đổi ánh mắt với Trần phu nhân, rồi giả bộ lã chã nói :

-Ma má à, cả triệu người chiếm khu Thiên an Môn đòi quyền tự do dân chủ. Gia gia đang bồi rối lắm. Ma Má về nhà với con và gia gia nhé ? Hơn nữa, ngày mai vị nguyên thủ của đại cường quốc Sô Viết Gorbachev sẽ tới thủ đô...

Đặng Tiểu Bình vội vàng tiếp lời con gái :

-Từ khi con gái trở về phu nhân đã hết bệnh rồi. Dù phu nhân có oán giận tôi thì cũng nên về nhà. Tối mai sẽ có một buổi tiệc ngoại giao quan trọng kết lại tình bạn đã chia rẽ nhiều năm giữa hai nước Nga-Hoa. Bà là phu nhân của tôi, phải xuất hiện cạnh tôi để tiếp đãi khách. Vì đối với tụi da trắng phải có sự hiện diện của nữ chủ hộ mới coi là được trọng vọng. Huống chi tôi cũng muốn giới thiệu phu nhân và con gái với đồng chí Gorbachev, phỏng như nếu tình hình trong nước không lắng dịu, bọn nổi dậy cướp chính quyền, thì tôi với phu nhân và Tiểu Hoa sẽ xin tị nạn nước bạn. Vậy hôm nay phu nhân theo tôi về nhà để ngày mai cùng tôi tiếp đón khách nhé ?

Đặng tiểu Bình nói bằng giọng thẳm thiết, gần như van lạy vợ. Nhưng bà Trần Thúy Liên thì núng nẩy nguýt ông ta :

-Bộ ông tưởng tôi thích đi đào nạn ở xứ thẳng Gọt Ba Chóp hay là Gọt Hết Chóp gì gì đó à ? Đừng hòng tôi theo ông qua ăn nhờ thẳng đầu trọc ấy. Nếu ông sợ nhân dân nổi dậy giết ông, thì mau mau thực hiện đòi hỏi của họ đi. Như thế thì ông sẽ sống thêm vài năm nữa. Bằng ông tham quyền cố vị thì hãy tin tôi đi, cái đầu của ông không nằm trên cổ lâu đâu !

LyLy nhìn thấy họ Đặng uất ức về câu nói của vợ lắm, song không dám giận. Trời sinh đàn ông dù hung dữ tàn bạo, dù không sợ vạn vạn người...vẫn có một người họ qui phục. Trần phu nhân một phần ý thế Đặng Tiểu Bình yêu thương mình, một phần giả bộ bà không là người tinh trí, tự do chỉ trích chửi bới phe cộng sản thoả thích !

Khoan khoái trong lòng, LyLy muốn thừa dịp này chọt một câu khiến bà Trần Thúy Liên nguyên rửa tập đoàn Cộng Sản Bắc Kinh thêm lần nữa cho bỏ ghét, nên nói :

-Ma Má biết không ? Thủ tướng Lý Bằng và gia gia quyết không nhượng bộ đòi hỏi của sinh viên, nếu cần thì sẽ lấy xe tăng nghiền nát họ ở quăng trường Thiên An Môn ma má à.

Sở dĩ LyLy nói như thế vì lúc ở nhà họ Đặng đã nghe hẳn cùng với bọn dưới trướng bàn tính tiêu diệt nhóm biểu tình thế nào. Họ Đặng nghe LyLy kể huých toẹt những dự tính của mình nên vội vàng chặn lời :

-Con không biết việc ta làm, chớ nên thóc mách tầm bậy ! Phu nhân chớ tin...

Nhưng Trần phu nhân đã nghe được, dễ gì chịu bỏ qua, bưng bưng giận, quát lên :

-Ông về đi ! Cái mặt ông lằm lì mà nham hiểm còn hơn lão Mao ! Ông đi đi ! Ngày nào Bắc kinh nhuộm máu dân chúng thì ông sẽ không còn thấy tôi nữa ! Đi đi ! Bớ người ta ! Tên sát nhân ! Tên sát nhân !

Tiếng bà hét quá lớn, đám lính hộ vệ canh gác bên ngoài và Giang Trạch Văn kinh hoàng tưởng bà lại nổi cơn, nên tông cửa xông vào.

Họ Đặng mặt mày bí xị, lằm lũi bước đi, không dám nói với vợ một tiếng nào, song lão không nén được cơn bực tức, trừng mắt nhìn LyLy :

-Tiểu Hoa ! Theo ta đi về ! Bà ấy muốn lên cơn, cứ để bà ở lại mặc tình la hét. Con theo ta về !

- Nhưng ma má ...ma má muốn con ở lại...

-Không nhưng nhị gì cả ! Bậy đâu ! Kè con nhỏ đi về cho ta !

Hai tên lính chạy tới kè LyLy, mặc dù nàng dùng dằng chống đối vẫn bị họ lôi kéo ra cửa. Nàng ngoái đầu nhìn nhìn Trần phu nhân như có nhiều điều muốn nói.

Mỗi lần đến nhà thương thăm bà, LyLy báo cáo những gì tai nghe mắt thấy trong nhà họ Đặng. Ngược lại bà Trần Thúy Liên là mối dây liên lạc giữa nàng với CIA. Cuộc gặp gỡ của họ bề ngoài là mẹ con thăm viếng, nhưng bên trong là hoạt

động tình báo. Đặng Tiểu Bình dù đề phòng cực điểm vẫn không ngờ chính vợ và con hấn làm những việc động trời, chống lại hấn.

Từ khi trở về Bắc Kinh bà Thúy Liên tiếp tục hoạt động với những nhà trí thức bị giam cầm trong dưỡng trí viện này. Bà bắt tay với nhà bác học Phương Lệ Chi và Vương Nhược Vọng⁵ chỉ huy trong bóng tối cuộc biểu tình vĩ đại của sinh viên đòi nhà nước thực thi dân chủ.

Vì chưa nắm được quân đội, nên không thể làm một cuộc đảo chính cướp chính quyền, nhưng mục đích của nhóm bà Trần Thúy Liên và Phương Lệ Chi là khơi dậy sự công phẫn trong lòng dân, nhất là giới thợ thuyền và binh sĩ, để níu kéo lực lượng hùng hậu của họ gia nhập phong trào nổi dậy trong tương lai.

Dĩ nhiên CIA đã giúp phong trào này về mọi mặt. Khắp các tỉnh lớn đều có người của CIA và lãnh tụ sinh viên điều động. Trần Tử Quang cầm đầu vùng Thượng Hải, Giang Nam. Lý Trung Trung coi các tỉnh miền Nam v.v...

Hoạt động của giới trí thức và sinh viên Trung Hoa đang hồi sôi động, thì nhiệm vụ của LyLy và nhân viên CIA trên xứ này càng nặng nề.

Ngày mai Gorbatchev viếng thăm chính thức họ Đặng và bọn cầm đầu Bắc Kinh, là ngày hai nước bắt tay giao hảo sau nhiều năm hục hặc nghịch thù.⁶

⁵ Hai nhân vật lãnh tụ có thật của phong trào « đòi nhân quyền của sinh viên Trung Hoa 1989 .

⁶ Gorbatchev và phu nhân Raisa viếng tập đoàn Cộng sản Bắc Kinh vào lúc tình hình nóng bỏng. (Cuộc biểu tình vĩ đại của sinh viên Trung Hoa đòi nhân quyền xảy ra ở Thiên An Môn có 241 người bị giết chết vào đêm 3 và 4/6/1989)

Đang lúc chính sự trong nước hết sức khẩn trương, họ Đặng lại phải lo việc tiếp rước khách, vậy mà còn để thì giờ đi thăm vợ ở nhà thương, kể ra lão cũng chí tình với người vợ trẻ. Cũng có thể lão cần sự hiện diện của vợ trong buổi tiệc ngoại giao nên mới nhẫn nại tới nhà thương nài nỉ vợ về nhà. Chẳng ngờ bị vợ hung hăng chửi bới, Đặng Tiểu Bình tức giận mà không làm gì được, nên mới không cho LyLy ở lại.

Lần này gặp bà Trần Thúy Liên mà cả hai chưa nói được những lời muốn nói, nên LyLy hết sức bối rối. Cũng vì nàng muốn nhờ bà tìm cách dẹp bỏ ý định trong đầu họ Đặng về việc buộc nàng xuất hiện trong buổi tiệc khoảng đái vợ chồng Gorbatchev ngày mai. Nàng sợ họ nhận ra mình là Minh Minh độ nào ở Moscou thì rất nguy hại đến lai lịch nàng nằm vùng tại đây. Nàng đã từ chối mấy lượt, nhưng Đặng Tiểu Bình nhất quyết muốn nàng phải có mặt trong buổi tiệc. Lão nói : « Theo nghi cách ngoại giao, Thủ lãnh Sô Viết và phu nhân tới đây ta phải cùng phu nhân ta đón rước. Ma má người tuy tinh thần đã an định , nhưng dù sao cũng không thể một mình tiếp đái Gorbatchev phu nhân . Cho nên con cần phải tham dự để hỗ trợ cho ma má. ».

Bây giờ thì bà Thúy Liên sẽ không có mặt không buổi tiệc ngày mai. Nhất định nàng sẽ là vai chính trong việc tiếp đái Raisa, vợ Gorbatchev !

Lần này trước mặt hai người đó nàng không là người đàn bà Việt Nam vợ của cố vấn Tschchow của họ, mà là cô gái Tàu con gái của chúa trùm cộng sản Trung Hoa. Chắc chắn vợ chồng hắn sẽ có phản ứng... Chắc chắn sẽ có nhiều bất ngờ về cuộc chạm mặt này và cũng có thể là một cuộc đối đầu với tử thần nếu...

LyLy không còn thì giờ nghĩ ngợi thêm nữa. Hai tên lính đã đẩy nàng ngồi vào xe và Đặng tiểu Bình phát tay ra lệnh tài xế vọt đi...

Quảng trường Thiên An Môn là một khoảng sân rộng mênh mông bốn mươi mẫu, có thể chứa hàng triệu người, nằm ngay giữa lòng thủ đô Bắc Kinh, trước cửa Ngọ môn của Hoàng cung thuở trước. Chính giữa có đài kỷ niệm anh hùng nhân dân. Bên tả là tạc tượng họ Mao được dựng lên từ 1977. Hai bên là Toà Đại Sản Nhân Dân và Viện Bảo Tàng.

Con đường bắt đầu từ cửa Thiên An Môn là đại lộ Trường An, dài hàng 40 cây số, dẫn đến phi trường quốc tế Bắc Kinh. Từ cuộc nổi dậy của cộng sản Trung Hoa hồi tháng 5 năm 1919, nơi này trở thành địa điểm lịch sử để bọn cầm đầu Bắc Kinh ra mắt dân chúng, biểu dương quân lực...

Chính cũng nơi này, hai tuần trước sinh viên Bắc Kinh và số sinh viên từ các tỉnh tụ họp về đây để làm lễ tưởng niệm cái chết của Hồ Diệu Bang (2), một người có tư tưởng cải cách, đã không đàn áp cuộc biểu tình của sinh viên hồi 1987, nên bị áp lực của phe bảo thủ phải từ chức Tổng Bí Thư. Buổi lễ tưởng niệm cái chết của họ Hồ bỗng biến thành cuộc biểu tình đòi tự do và dân quyền. Rồi một số sinh viên ở lại cắm trại tuyệt thực, chờ đợi nhà nước giải quyết đòi hỏi của họ.

Triều đình Bắc Kinh giữ thái độ im lặng bên ngoài, nhưng bên trong họ Đặng và các bè lũ đang nghĩ cách tiêu diệt mầm móng rối loạn. Trong khi đó số người tham dự ủng hộ lớp trí thức trẻ này mỗi ngày một đông, ngay cả thành phần thợ thuyền và nam phụ lão ấu trong thành phố...

Hôm ấy đã sang tuần lễ thứ tư, đúng vào cuộc viếng thăm Trung Cộng của lãnh tụ Sô Viết Gorbatchev thiên hạ đông như kiến, cờ xí biểu ngữ căn rợp trời. Đại lộ Trường An biến thành biển người như từng lớp lớp sóng dồn dập tràn về khu vực Thiên An Môn. Quang cảnh lúc bấy giờ không khác gì cảnh dàn trận ngoài chiến địa thời xưa.

Giữa bầu không khí sôi động ấy có chiếc xe du lịch màu đen từ phía Bắc của thành phố chạy tới gần ngã tư Thiên Giao thì dừng lại ở một khoảng vắng người. Trong xe có bốn người đàn ông da trắng chun ra, bước nhanh về hướng Thiên An Môn. Một người mặc áo khoác cao cổ màu đen, đầu đội nón nỉ đen kéo sụp xuống, y như muốn che giấu gương mặt. Ba người kia không đội nón, cùng mặc áo khoác đen. Hai người đi kề hai bên người đội nón. Người thứ ba đi phía sau như để hộ vệ. Ngoại trừ người đội nón, ba người đi với ông ta đều có máy ảnh cầm trên tay, chốc chốc để mắt vào ống kính, nhưng không phải để chụp ảnh, mà để quan sát mọi diễn biến chung quanh. Cũng có thể đó là những nòng súng ngụy trang, sẵn sàng nả đạn khi có biến.

Bước chân của họ hết sức khẩn trương và cố ý né tránh đoàn biểu tình. Vậy mà chẳng ai lưu ý đến họ và điều nghĩ họ là những ký giả Âu Mỹ đang hành nghề. Khi đến khoảng cách cửa Thiên An Môn độ vài trăm thước, họ liền đi bọc ngã sau, tiến vào Toà Đại Sảnh Nhân Dân, rồi mất hút vào trong.

Họ là ai ?

Đoàn người biểu tình không lưu ý đến họ. Nhưng trong Toà đại sảnh có một cô gái tuyệt đẹp vô tình trông qua cửa sổ thấy họ, mắt cô chớp chớp mấy cái, miệng chum chím cười.

Cô mặc chiếc áo sường sấm Thượng Hải màu hoàng yến bó sát thân hình, hai tà áo xẻ ra lộ lộ đôi chân trắng muốt thon dài. Cô không cài trâm, cũng không đeo nữ trang, tóc vấn bính thắt cao lên, vắt thêm một đoá hoa Huỳnh Anh bông nhụy rung rinh. Trông cô mỹ lệ quyền quý còn hơn các nàng công chúa triều Thanh thuở trước.

Đang lui cui bày bàn tiệc trong khách sảnh cùng với một số mỹ nữ khác, vô tình trông qua cửa sổ thấy bọn người nọ, mắt cô chớp chớp mấy cái và lẩm bẩm trong miệng :

-Dù hấn có đội nón, mặc áo tơi che dấu mặt mày, nhưng không làm sao qua được mắt ta ! À, thìra hấn và bọn cận vệ phải đi bộ lén lút đến đây ! Chắc là các lộ trình đã biến thành rừng người xe không chạy qua được và có lẽ vì tình hình sôi động bên ngoài mà « ái hậu Raisa » của hấn không tới đây chẳng ? Như thế thật là may cho ta ! Ta sợ nhất là gặp nàng « Raisa » ! Chớ đàn ông vốn tính hời hợt, dù có đối diện ta Gorbachev cũng không nhận ta là Minh Minh ở Moscou đâu !

Nghĩ như thế nàng yên dạ, vui vẻ phụ giúp các phu nhân và tiểu thư của triều đình Trung Quốc bày biện trang hoàng bàn tiệc.

Lý Thu Thu, cô gái trẻ măng vừa tròn mười bảy tuổi, cháu nội của Lý Bằng, đương kim thủ tướng Trung Cộng, là người vui mừng hơn ai hết. Vì là lần đầu tiên cô được xuất hiện trong buổi tiệc người lớn. Cô hỏi LyLy :

- Tiểu thư có hôn nao không ?
- Hôn gặp lãnh tụ Sô Viết à ?

Cô gái gật đầu, miệng cười khúc khích. LyLy nhìn về ngày thơ của cô ta không khỏi vui lây. Đáp :

-Ồ, tôi cũng nôn nao chờ đợi được ăn tiệc chung với họ đấy.

Sự thật lần này nàng không có cái thú vị giáp mặt Gorbachev, mà phải nói là hội họp chờ đợi giờ phút phải đối diện với hắn. Dù sao nàng vốn tính gan dạ và liều lĩnh, không thối lui trốn chạy trước khi ra trận. Nàng đã dự trù trước những việc sẽ xảy ra...

Đang khi LyLy nghĩ ngợi suy tính, không trông thấy có một chiếc xe đặc biệt của sứ quán Nga đã đưa « người đàn bà mà LyLy sợ gặp » đến nơi. Và ít phút sau bà ta cùng chồng xuất hiện trước balcon của Toà Đại Sảnh Nhân Dân chào mừng dân chúng Bắc Kinh.

Mãi khi Đặng Tiểu Bình hướng dẫn phái đoàn Nga vào phòng khánh tiết để giới thiệu các cao cấp và các vị phu nhân Trung Cộng, LyLy mới trông thấy nàng Raisa đi bên cạnh chồng.

Sự xuất hiện bất ngờ của vợ Gorbachev khiến LyLy hoảng kinh, thụt đầu đứng phía sau các tiểu thư Trung Quốc, trong bụng hội họp vô cùng. Cũng may họ Đặng chỉ gọi tên giới thiệu một ít cao cấp Đảng và phu nhân họ.

Uống rượu khai vị và trò chuyện một lúc, mọi người được mời qua phòng ăn. Bàn tiệc mà LyLy và các bà các cô Tàu sắp sửa khi nãy giờ đã bày la liệt hàng trăm món khác nhau. Trước mỗi chỗ ngồi có đặt bảng tên.

Người sắp chỗ ngồi chính là Giám Đốc Nghi Lễ của phủ Thủ Tướng, còn trẻ, tốt nghiệp chính trị học ở Nga. Ông ta khá rành nghi thức xã giao của người Tây phương. Cho nên bàn tiệc hôm nay sắp đàn ông và đàn bà ngồi xen kẽ với nhau tùy theo chức tước và địa vị.

Vì Đặng Tiểu Bình không có sự hiện diện của vợ, nên Lyly tức nàng Tiểu Hoa được sắp vào chỗ ngồi danh dự của mẹ, tức bên tay mặt họ Đặng, đối diện với Gorbatchev. Còn Raisa thì đối diện với Đặng Tiểu Bình.

Tướng đã thoát khỏi tầm mắt vợ chồng Gorbatchev, chẳng dè lại bị sắp ngồi vào chỗ đối diện với họ. Thật là oái oăm cho nàng ! Đang lúc bối rối LyLy nghe Đặng Tiểu Bình gọi :

-Tiểu Hoa ! Con đến đây ! Chỗ ngồi của con bên cạnh ta đây !

Nhắm không thể lẩn tránh họ được, LyLy cố giữ nét mặt bình thản đi tới chỗ ngồi của mình. Đặng Tiểu Bình vội vàng giới thiệu « ái nữ » với vị lãnh tụ Sô Viết và phu nhân hắn. LyLy cố làm cử chỉ e lệ rụt rè của gái Á Đông, gật đầu chào họ, không bắt tay, cũng không lên tiếng.

Vợ chồng Gorbatchev đều bàng hoàng sửng sốt khi trông thấy gương mặt quá quen thuộc của nàng. Chừng nghe họ Đặng giới thiệu « ái nữ », có lẽ họ nghĩ « người giống người » nên sắc mặt bình thường trở lại. Dù vậy nàng Raisa vẫn thăm thẳm nhìn LyLy trong suốt bữa ăn.

Bỗng bà ta chăm chú nhìn bàn tay nàng...Những ngón tay thon dài búp măng đó không thể là ai khác hơn là cô gái đã

khuấy động triều đình Moscou thử nào. Không dè nén được nghi ngờ trong lòng, Raisa nghiêng đầu rí nhỏ vào tai chồng. Gorbachev liếc LyLy một cái thật nhanh sau cái rí rí của vợ.

Có lẽ hẳn cũng nhận thấy con gái họ Đặng quá giống nàng Minh Minh giả, nên nói với Đặng Tiểu Bình, mà mắt thì chăm chú xem phản ứng trên gương mặt nàng :

-Cách đây hai năm , tôi có gặp một cô gái Việt Nam thật đẹp hoạt động cho CIA của Mỹ. Thật là kỳ ! Ái nữ của ông giống cô ta như hai giọt nước !

Dĩ nhiên hẳn nói tiếng Nga, âm thanh không nhỏ, để người thông dịch viên đứng sau lưng Đặng Tiểu Bình nghe được và có lẽ hẳn cũng cố ý nói lọt vào tai cô gái mà hẳn đem lòng nghi ngờ.

LyLy đã đoán biết họ sẽ nghi ngờ khi đối mặt với mình, nhưng không ngờ Gorbachev lại nói huych toẹt ra như vậy. Chắc là hẳn muốn gấp xem phản ứng của nàng !

Bản năng tự vệ của người nữ điệp viên lúc đó chột vùng lên. Bao giờ ở vào thế cùng đường nàng không còn sợ hãi, mà rất bình tĩnh đối đầu trước hiểm nguy. Nàng giả bộ như không hiểu tiếng Nga, lẳng tai nghe thông dịch viên dịch ra tiếng Tàu. (Thông dịch viên tiếng Tàu là cô gái đứng hầu sau lưng họ Đặng. Còn thông dịch viên tiếng Nga đứng sau lưng Gorbachev là một anh chàng của Sứ quán Nga).

LyLy nghe thông dịch viên nói xong liền nhìn vợ chồng Gorbachev chớp chớp mắt, ra chiều e lệ sung sướng, miệng chúm chím cười vì nghe khách khen mình giống người đẹp nào đó...

Nàng Minh Minh giả là cô gái dạn dĩ, nói thông thạo tiếng Nga, có cử chỉ quý phái sang trọng của con người sống trong xã hội Tây phương. Còn cô gái hiện tại e lệ nhút nhát như các nàng kiều nữ Á Đông. Vậy có thể đây là trường hợp người giống người ?

-Ái nữ của Ngài quá giống cô gái mà chúng tôi đã gặp, tôi thật không tin đôi mắt của mình !

Nàng Raisa vẫn chưa dẹp nỗi nghi ngờ trong lòng nên buột miệng nói với Đặng Tiểu Bình câu đó. LyLy tuy có nao núng song vẫn giữ thái độ thực nữ Á Đông. Còn Đặng Tiểu Bình khi nghe cô gái thông ngôn dịch xong, liền cười hề hề nói :

-Nếu chẳng phải là người giống người, chẳng lẽ con gái tôi làm việc cho Mỹ ? Chẳng lẽ nó là kẻ đối lập với gia gia nó sao ? Thật ra cũng có thể cô gái kia với con gái tôi có liên hệ gia tộc không chừng, vì phu nhân tôi vốn là người Việt Nam.

Gorbachev nghe họ Đặng giải bày như thế liền cười lớn. Cái cười thoải mái của hắn xem chừng đã dẹp bỏ nghi ngờ trong lòng, nhất là khi nghe Đặng Tiểu Bình nói vợ hắn là người Việt Nam.

Hắn nói thêm một câu xã giao :

-Thật ra tôi chỉ muốn ca ngợi dung nhan của ái nữ của Ngài thôi. Vì cô gái Việt mà tôi đã gặp, bất cứ người nào gặp cô một lần cũng không thể quên được vẻ đẹp quyến rũ của cô ta.

Đặng Tiểu Bình lại cười xòa. Câu chuyện đến đó bỗng đổi đề tài văn hoá. Gorbatchev ca ngợi những bức tranh, những lọ sứ, đến mỹ thuật Trung Hoa thời cổ...Đặng Tiểu Bình không ngớt ca ngợi những tinh hoa của Âu Châu, đặc biệt của dân tộc Nga.

Cho đến lúc đó LyLy mới thở ra nhẹ nhõm, vì vợ chồng Gorbatchev không còn nghi kỵ về thân thể của nàng nữa ! Nàng yên dạ thưởng thức các món ăn rất ư đặc biệt, mà trải bao năm chu du từ Đài Loan, Hong Kong, Singapore ...và các nhà hàng từ Bắc chí Nam trong lục địa Trung Hoa, ngay cả rải rác các phố Tàu (Chinatown) trên thế giới cũng chưa thấy có nhà hàng nào nấu ngon như vậy.

Sau bữa ăn lý ra là phần trà bánh kéo dài cuộc đàm đạo , nhưng Gorbatchev không muốn ở lại lâu vì sợ cuộc biểu tình bên ngoài có biến cố. Còn họ Đặng và phe Trung Cộng tâm trí đang lúc rối loạn, nên cũng không có bụng dạ nào tiếp đãi khách lâu hơn. Vì thế sau vài câu xã giao phe Nga giã từ. Chiếc xe của Sứ quán Nga đưa vợ chồng Gorbatchev êm thấm rút lui ngõ sau của toà Thị sảnh Nhân dân.

Gorbatchev và Raisa đi rồi thì Đặng Tiểu Bình cùng các cao cấp Đảng và các vị phu nhân cũng lần lượt ra về. Đặng Tiểu Bình phát tay dấu bảo LyLy theo hấn cùng với mọi người đi xuống tầng hầm.

Khi này tới đây vì nàng phải đi sớm nên họ Đặng cho tài xế đưa nàng đi trước. Nàng có hỏi tài xế vì sao Đặng Chủ Tịch không đi chung ? Hấn đáp : « Ông chủ tịch phải đi ngã an toàn ».

Hoá ra ngã an toàn là đường hầm dưới toà nhà này. LyLy thật không ngờ dưới hầm của toà nhà này có nhiều ngõ ngách như vậy !

Đoàn người chia làm nhiều nhóm, theo những ngõ ngách khác nhau rời Thiên an Môn. Lý Bằng đi cùng đường với họ Đặng và LyLy. Vợ con và cháu nội hẳn thì đi ngõ khác, khiến LyLy có chút ngạc nhiên. Nhưng nàng không thèm thắc mắc về việc này, đầu óc lo quan sát địa đạo... Con đường dưới hầm không rộng lắm, đủ cho hai người đi. Khoảng hai mươi bước có ngọn đèn điện và độ hai trăm thước có lối rẽ qua hướng khác.

Đi quanh qua quẹo lại nhiều lần ít nhất cũng gần cả tiếng đồng hồ LyLy mới thấy cửa hàng bằng sắt có hai chữ « Phúc Thọ ». Cửa tự động mở ra, bấy giờ Lyly mới trông thấy cửa động nằm trong một căn nhà hoang. Hay nói đúng ra là một cái kho chứa những vật dụng phế thải của nhà nước. Quanh đó là « nghĩa địa xe » tức chỗ vứt xe cũ và máy móc rỉ sét không còn dùng, mà phía trước có một con đường nhỏ.

Và trên con đường đó... Tài xế của Đặng Tiểu Bình đã mở cửa xe chờ sẵn khi thấy mọi người đi ra.

Suốt khoảng thời gian đi trong địa đạo cả ba không ai mở miệng. Cho đến lúc leo lên xe, Lý Bằng mới nói với tài xế đưa đến địa điểm nào đó. Đặng Tiểu Bình vẫn không lên tiếng, nét mặt lầm lì như có điều gì tức giận trong lòng ?

LyLy ngồi cạnh ông ta, muốn hỏi : « Gia gia không về nhà sao ? Chúng ta đi đâu vậy ? », Nhưng thấy sắc mặt ông ta hầm hầm nên nàng cũng sợ, không dám hó hé gì !

Xe chạy không lâu đến con đường to rộng, không thua gì đại lộ Trường An. Hai bên đường hầu như dính thụt các công sở. Lúc bảy giờ đã hơn mười hai giờ khuya, LyLy định ninh hai tên trùm cộng sản này có điều khẩn trương phải giải quyết nên chưa chịu về nhà ngủ. Nàng cũng hiếu kỳ muốn biết họ làm gì, nên trong bụng mừng thầm vì được đi theo.

Xe dừng trước toà nhà hai tầng , khá to, bao quanh một bức tường cao. Cổng ra vào là hai cánh cửa sắt nặng nề khóa kỹ. Tài xế nhả đèn làm hiệu... thì từ bên trong cửa rào xuất hiện một người lính ló mặt nhìn ra. Thấy xe của họ Đặng hẳn tức tốc mở banh hai cánh cửa sắt cho xe chạy vô sân. Cùng lúc ấy toà biệt thự đèn điện cháy rực lên. Cửa cái được mở banh bởi hai người lính võ trang. Rồi một người mặc thường phục, không hiểu chức vụ gì, từ trong nhà chạy ra chào đón họ Đặng và họ Lý vô nhà.

LyLy tò mò muốn biết họ làm gì nên lên tiếng hỏi họ Đặng :

- Con có thể theo gia gia vào trong không ?
- Dĩ nhiên !

Thấy họ Đặng dễ dãi cho mình theo, LyLy mừng khắp khởi, nói gót theo họ và định ninh nơi đây là văn phòng đặc biệt của các cao cấp đảng làm việc. Nào ngờ bên trong không thấy bàn viết tử kệ hồ sơ như chỗ làm việc, mà căn phòng đầu tiên mới bước vào là phòng khách và mấy phòng kế tiếp cũng là chỗ ăn chỗ ở. LyLy tự nhủ :

-Có lẽ là nhà riêng của tên đón tiếp họ Đặng và họ Lý .

Điều đáng ngạc nhiên là tên nọ không mời khách vào ngồi trong phòng khách, lại đưa vào căn phòng trống trơn, chính giữa có hai bàn viết khá lớn. Phía sau bàn là cái ghế lót nệm, phía trước bàn có cái ghế hình thù đặc biệt có tay vịn và mắc dây điện . Góc bên phải của gian phòng có rất nhiều đèn pha có chân cao và mấy cái ghế . Ngoài ra còn nhiều dụng cụ kỳ lạ bày trong phòng không khác gì để tra khảo tù nhân.

LyLy còn đang ngạc nhiên và không hiểu mấy tên trùm cộng sản giữa đêm khuya đến đây làm gì ? Bất thần Lý Bằng chụp tay nàng kéo ngồi xuống cái ghế đặc biệt, và tên chủ nhà tức tốc khóa hai tay nàng dính vào hai vòng sắt nơi tay ghế.

Sự việc xảy ra quá thình lình LyLy không liệu tính trước, không đề phòng trước, nên kinh hoàng đến độ không phản ứng không kêu la, sững sốt nhìn họ bằng ánh mắt hãi hùng !

Đặng Tiểu Bình để mặc cho bọn thuộc cấp hành động. Ông bước chậm chạp đi đến cái ghế phía sau bàn viết, ngồi xuống từ từ, mới lên tiếng hỏi :

- Người là ai ?

Đến lúc đó LyLy mới bàng hoàng la lên :

- Gia gia làm gì vậy ? Gia gia sao lại...

Họ Đặng đập tay lên bàn, sắc mặt hầm hầm quát lên :

-Người đừng đóng kịch nữa ! Ta đã nhận ra người không phải là Tiểu Hoa ngay từ đầu, song ta để yên vì ta muốn vợ ta lành bệnh và ta định ninh người chỉ là cô gái dân giả muốn hưởng phú quý nên nhận bừa làm con ta. Bây giờ ta quyết chắc

ngươi không phải là cô gái tầm thường. Lãnh tụ Sô Viết đã nhận ra ngươi là nhân viên CIA, thì tốt hơn ngươi nên khai sự thật hoạt động của ngươi ở đây, nếu không muốn bị tra khảo.

LyLy kêu khổ trong lòng :

-Quả thật đây là nhà ngục ! Gian phòng này là chỗ tra khảo tù nhân ! Ôi thôi! Hôm nay ta đã thật sự lọt vào bẫy rồi!

Lúc này Gorbachev nghi kỵ về lai lịch của nàng, chính Đặng Tiểu Bình lên tiếng xác nhận nàng là con gái ông ta Đặng Tiểu Hoa. Dè dặt ông cố ý nói như vậy để LyLy an lòng, không tìm cách cao bay xa chạy, không làm náo loạn trước bọn Nga, đồng thời ngoan ngoãn theo ông ta đến đây.

Họ Đặng nham hiểm như vậy, mà nàng lại quá tự tin nên mới lâm vào cảnh « thú sa bẫy, cá vào rọ » này ! Chắc chắn bọn họ sẽ không buông tha nàng, nếu biết được tình hình rối loạn chính trị trong nước hiện tại có dính líu ít nhiều đến sự hiện diện của nàng trên xứ họ. Chắc chắn nàng sẽ bị hành hạ cho đến chết. Vậy tốt hơn nàng tự tử trước khi bị tra khảo. Nhưng hai tay nàng bị trói, làm sao lấy được viên cyanure nơi miếng mè dai bên trong áo ?

Đang khi LyLy nghĩ ngợi thì tên chủ nhà, mà LyLy đoán là Giám Đốc nhà tù, trèo lên đầu nàng cái niềng có sợi dây điện có nút bấm . Hấn chờ lệnh của Đặng Tiểu Bình để ra tay.

Trong đời làm gián điệp vào sinh ra tử, LyLy may mắn chưa bị kẻ địch bắt, nên chưa gặp cảnh đoạn trường này. Bây giờ nàng muốn chết mà không chết được ! Tâm tư bi thiết vô cùng.

- Tên họ người là gì ?

Đó là câu hỏi của Lý Bằng, giọng lạnh như thép nguội. Hắn ngồi trước mặt LyLy, đôi mắt nhìn xoáy vào mắt nàng như đê khổng bố tinh thần. Cái nhìn bén như dao của hắn khiến LyLy nhớ đến ánh mắt thôi miên của Giang Trạch Văn. Trong giờ phút thập tử nhất sinh, nàng bỗng nghĩ ra cách đố tội cho họ Giang, nên la lên :

-Các ông đừng khùng bố tôi nữa! Chính tôi cũng không nhớ tên họ tôi là gì ? Bác sĩ Giang Trạch Văn bảo tôi phải nhận mình là Đặng Tiểu Hoa, bảo tôi nhận người nào là gia gia, người kia là ma má. Tôi hoàn toàn lệ thuộc vào ông ta ! Tôi không biết gì cả ! Chính vợ chồng Thành Ủy tỉnh Thượng Hải Giang Trạch Dân có mưu đồ và con trai ông ta đã dùng mê thuật khiến tôi quên hết thân thế lai lịch của mình. Tôi là ai ? Trời ơi ! Tên tôi là gì ? Tôi là ai vậy ?

Nàng mếu máo nói, sắc mặt ngơ ngáo như kẻ bị thôi miên thật. Không hiểu có phải vì Đặng Tiểu Bình nghe LyLy nói chính Giang Trạch Dân Thành Ủy Thượng Hải cùng con trai ông ta sắp đặt đưa Tiểu Hoa giả đến cho ông là có mưu đồ, ông quá tức giận tên đàn em họ Giang xảo trá này nên uất khí dồn lên, miệng há ra, thở ề ề, đầu ngoẹo lên bàn, mắt trợn ngược.

Tên Giám Đốc nhà tù chưa kịp ra tay tra khảo LyLy, thấy vị lãnh tụ tối cao đột nhiên ngắt xiu, hốt hoảng la lên :

- Đặng đồng chí ! Đặng đồng chí sao vậy ?

Cùng với câu nói thất thanh, hắn chạy tới nâng đầu họ Đặng lên. Lý Bằng cũng lých quỳnh :

- Bác sĩ ! Gọi bác sĩ ! Tôi phải gọi bác sĩ...

Hắn chụp máy điện thoại lên , nhưng lại bỏ xuống, nói với tên Giám Đốc nhà tù :

- Tôi với đồng chí phải đỡ Đặng chủ tịch nằm tử tế mới gọi bác sĩ đến.

Hai tên ì ạch, kẻ bợ đầu, người bợ chân, khiêng Đặng Tiểu Bình đặt nằm lên bàn. Nhưng họ Đặng đã qua cơn sóng gió, vùng ngồi dậy thều thào nói :

-Thôi ! Không cần gọi bác sĩ ! Hãy đưa ta về nhà. Ta quá mệt vì cả ngày phí sức chớ không việc gì đâu !

Tên Giám Đốc nhà tù ngần ngại khuyên :

-Hay là Đặng chủ tịch vào phòng tôi nghỉ đỡ một lúc khoẻ lại sẽ về...

- Không cần ! Ta muốn về nhà ngủ !

Sau câu nói ông ta đứng xuống đất, lê lét bước tới. Lý Bằng và tên Giám Đốc nhà tù dìu hai bên đàng tối cao của họ bước đi. LyLy tạm thời được yên, song không phải đã thoát nạn. Bởi Đặng Tiểu Bình vẫn không quên nàng, vừa đi ông vừa ra lệnh cho Giám Đốc nhà tù :

-Đồng chí nhốt con nhỏ vào phòng giam. Chờ tôi điều tra mọi sự nơi họ Giang coi có đúng thật như lời nó nói không. Sau đó chúng ta sẽ giải quyết đến nó.

- Thưa vâng !

Họ khuất khỏi tầm mắt, LyLy có cảm tưởng toàn thân nhũn ra ! Trong đời nàng quả thật gặp nhiều cái may. Lần này nhờ con đứng tim của họ Đặng đã cứu nàng thoát cảnh bị tra khảo dã man.

Nhưng ngày mai liệu có thoát được cái nạn này không ? Tưởng tượng ngày bị bọn họ cho dòng điện chạy vào đầu, Lyly rùng mình sợ hãi, chùng như muốn ngất đi !

Giật mình mở mắt thấy mình nằm một chỗ kỳ lạ, LyLy ngồi bật dậy ngẩn ngơ một lúc mới nhớ lại những gì xảy ra hôm qua...nhớ mình đang ở nhà tù.

Đêm qua tên Giám Đốc nhà ngục không trở lại, mà có hai mục lính mở xiềng đưa nàng vào phòng giam và trao áo tù bảo nàng thay. Lúc ấy đã quá khuya, nàng cũng quá mệt mỗi tinh thần lẫn thể xác, nên vừa thấy giường nàng ngã xuống ngủ say như chết.

Sáng nay tỉnh dậy sau giấc ngủ dài LyLy cảm nghe sức lực dồi dào, tâm thần an định . Nàng xem đồng hồ, thấy đã mười giờ. Hèn chi nắng bên ngoài xuyên qua cửa sổ đem khí ấm áp dễ chịu.

Nàng rời giường đi tới cửa sổ nhìn qua song sắt, thấy khu vườn bên ngoài cây cối sầm uất, lá tàn xum xuê. Có hai nhóm lính, nhóm đàn ông đang chơi cờ và nhóm đàn bà ngồi chum nhum trò chuyện dưới gốc cây. Nàng lắng tai nghe chúng bàn bạc, toàn chuyện riêng tư không quan trọng, nên xoay người tựa lưng nơi cửa sổ quan sát phòng giam ...

Phòng nhỏ vừa đủ chứa cái giường sắt cho một người nằm và lối đi chật hẹp. Cái giường dĩ nhiên có nệm có gối, song tất cả đều bằng cao su bơm hơi, như loại người ta đem theo ra bãi biển hoặc đi picnic dùng. Điểm đáng nói là cái chăn tương đối ấm và sạch. Trên đầu giường có cái kệ nhỏ mà LyLy để bộ áo tù và vài thứ vật dụng như khăn lau, savon, bình nước...Mấy món LyLy nhận được đêm qua, khi hai mục lính đem nhốt nàng vào đó. Ba mặt vách đều bằng gạch. Một mặt có cửa sổ song sắt nhìn ra vườn, cũng để không khí bên ngoài lọt vào. Hai mặt vách kia là vách ngăn với phòng giam bên cạnh. Duy mặt trước cửa vô ra phòng giam không có vách mà là song sắt với cánh cửa sắt có khóa. Bởi thế nàng thấy rõ lối đi bên ngoài và dãy phòng giam đối mặt.

Tù nhân đối diện với phòng giam nàng đang nằm đọc sách. LyLy không thấy mặt vì quyển sách che khuất, song cũng nhận ra là người đàn ông da trắng. Quyển sách hắn đang đọc tựa là « The Wind ».

Phòng giam cạnh hắn phía bên phải, LyLy chỉ nhìn thấy chân của một người đàn ông nằm trên giường, nên đoán người đó cũng đang đọc sách. Còn phòng giam đối diện bên trái nàng thoáng thấy một người đang cử động tay chân như tập thể dục, lưng quay về phía nàng. Nàng không trông rõ mặt, song cũng biết được là một phụ nữ da trắng.

Thật lạ lùng ! Nhà tù này sao tù nhân có vẻ thư thả đến thế ? Mà in hình như có nhiều người da trắng, đàn ông lẫn đàn bà. Nàng nghĩ, có lẽ đây là chỗ giam đệp viên ngoại quốc, nên chỗ ở không đến nỗi tồi tệ và tù nhân cũng không bị hành hạ dã man quá mức, vì bọn Trung Cộng vẫn còn tôn trọng chút ít luật quốc tế về tù binh.

Hai phòng giam sát vách phòng nàng, nàng không nhìn thấy được, nhưng cũng biết có người vì nghe tiếng động. Giờ ấy có lẽ là giờ đọc sách, nên tù nhân im ru, không ai trò chuyện với ai. Nhà giam thật tĩnh ! Trái lại bên ngoài bọn lính gác cười nói om om. Có lẽ bọn cao cấp chúng vắng mặt vì tình hình khẩn trương ở Thiên an Môn, nên chúng mới tự do như thế ?

LyLy bỗng nhớ lại hôm nay là ngày Gorbachev sẽ viếng Thượng Hải và Nam Kinh. Họ Đặng làm gì có thì giờ gặp riêng cha con họ Giang mà giải quyết chuyện của nàng ? Chắc chắn nàng còn được yên thân sống thêm nhiều ngày, chớ không phải một hai ngày ! Tiếc rằng nơi đây là nhà tù, chớ không là khách sạn vùng nghỉ mát, để nàng nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nàng biết mình gầy đi nhiều, dù khoảng thời gian làm Tiểu Hoa ăn no ngủ kỹ, vẫn chưa lấy lại sắc vóc của LL12 thuở nào...

Bỗng dung nàng nhớ đến chef...nhớ đến bạn bè thế giới bên ngoài...Nàng nhớ đến Phong, Thủ lĩnh Mật Khu, nhớ đến cuộc tình không hứa mà đã dứt của hai người...

Rồi nàng lại nghĩ đến Vân Trường... người hùng của rừng chiến khu ! Một người yêu nàng, hy sinh cho nàng mà

nàng chưa có dịp báo đáp ân tình ! Hơn một năm qua, nàng bôn ba theo Trần Tử Quang từ Nam ra Bắc cũng để tìm kiếm chàng, vẫn không tin tức !

Nàng chỉ nhận được lệnh của Chef qua CIA trên xứ này một lần, cách đây nửa năm, vồn vện hai câu như vậy : « Hợp lực với CIA trợ giúp nhân dân Trung Hoa công cuộc đòi hỏi dân quyền. Chấm dứt công tác trở về khi tìm gặp Vân Trường » .

Như thế có nghĩa là hiện nay Vân Trường vẫn chưa trở lại Mật Khu ! Nội địa Trung Hoa to rộng như vậy, nàng biết tìm chàng nơi đâu ? Chàng còn sống hay đã chết ? Nỗi cảm xúc không biết từ đâu đưa đến, nước mắt nàng tự nhiên ứa ra. Nàng cứ để cho giòng lệ lăn dài xuống má ...

Thình lình có tiếng nói :

- Good morning Miss !

Tiếng chào của người nọ khiến LyLy giật mình, lấy tay quẹt nước mắt. Nàng thấy tù nhân đối diện với phòng giam nàng đang mỉm cười với nàng, mặt áp lên song sắt, ánh mắt thật vui.

Chàng ta khoảng trên dưới ba mươi, tóc vàng, mắt xanh, gương mặt của người da trắng vùng Bắc Âu. Nàng đoán không ra chàng ta thuộc dân xứ nào, nhưng chắc chắn không là người Mỹ.

Nở nụ cười khả ái chào lại, LyLy bước tới song sắt, chỗ đối diện với chàng ta, chưa kịp nói gì, chàng ta đã tự giới thiệu :

- Tên tôi là Michael Anderson.

Không biết phải xưng mình họ tên gì, LyLy lúng túng vài giây mới nói :

- Còn tôi tên Little Flower.

Ý nàng muốn nói tôi tên Tiểu Hoa, dịch ra Anh ngữ. Anderson cúi đầu chào :

- Hân hạnh !

Anh chàng vừa dứt lời, mấy người tù nhân khác cũng lộ mặt qua song sắt vẫy tay chào và giới thiệu họ tên với LyLy. Dĩ nhiên chỉ những người lân cận với nàng thôi.

Sau khi giới thiệu tên họ và chào hỏi xong những tù nhân khác rút lui, chỉ riêng anh chàng đối diện tỉ tê kể chuyện :

-Sở dĩ nhà tù này chứa cả đàn ông lẫn đàn bà vì chưa chính thức là nhà tù, mà có thể gọi là nhà tạm giam những người còn đang thẩm vấn chưa định tội. Có người vào đây vì bị tình nghi là CIA, hoặc phục vụ cơ quan tình báo của Anh, Pháp, Đức, Nga v.v...Tóm lại là thành phần tù nhân chính trị. Ngay cả phần tử du khách hào đã đảo chính quyền Trung Cộng cũng bị bắt nhốt vào đây. Một thời gian sau cuộc điều tra, người mà họ cho là vô tội thì được thả ra. Người họ cho có tội thì bị chuyển đi nhà tù chính.

LyLy hỏi :

-Vậy chắc những người trong nhà giam tạm này được đối xử tử tế phải không ?

Anderson cười nhỏ :

-Chắc cô cũng biết một chỗ giam người dù tạm thời cũng là nhà tù. Mỗi sáng tù nhân được một tách trà nóng. Đến mười hai trưa mọi người được một mâm với thức ăn đủ no. Bốn giờ chiều được ra sân mười lăm phút đi tới đi lui, vận động tay chân. Năm giờ chiều được ăn lần thứ hai, nhưng chỉ nửa phần ăn buổi trưa. Nước uống mọi người được xin chứa trong bình nhựa trên kệ. Còn đi vệ sinh ngày được hai lần sau giờ ăn. Ai có đòi hỏi ngoại lệ cần phải gọi lính nhờ xin phép thượng cấp của hấn. Nói chung người bị nhốt vào nhà giam tạm này có thể sống, chưa đến nỗi phải chết.

Anh ta nói tiếp :

-À, con điều này nữa cũng nên cho cô biết, khi người lính mang bữa ăn đi qua, nếu cô không tới đón lấy, hấn bỏ đi luôn. Kể như cô mất phần ăn buổi đó.

LyLy nói cảm ơn chàng ta đã cho biết vài chi tiết về nhà giam. Cả hai đứng lặng thinh một lúc, chàng ta cúi đầu chào nàng rồi trở lại giường tiếp tục đọc sách. LyLy không biết phải làm gì, đưa mắt nhìn qua khung cửa sổ. Sự im lặng trong nhà ngục lại bao trùm...

Đúng như nàng tiên đoán, nhà giam này giam giữ các điệp viên quốc tế còn đang thẩm vấn điều tra, như trường hợp của nàng. Họ là những tù nhân chính trị, những người hoạt động bí mật, tất nhiên ai cũng giữ kín thân phận, không ai tâm

sự với ai. Đó cũng là lý do tại sao nhà giam này không ồn ào như nơi khác.

Chưa có bao giờ Ly thấy thời gian qua chậm như vậy. Ở Hoàng Sa đảo nàng cũng là tù nhân, nhưng được tự do đi đứng, sáng chiều cùng bọn lính trò chuyện học hành. Cũng có ngày nàng lợi bộ dọc theo bãi biển, vui đùa với chim biển, chạy nhảy trên sóng nước...

Ba tháng làm tù nhân ở đó có thể xem là những chuỗi ngày tuyệt vời mà nàng đã sống với thiên nhiên, hưởng thú thanh tịnh vô vi, quên hết mệt nhọc phiền toái của cuộc đời.

Còn ở đây...trong căn phòng chật hẹp tù túng này, nàng mới biết cái khổ của kẻ mất tự do. Một ngày trôi qua, dài bằng thế kỷ !

Bây giờ thì Lyly chỉ mong Đặng Tiểu Bình sớm giải quyết đến nàng, sống chết ra sao cũng mặc, miễn nàng không phải ở mãi trong chuồng thú này !

Nhưng...ngày qua ngày họ Đặng vẫn im hơi !

Hình như tình hình ở Thiên An Môn mỗi ngày một khẩn trương ? Bọn lính không ngồi chòm nhum bàn chuyện riêng tư nữa. Chúng tụ họp với nhau để bàn chuyện thời sự. Nghe lỏm câu chuyện giữa họ, LyLy biết được cuộc biểu tình của sinh viên vẫn còn tiếp diễn và bây giờ càng sôi động hơn.

Có lẽ vì lý do đó mà bọn Trung Cộng không thì giờ giải quyết nàng và những người bị giam trong nhà ngục này ? Cả tên Giám Đốc nhà ngục cũng vắng mặt luôn vì thời sự khẩn trương bên ngoài !

Hôm ấy đã sang ngày thứ hai mươi, LyLy vô cùng chán nản và rầu rĩ. Đến giờ trưa, bọn lính đẩy xe ngang qua phát cơm, nàng không buồn đón lấy, ngồi bó chân trên giường nhìn tù nhân qua lại... (Phòng giam của nàng gần cuối dãy. Sau giờ ăn tù nhân được lần lượt đi nhà vệ sinh hay lau rửa ở phía sau và luôn luôn có lính đi kèm). Thường khi LyLy không nhìn họ, quay mặt ra cửa sổ để tránh đôi mắt tò mò của họ khi ngang qua chỗ nàng.

Bữa nay tâm tư bi thiết, nàng ngồi bất động trên giường, mắt thần thờ nhìn những kẻ đồng cảnh... lòng khốn khổ âu sầu.

Thình lình có một tù nhân đi qua, hình hài tuy cao đẹp, nhưng không phải dân da trắng. LyLy chăm chú nhìn người ấy... Bỗng nàng trở mắt kinh ngạc, miệng há ra, nhưng chưa kịp lên tiếng, thì người kia cũng vừa trông thấy nàng, đôi chân đang bước tới vụt đứng sững lại, ánh mắt bàng hoàng kinh hãi kêu lên cùng lúc với nàng :

- Anh Vân Trường !

- LyLy !

Cuộc chạm mặt quá bất ngờ, cả hai không nói được gì ngoài việc gọi tên, mà người lính Trung Cộng cũng không để họ nói lời gì thêm, đẩy Vân Trường bước tới.

Chàng bước đi với bước chân nặng chịch. LyLy ép mặt vào song sắt nhìn theo cho đến khi không còn thấy đôi vai cao rộng của chàng mà nàng vẫn còn ngớ ngẩn như người vừa tỉnh mộng.

Một năm trời bôn ba tìm kiếm, không ngờ lúc xui xẻo vào tù lại gặp chàng. Người hùng của « đồi Cầm Hòn, rừng Phục Hận, núi Vọng Quốc, sông Hoài Hương » ! Chàng muôn thuở vẫn đẹp và đáng vẻ oai hùng như địa danh của vùng chiến khu !

Gặp lại chàng trong giây phút bất ngờ con tim nàng rạo rực khôn xiết. Nàng tưởng nàng yêu Phong và tình cảm đối với Vân Trường chỉ là tình bạn. Nhưng không hiểu sao mỗi lần chạm mặt chàng, con tim nàng dạt dào xao xuyến và cái nhìn chan chứa muôn ngàn yêu dấu của chàng khi nãy như đưa nàng vào giấc mộng tình, hồn xác nửa mê nửa tỉnh...

Chẳng rõ thời gian qua bao lâu ? Lúc LyLy tỉnh mộng thấy trời đã khuất nắng và đôi chân nàng tê cứng không nhúc nhích được. Nàng lết đến giường, nằm úp mặt trên gối, mong cho thời gian trôi qua thật nhanh, bữa ăn chiều sớm đến để được thấy lại chàng, để được nhìn lại hình hài thân ái ấy...

Nhưng hình như thời gian đã ngừng trôi, kim đồng hồ đã dừng lại ? Hai mươi ngày trong nhà giam này nàng thấy dài bằng hai mươi thế kỷ, nhưng giờ khắc trôi qua buổi chiều này nàng có cảm tưởng lâu hơn thế kỷ !

Quả không có thời gian nào dài bằng thời gian đợi chờ !

Nàng đếm từng phút...từng phút...đến con số bảy trăm hai mươi thì hồn đi vào cõi mộng lúc nào không hay !

Trong thế giới mộng đó, không hiểu nàng đã gặp chàng chưa ? Chỉ biết rằng khi LyLy giật mình tỉnh thức thấy trước mắt một màu đen kịt. Căn phòng nhỏ hẹp của nàng không còn

nhìn thấy được gì ! Trời chắc đã khuya lắm rồi ?Tù nhân ai nấy đang yên giấc...Té ra nàng đã ngủ quên, qua khỏi buổi ăn chiều từ lâu ! Bây giờ thì nàng không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngủ... tiếp tục đi vào cõi mộng...

Nhưng nàng vừa ngủ một giấc dài, tâm thần tỉnh táo, không làm sao ngủ lại được ! Nàng ngồi dậy mò mẫm tìm bình nước trên kệ nơi đầu giường, thỉnh thoảng tai nghe tiếng chân của đôi ba người đi thật nhẹ ngoài sân. Nàng lắng nghe kỹ lại thì quả quyết có nhiều tiếng chân di động, y như họ đang len lỏi vào nhà giam này ? Tiếng động, tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn. Rồi tiếng mở cửa nhà lao, khiến LyLy rúng động hỏi thăm :

-Ai vào nhà giam tù nhân vào giờ này ? Phải chăng là bọn lính gác ? Hay là tên Giám Đốc nhà tù lại đưa kẻ mới bị bắt vào đây ?

Nàng hỏi nhưng cũng tự giải đáp ngay là chắc không phải bọn ấy, vì nếu là họ thì đèn đã được bật sáng lên và cũng không có bước chân nhẹ lén lút.

Vậy người vào đây chắc là muốn cứu tù nhân. Phải chăng tù nhân đó là nàng ? Rồi nàng tức cười nhủ thầm: « nhà giam này không riêng gì ta hoạt động cho CIA ? Huống chi ta đâu phải là nhân vật quan trọng của CIA mà mất ta người ta tìm kiếm giải cứu chứ ? »

Tuy là nghĩ như vậy, nàng vẫn phóng xuống giường, chạy đến song sắt áp mặt nhìn ra. Ánh sáng lấp ló của đèn bấm lúc hiện lúc tắt chiếu vào từng phòng giam phía trước như người đó đang tìm người mà chưa gặp người muốn tìm, nên tiến dần về phòng giam nàng . LyLy hồi hộp lạ thường...

Thình lình tia sáng chiều thẳng vào mặt nàng, LyLy bị chóa mắt không thấy gì, ngoài ánh đèn, nhưng tai bỗng nghe tiếng reo vui mừng của người bên ngoài :

- Tiểu Hoa ! Tiểu Hoa ! Ta đến cứu cháu đây !

Nhận ra giọng nói của bà Trần Thúy liên, LyLy mừng rỡ thò tay ra ngoài nắm tay bà, nước mắt ứa ra... Bà Thúy Liên cầm một xâu chìa khóa, lých quính không biết chọn cái nào ? Bà lấy từng chìa cho vào ổ khóa năm lần bảy lượt mới mở được cửa phòng giam của LyLy.

Cả hai ôm nhau với nỗi cảm xúc dạt dào, y như mẹ con lâu ngày mới gặp ! LyLy nghẹn ngào hỏi :

-Làm sao bác biết cháu bị giam ở đây mà đến cứu ?

-Ta sẽ kể rõ đầu đuôi để cháu biết sau. Bây giờ phải gấp rời chỗ này, vì sắp sửa đến giờ bộ lính tuần đi qua đây. Vả lại chúng ta không thể khuấy động tù nhân.

Sự thật khi bà rọi đèn đã khuấy động mọi người. Cho nên ai cũng đứng sẵn nơi cửa chờ được giải cứu, dù họ không lên tiếng van xin.

LyLy không nỡ làm ngơ với kẻ đồng cảnh nên xin bà Trần Thúy Liên giao cho nàng xâu chìa khoá, nhưng bà không trao, kéo nàng chạy đi và nói :

- Chúng ta không còn thì giờ cứu tù nhân đâu !

Chạy được vài bước LyLy chợt nhớ đến Vân Trường nên đứng sững lại :

-Xin bác hãy cứu một người bạn của cháu trong nhà tù này.

Bà Trần Thúy Liên lại kéo nàng đi tới, vừa nói :

- Không còn thì giờ để cứu thêm người nào nữa đâu !

-Bác ơi ! Hãy để cháu cứu chàng đã. Nếu không, thà cháu ở lại ngục này chớ không trốn đi một mình đâu !

Nghe nàng nói tha thiết như vậy, bà Thúy Liên dừng bước hỏi :

-Người đó quan trọng lắm sao ? Nếu hấn là tình nhân của cháu họa may ta mới liều mạng cứu thêm hấn. Vì chậm một giây không chạy khỏi nơi này cháu sẽ bị bắt trở lại. Ta không thể cứu cháu lần sau đâu !

LyLy sợ bà Thúy Liên không chịu cứu Vân Trường nên nói bừa :

-Chàng là...vị hôn phu của cháu. Cháu không thể bỏ chàng ở lại đây.

- Hả ? Nó ở phòng giam nào ?

- Cháu không biết, nhưng để cháu gọi ảnh.

Rồi nàng lớn giọng gọi :

- Vân Trường, anh ở đâu, xin lên tiếng.

Tự nãy giờ cả hai nói tiếng Việt, đám tù nhân không ai hiểu gì. Riêng Vân Trường đã nghe lọt những lời nàng nói với bà Phan Thúy Liên nên cảm động lắm, lên tiếng ngay khi nghe nàng gọi :

- LyLy ! Anh ở đây !

Cùng lúc ấy có bàn tay đưa ra ngoài song sắt của phòng giam cận chỗ LyLy đang đứng. LyLy mừng rỡ chụp xâu chìa khóa trên tay bà Thúy Liên. Nhưng nàng lay quay một lúc vẫn không tìm đúng chìa mở cửa. Lúc ấy có một chàng trai bên ngoài cầm đèn bấm chạy vào hỏi :

-Trần phu nhân ! Chúng ta phải đi tức khắc ! Không thể chậm trễ thêm phút nào nữa !

Trần phu nhân càng khẩn trương hơn, chụp tay LyLy kéo đi, đúng vào lúc ổ khóa vang lên tiếng « cách ». Không chần chờ Vân Trường tung cửa chạy ra...

Nhà ngục trở lại tối om, nhưng tù nhân đã bắt đầu xông xáo về hai tù nhân vừa thoát ngục !

Ra đến ngoài LyLy và Vân Trường gặp thêm một thanh niên khác đứng canh cửa. Bọn lính gác nhà giam đều bị nằm queo dưới đất. Có lẽ chúng bị thuốc mê vì mùi e-te còn phảng phất quanh đây.

Hai chàng thanh niên hỗ trợ bà Trần Thúy Liên cứu LyLy hẳn là sinh viên. Họ không có vũ khí, nhưng cũng mưu trí mới giải quyết được bọn lính dễ dàng và nhanh chóng như vậy.

Năm người chạy ra lộ được vài chục thước bỗng thấy chiếc xe jeep cỡ lính từ xa chạy tới. Bà Thúy Liên la lên :

-Đó là xe của bọn lính tuần kiểm soát nhà tù. Chúng ta kíp rời vùng này, kéo chúng đến nơi biết có tù nhân vượt ngục sẽ truy lùng.

Mọi người hốt hoảng cầm đầu chạy về hướng Nam, quanh co trong mấy con đường hẹp một lúc mới gặp đại lộ Trường An. Giờ ấy đã khuya, mà khoảng đó cách xa Thiên An Môn ba bốn cây số. Thế nhưng thiên hạ từ Thiên An Môn ùn ùn chạy về hướng Nam vừa chạy vừa khóc, vừa chửi bới... Trong khi đó xe tăng từ hướng Bắc tràn tới bắn loạn xạ vào đám người chạy...

Đại lộ Trường An rải rác máu, người chết, kẻ bị thương...Tiếng khóc la, tiếng súng, tiếng chân, tiếng thét gào, tiếng chửi bới...Thật là một cảnh tượng kinh khiếp hãi hùng !

Hai chàng sinh viên đi với bà Thúy Liên biết có biến xảy ra cho đồng bạn, cầm đầu chạy ngược về khu vực Thiên An Môn. Bà Thúy Liên và LyLy với Vân Trường cũng tung mình rượt theo.

Bảy giờ trước mắt họ không khác gì bãi chiến trường. Xác người và trại lều bị xe tăng nghiền nát kéo lê lết khắp nơi... Lốp người trẻ có một tốp bỏ chạy, một số vẫn còn hăng máu quát tháo chửi bới bọn lính trước mũi súng xe tăng.

Quang cảnh Thiên An Môn lúc bảy giờ vô cùng rùng rợn. Hai chàng sinh viên đi với Trần phu nhân vốn là sinh viên y khoa, thấy cảnh người chết, kẻ bị thương...cấp tốc ra tay cứu.

Vân Trường với LyLy cũng lảng xãng phụ khiêng băng bó thương nhân.

Thình lình mọi người quay mặt về phía « Đài kỷ niệm anh hùng nhân nhân » vì nghe tiếng một người đàn bà dùng máy phóng thanh chửi ới ới bọn Đặng Tiểu Bình, Lý Bằng và tập đoàn Cộng sản Bắc Kinh...

Nghe giọng nói của người đó, LyLy hoảng kinh, nói với Vân Trường :

-Chết chửa ! Trần phu nhân chửi bới kiểu đó bọn lính không biết bà là ai, bắn bà chết tại chỗ ngay. Em phải...

Nàng không dứt câu, bỏ chạy về hướng Đài kỷ niệm. Vân Trường rượt theo, hét lên :

- LyLy ! coi chừng...

Câu nói của chàng bị ngắt ngang bởi một tràng liên thanh ria về phía LyLy. Trong lúc cấp bách chàng chỉ kịp nhào tới vật nàng nằm xuống đất để tránh đường đạn. LyLy vừa hoàn hồn, chợt cảm giác như có giòng nước nóng chảy lên mặt. Rồi toàn thân chàng nhũn ra, đè nặng chịch trên người nàng. Kinh tâm động phách, LyLy nhào người ngồi lên...

Dưới ánh đèn điện mờ ảo, sắc mặt của Vân Trường tái xanh như xác chết, máu nhuộm đỏ chiếc áo tù, đôi mắt lơ đờ, đôi môi mấp máy như muốn nói lời cuối cùng với nàng, nhưng không đủ sức, đầu chàng ngoẻo sang một bên. Chàng đã lãnh trọn đường đạn, chết thay cho nàng ! Đây là lần thứ ba, chàng đã cứu nàng, bất kể hiểm nguy xảy đến cho mình, ngay cả hy sinh mạng sống !

Dù cho Phong yêu nàng đến đâu cũng không sánh được tình yêu tuyệt đối của Vân Trường đã dành cho nàng ! Trong giờ phút đó LyLy hết sức ân hận vì đã không đáp lại tình chàng ngay phút đầu gặp gỡ ở chiến khu, hay ít ra lúc này nói những lời thân ái khi cả hai thoát khỏi nhà lao. Nàng đã vô tình trước tâm tình thiết tha của chàng !

Bây giờ tình yêu vụt đến như cơn giông. Không ! Không ! Chàng không thể chết ! Vân Trường, anh không thể chết !

Nàng thét lên trong nước mắt ràn rụa :

-Vân Trường ! Anh không thể chết ! Em yêu anh ! Tha lỗi cho em đã không thú nhận với anh sớm hơn.

Lời thú nhận tình yêu ấy dường như đã đem lại niềm hạnh phúc vô biên cho con người sắp lìa cõi trần, nên gương mặt đón đau của chàng như tươi nhuận lại và đôi môi y như có phảng phất nụ cười thoả mãn cảm kích. Rồi mắt chàng từ từ nhắm lại...

Đau thương cùng cực, LyLy ngã lên mình chàng ngất đi...

Lúc lấy lại tri giác mở mắt ra LyLy thấy mình nằm chung với nhiều người trên một bộ ván, hay nói đúng ra trên một bàn dài hàng mấy chục thước. Người bị thương nằm sắp lớp như cá mè. Nơi đó là căn phòng to lớn có nhiều cuộn

giấy chồng chất lên nhau, y như nhà dựa của hãng giấy. Người bên phải nàng là một thiếu nữ, mình mẩy băng bó nhiều chỗ. Người nằm bên trái nàng không ai khác hơn là bà Trần Thúy Liên. Bà bị thương nơi vai và cũng được băng bó, đôi mắt nhắm nghiền, song sắc mặt bình thường như ngủ, chớ không phải người chết !

Đọc dọc vô số người nằm trên bàn... còn có số nằm dưới nền gạch, có người đã được băng bó, có người chưa. Tiếng rên rỉ của họ vang lên từng chập.

Trong phòng còn có sự hiện diện của hai người đàn ông. Một người mặc áo trắng y sĩ, tuổi trung niên. Một người mặc thường phục, tuổi còn trẻ. Cả hai đang lằng xằng băng bó cho thương nhân.

Người trẻ, LyLy nhận ra là anh chàng sinh viên cùng đi với Trần phu nhân giải thoát nàng ở nhà ngục. Thấy mặt chàng ta LyLy chợt nhớ đến Vân Trường, nước mắt tuôn trào, bật ngồi dậy mếu máo hỏi :

- Người bạn tôi đâu ? Xác anh ở đâu ?

Câu hỏi của nàng khiến chàng sinh viên y khoa quay mặt lại nhìn, đồng thời cũng đánh thức Phan phu nhân đang nằm cạnh bên. Bà không chờ chàng thanh niên lên tiếng, chụp tay LyLy kéo nằm xuống, nhỏ nhẹ nói :

-Cháu chớ kinh động ! Vết thương cháu không nhẹ đâu !
Cẩn thận !

Nghe nói mình bị thương LyLy mới nghe đầu xây xẩm. Nàng rờ tay lên đầu đụng lớp vải băng, mới biết mình bị trúng

thương trên đầu. Nhưng nàng không màng đến thương thế mình nặng nhẹ ra sao, góc đầu dậy nói trong nước mắt ràn rụa :

- Cảm phiền cho tôi được nhìn xác anh ấy lần chót.

Trần phu nhân lại ngọt ngào :

-Cháu nên nghe lời ta nằm yên tịnh dưỡng. Chàng ấy chưa chết đâu !

Nhưng LyLy vẫn cố gắng ngồi dậy. Chàng sinh viên ngừng tay băng bó cho người bị thương, chạy tới đỡ nàng nằm xuống, dịu dàng nói :

-Cô nên nằm nghỉ, đừng cử động quá nhiều. Cô bị trúng đạn nơi đầu, bất tỉnh hai ngày. Giờ cô nhớ ra mọi sự cũng là cái may. Tốt hơn cô nên nằm nghỉ, an định tâm thần. Người bạn cùng đi với cô có lẽ không chết đâu !

-Anh ấy đã chết trước mắt tôi...Chẳng lẽ còn sống được sao ? Anh có nói dối tôi không ?

Nàng vừa nói vừa khóc, nhìn chàng sinh viên với ánh mắt nửa tin nửa ngờ. Vị bác sĩ đứng đằng xa tuy không dùng tay băng bó cho thương nhân, cũng quay mặt lại trấn an nàng :

-Người bạn của cô bị trúng đạn nhiều chỗ. Chúng tôi đã đưa đến bệnh viện Hàm Tân để giải phẫu. Tôi tin anh ta sẽ qua được cơn hiểm nguy. Cô chớ quá kinh động làm hại đến vết thương nơi đầu của cô.

Trần phu nhân dõ dành :

-Cháu nghe rõ bác sĩ nói đó chứ ? Cháu yên tâm nhé ? Vị hôn phu chưa chết mà !

LyLy vẫn sụi sùi :

-Tội nghiệp anh ấy đỡ đạn cho cháu. Anh hy sinh tánh mạng để cứu cháu.

- Ừ, người tốt như vậy chắc không chết đâu !

LyLy chợt ngưng khóc, hỏi giọng lo âu :

-Sao quý vị lại đưa anh vào nhà thương ? Nhỡ bọn lính bắt anh trở lại thì sao ?

Chàng sinh viên lại trấn an :

-Thương thế anh nặng lắm, cần phải có máy móc dụng cụ giải phẫu, nên chúng tôi đành phải đưa anh đến bệnh viện Hàn Tân cứu cấp. Đang lúc rối loạn này bọn công an chưa kiểm soát nổi mấy ngàn người bị thương trong bệnh viện. Huống chi bộ y phục của anh nhuộm máu, không ai nhìn ra nguồn gốc tù binh của anh. Chờ vài ngày nữa chúng tôi sẽ tìm cách đưa anh rời nhà thương về chỗ an toàn dưỡng thương. Xin cô yên lòng.

Nghe lời giải thích của người ấy, LyLy không nói gì thêm, mắt nhắm lại nhưng không phải ngủ, mà để đè nén nỗi cảm xúc trào dâng. Chàng sinh viên lặng nhìn nàng một giây rồi đi tới tiếp tục phụ giúp bác sĩ công việc cứu thương.

Một lúc lâu cơn xúc động chùng như dịu xuống, LyLy mở mắt ra thấy Trần phu nhân đang nhìn mình bằng ánh mắt ái ngại. Nàng cố nở nụ cười cho bà an lòng, nhưng đôi môi không làm được nụ cười, nên gượng gạo hỏi :

- Vết thương của bác có nặng lắm không ?

-Vết thương của ta nhẹ thôi. Ta chỉ bị mất máu chút ít, không bị giải phẫu, cũng không bất tỉnh. Mấy ngày nay ta rất lo cho cháu. Cháu bị viên đạn xuyên qua đầu, may mà không trúng não !

Ngừng một lúc bà nói tiếp sau tiếng thở ra :

-Ta xui quá ! Cứu cháu khỏi nhà tù lại nhằm ngày đại loạn ở Thiên An Môn, hại cháu và vị hôn phu bị thương ! Tên Đặng Tiểu Bình phải trả nợ máu cho chúng ta ! Thật là tên khốn nạn !

Nghe bà chửi bới bằng tiếng Tàu, LyLy sợ có người nghe, liền khều nhẹ tay bà. Trần phu nhân hiểu ý liền nói :

-Ở đây toàn là phe mình, không có bọn chó má mật vụ đâu ! Chỗ đây là hãng giấy lớn nhất ở Bắc Kinh. Phòng này là nhà kho. Người trông coi hãng giấy này là người ủng hộ phong trào nổi dậy. Cho nên chúng ta được đưa về chỗ an toàn này để trị thương.

Đang nói tỉnh táo, bà vụt khóc òa lên :

-Bọn trẻ chết quá nhiều ! Chết một cách thảm thiết ! Có đũa bị nghiền nát bởi xe tăng. Ta thề ta sẽ tìm Đặng Tiểu

Bình, làm Kinh Kha hành thích hấn để trả thù cho mấy ngàn sanh linh vô tội !

LyLy cũng không quên cảnh rừng rợn ở Thiên An Môn đêm trước, nước mắt lại tuôn ra. Nàng chợt nhớ đến Trần Tử Quang, nhớ đến Mai Quế và những người bạn của cô ta... Nhớ đến những bộ mặt trẻ của lớp lớp sinh viên đổ về Bắc Kinh ngày nào... Có thể trong số những người trẻ nàng gặp đã chết một cách tức tử trong cuộc tàn sát của quân đội cộng sản !

Hơn một năm qua nàng theo gót Trần Tử Quang đi khắp lục địa hô hào cuộc nổi dậy. Giờ đây trước họng súng quá tàn ác của bọn cầm đầu Bắc Kinh, liệu dân chúng còn can đảm vùng lên nữa không ? Những người cầm đầu phong trào nổi dậy có được yên thân không ? Trần phu nhân đã hoạt động công khai rời dưỡng trí viện, vậy những bậc trí thức bị nhốt ở đó hẳn đã lìa khỏi nơi họ bị giam giữ bấy lâu ?

Bao nhiêu câu hỏi vang vang trong đầu chưa được giải đáp! Nàng còn thắc mắc không hiểu do đâu Trần phu nhân biết chỗ nàng bị giam mà đến cứu ? Không nín được nữa, nàng hỏi :

-Bác có thể cho cháu biết do đâu bác biết cháu bị giam mà đến cứu ?

Bằng giọng hậm hực, Trần phu nhân kể nàng nghe, dù mắt còn ướt lệ :

-Không thấy cháu vào nhà thương thăm ta như thường lệ, ta biết cháu gặp nguy nên nhờ người dò la thì biết được sau đêm dạ hội đãi thằng Gọt-Ba-Chóp cháu biệt tích và không trở về nhà Đặng Tiểu Bình nữa. Ban đầu ta không rõ cháu bị phe

nào bắt ? Sau ta nghi ngờ có họ Đặng nhúng tay vào, nên giả con điên dữ dội đòi gặp con gái. Thằng bác sĩ Giang Trạch Văn phải tâu lên tối cao hấn vụ này. Đặng Tiểu Bình buộc lòng phải vào nhà thương thăm ta. Hấn nói :

« Cháu không phải là con gái ta, mà chỉ là một người giả mạo, một điệp viên của Mỹ. Giang Trạch Dân và Giang Trạch Văn vì không rõ về Tiểu Hoa nên tưởng cháu là con ta mới đưa về Bắc kinh. Hấn nói, khi gặp cháu hấn nhận ra ngay không phải là Tiểu Hoa, nhưng vì muốn giúp ta dứt bệnh nên lờ đi. Tình cờ lãnh tụ Sô Viết cho biết cháu là người của Mỹ nên hấn không thể để cháu ở lại nhà hấn để tiếp tục đóng vai trò Tiểu Hoa giả nữa. Hấn khuyên ta nên quên cháu đi ».

Nghe Đặng Tiểu Bình nói thế ta biết thân thế cháu bị lộ, chắc đã bị hấn nhốt vào tù. Vì thế ta nhờ người dò la khắp nhà tù ở Bắc Kinh, vẫn không tìm ra cháu. Cuối cùng ta nghe nói đến toà nhà bí mật mà thỉnh thoảng Đặng Tiểu Bình hay viếng vào ban đêm. Ta quyết tâm rình rập theo hấn nhiều ngày, biết được nơi đó là chỗ giam giữ điệp viên ngoại quốc, liền tìm cách làm quen với bọn lính gác, mang thức ăn thức uống tặng chúng mỗi ngày và dò ra được nhà tù có giam một cô gái hình dung như cháu. Thế là đêm đó ta mang tặng phẩm đến như thường lệ, bọn lính không nghi kỵ gì cả, thỉnh lính bị tấn công bởi thuốc mê do hai sinh viên y khoa theo hỗ trợ ta. Sau đó thì cháu biết rồi...

Nghe xong LyLy cười nhẹ, nói.

-Hoá ra cha con họ Giang thật xảo quyệt. Đồ thừa cháu mạo nhận là Tiểu Hoa, chớ không phải chính Giang Trạch Văn dùng mê thuật buộc cháu đóng vai Tiểu Hoa !

Trần phu nhân cười khẩy :

-Bọn họ Giang gian xảo như vậy mới mua lòng họ Đặng dễ dàng. Có ngày chúng sẽ giựt ghế họ Đặng cho coi ! Kẻ hung tàn chắc sẽ chết thảm, giống như Hồ tặc vậy !

Trần phu nhân chột thở dài :

-Hai ngày qua bọn công an mật vụ cho lòng bắt những người hưởng ứng phong trào đòi dân chủ. Rất nhiều sinh viên bị bắt rồi. Chỗ này không biết còn an toàn bao lâu nữa. Cháu chỉ còn con đường duy nhất là len vào sứ quán ngoại quốc trở về thế giới bên ngoài.

Lyly biết nhiệm vụ mình chấm dứt khi tìm gặp Vân Trường. Giờ nàng gặp chàng rồi, nhưng chàng bị thương trầm trọng, làm sao cả hai có thể rời Bắc Kinh lúc này ?

Trần phu nhân nhìn sắc mặt nàng, như đoán được ưu tư nàng. Bà hỏi :

- Cháu đang lo nghĩ về vị hôn phu phải không ?

Vốn biết bà Trần Thúy Liên là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần nhìn sắc mặt cũng đoán được ý nghĩ trong đầu kẻ đối thoại, nên LyLy không ngạc nhiên về câu hỏi của bà. Nàng không đáp, lại hỏi :

- Cháu phải làm sao ?

-Theo bàn tính của Lỗ bác sĩ thì vị hôn phu của cháu không thể lưu lại bệnh viện Hàm Tân lâu hơn, vì chắc nay mai bọn Bắc Kinh sẽ lục soát những người bị thương có mặt ở

Thiên An Môn. Cho nên vị hôn phu của cháu giải phẫu xong phải tìm cách đưa đi chỗ an toàn chờ bình phục mới trốn đi được. Hiện giờ chỗ an toàn không bị công an truy lùng có lẽ chỉ còn ở các sứ quán ngoại quốc.

- Vậy cháu phải liên lạc với CIA nhờ họ giúp mới được.

-Ta đã cho người nhắn tin với anh chàng CIA ở Toà Đại Sứ Pháp về tình trạng của cháu rồi. Cháu cứ an tâm chờ đợi. Chắc chắn nay mai anh ta sẽ đến rước cháu.

Biết nàng vẫn còn lo lắng về chàng trai, bà nói luôn :

-Vị hôn thê của cháu bị nhốt cùng một nhà lao với cháu hẳn thuộc loại tù nhân gì rồi, đương nhiên CIA có bổn phận lo sự an toàn cho chàng ta. Vậy khi gặp điệp viên Macwell 122 cháu nói rõ chàng đang ở bệnh viện Hàm Tân, để anh ta tìm cách đưa chàng rời chỗ đó và đem vào sứ quán dưỡng thương chờ...

Bà đang nói đến đó chợt có người lạ từ bên ngoài chạy vào thì thầm điều chi đó với bác sĩ Lỗ và chàng sinh viên. Bác sĩ Lỗ nghe xong gục gật đầu rồi đi tới trước mặt bà Trần Thúy Liên báo cáo mọi sự xảy ra. Lúc đó LyLy mới biết Trần phu nhân tuy bị thương nằm đó, nhưng vẫn còn là một trong những lãnh tụ của phong trào.

Nghe bà đối đáp và căn dặn việc nọ kia ...LyLy hết sức khâm phục. Trong đời nàng, có lẽ bà là người đàn bà duy nhất khiến nàng cảm thấy mình nhỏ nhoi bất tài.

Nàng nhủ thầm :

-Một con người tài trí mưu lược như bà, nếu gia nhập CPQ chắc Chef sẽ sung sướng vui mừng lắm.

Nàng tưởng tượng ngày trở về Washington trình diện Chef có cả bà Trần Thúy Liên cùng theo, chắc chắn Chef sẽ thử tài cao thấp với bà, lúc ấy ông mới hoảng kinh không dám xem thường đàn bà nữa !

Nghĩ như thế nàng nghe khoan khoái trong bụng, phút chốc như quên hẳn nỗi lo âu và những rối rắm của thời cuộc bên ngoài.

-Từ khi cô trở về, thấy cô gầy sút nhiều, tôi thật xót xa đau lòng . Tôi muốn cô đi nghỉ hè ở một vùng biển ấm nghỉ ngơi dưỡng sức vài tháng, quên đi những chuỗi ngày bôn ba khốn khổ trong chuyến công tác ở Việt Nam và Bắc Kinh...

Giọng nói trầm trầm có phần xúc cảm của người đàn ông khiến cho sắc mặt u ám của cô gái đang ngồi trên chiếc ghế bành đối diện với ông ta ngẩng mặt lên, môi điểm nụ cười, ánh mắt lộ vẻ cảm kích. Song cô không nói gì, sẽ buông tiếng thở dài, rời ánh mắt đắm chiêu nhìn ra ngoài trời...

Người đàn ông không được hồi đáp, đành bắt chước của cô gái lặng im nhìn qua khung cửa kiếng...

Chỗ họ ngồi là phòng khách thật sang trọng, trình bày vô cùng mỹ thuật. Qua lớp màn the sau khung cửa kiếng có thể trông rõ bên ngoài là một vùng trời thơ mộng với những đồi núi chập chùng. Mùa ấy đã vào thu, sương tỏa mịt mù trên đồi

trên núi, ngăn cách giữa trời và đất một màu trắng đục mờ mờ ảo ảo... Không khác gì ngoài kia là chốn tiên bồng nước nhược !

Cảnh trí tuyệt vời ấy khiến cho lòng người đang sôi động cũng lắng chìm vào mộng ! Và có lẽ cô gái tuy ngồi đó mà hồn bay bổng cõi mộng mơ nào ? Duy người đàn ông hình như không mấy xúc động trước vẻ đẹp của Hoá Công. Cái nhìn của ông ta rõ là cái nhìn của kẻ phàm phu tục tử, lấy mắt quan sát, chứ hồn không hoà với ngoại cảnh. Cho nên giây phút thưởng thức của ông chấm dứt thật nhanh, bằng câu xã giao như vậy :

-Tuyệt ! Người ta nói Thụy sĩ là thiên đàng của thiên nhiên, quả thật không ngoa !

- ...

-Nhưng mà nhìn cảnh đẹp làm sao thú vị bằng nhìn người đẹp ?

- ...

-Tôi thích chiêm ngưỡng nàng tiên trước mắt hơn là cảnh tiên bên ngoài.

- ...

Cô gái vẫn lãnh đạm im lìm, ngoại trừ cái nhếch môi làm nụ cười chế nhạo, sắc mặt cô vẫn lạnh lùng không đổi. Người đàn ông thấy cô gái không muốn trò chuyện với mình, cũng không thèm nhìn mình, nên giả bộ nói chọc :

-Nhà cô có cái nhìn (vue) quá đẹp. Coi chừng tôi dọn văn phòng về đây, chiếm chỗ ở của cô đây.

Vừa nói ông vừa nhìn cô gái, miệng chum chim cười, chờ đợi phản ứng của cô ta. Nào dè nàng ấy vẫn thái độ dửng dưng như không nghe thấy gì ! Người đàn ông vẫn không nản lòng, tiếp tục độc thoại, song lần này đổi đề tài :

-Mấy năm qua cơ quan tình báo CPQ chỉ thu nhận phái nữ, nhưng lần này tôi quyết định tuyển một nam nhân. Chàng này tuy tôi chưa giáp mặt, song được biết là con người tuấn tú vô song, tài trí tuyệt vời và...

Ông cố ý bỏ lửng câu nói, liếc mắt quan sát cô gái...Thoáng thấy cô lảng tai chờ nghe nói tiếp, ông khoan khoái ra mặt, song giả bộ ngáp dài, ngả đầu lên ghế lim dim đôi mắt như ngủ.

Cô gái tuy không nhìn người đàn ông, song có lẽ cô quá rành tâm ý của ông ta, đôi mày xinh đẹp của cô ta cau lại, mắt cô long lên, sắc mặt hầm hầm :

-Xí ! Làm bộ nói cái kiêu lững lơ úp úp mở mở ! Bộ ai thích tò mò chuyện của Chef sao ? Nói cho Chef biết, dù Chef nài nỉ kẻ này cũng không thèm nghe đâu ! Xí !

Tiếng « xí » cô kéo thật dài, song cũng không dài bằng đuôi mắt cô nguyệt ông ta. Người đàn ông chọc được cô gái, đắc chí cười âm lên. Âm thanh tưởng chừng rung rinh mấy khung cửa kiếng !

Tiếng cười đặc biệt ấy không thể là người nào khác ngoài Trụ Cờ Vàng, lãnh tụ cơ quan tình báo CPQ của Việt Nam. Và

cô gái dĩ nhiên là cộng sự viên đặc ý nhất của ông ta ! Người mà ông yêu quý nhất, nên mới bỏ văn phòng thường trực ở Washington lặn lội đến đây thăm nàng, song bị nàng tiếp đón bằng thái độ hờn lầy. Bây giờ chọc được cô, ông thỏa thích cười âm lên :

-LyLy ! Cô chịu nói chuyện với tôi rồi à ? Có thể chứ ? Trái tim kiều nữ đâu có thể trở thành sắt đá được chứ ?

Thấy sắc mặt nàng dịu lại, Trụ cờ Vàng mừng rỡ mơn trớn :

-Tôi biết tôi có lỗi với cô. Nhưng mà dù cô ghét giận tôi đến đâu cũng đừng đối xử quá lạnh nhạt như vậy, khiến tôi tủi thân đi về...

LyLy phụng phịu nói :

-Người ta đang buồn. Lý ra Chef phải hiểu người ta, có sao còn chọc ?

-Cũng bởi tôi biết cô đang buồn nên mới chọc cô giận để hết buồn !

Nghe Trụ Cờ Vàng nói câu đó, LyLy dù đang làm mặt giận cũng phải bật cười :

-Thật trên đời này chưa thấy ai kỳ cục như Chef ! An ủi người đang buồn bằng cách chọc giận người ta ! Hèn chi...

- Hèn chi cái gì chứ ?

- Hèn chi chẳng có bà nào mê nổi Chef !

Trụ Cờ Vàng cười ha hả sau câu nói của nàng. Giọng cười hồi hả nghe không tự nhiên. Lyly nhận ra cái cười của Chef lần này chứa chất nổi niềm chua cay gượng gạo. Nàng chợt nhớ có lần Tuyết Vân kể nàng nghe đời tư của Chef bằng giọng xúc cảm như vậy :

« Chị biết không, lúc nào bọn mình cũng nghe ông cười âm âm, tưởng ông vui lắm. Sự thật cái cười của ông là để lấp áp nỗi buồn trong lòng đó. Có một lần ông tâm sự với em, thời còn trẻ ông có yêu mấy lần, song hầu như những người ông yêu đều bỏ rơi ông, kết hôn với kẻ khác. Từ đó ông sợ tình yêu, không thèm cưới vợ, sống cô độc tới ngày nay. Nghĩ thật tội nghiệp Chef mình ».

Những lời rù rì của bạn như còn văng vẳng bên tai, LyLy cảm nghe vô cùng hối hận về câu nói lỡ lời của mình với Chef khi nãy. Nàng mở miệng toan nói lời xin lỗi, song Trụ Cờ Vàng lên tiếng trước nàng :

-LyLy ! Tôi thật có lỗi đã giao cho cô công tác quá nặng, khiến cô bao phen vào sinh ra tử. May mà cô sống sót trở về ! Tha lỗi cho tôi !

LyLy chớp chớp đôi mắt, giọng nói đầy xúc cảm :

-Người có lỗi phải nói là LyLy. LyLy đã lỡ lời với Chef ! LyLy xin lỗi ...

Trụ Cờ Vàng thấy nàng sắp khóc, khăn trương ra mặt, lynch quỳnh nói chận:

-Cô đừng khóc đó nhé ? Người có lỗi phải kể là tôi ! Tôi đã giao cho cô quá nhiều công tác. Trong số nhân viên của tôi, cô là người cực khổ nhất. Cô đã vì tôi mà bôn ba xứ người, ra vào hiểm nguy, khốn khổ chốn lao tù...Quả thật tôi đã đối xử bất công với cô !

LyLy nghẹn ngào :

-Thi hành công tác là nhiệm vụ của LyLy. Ra vào hiểm nguy là việc đương nhiên phải có của nghề nghiệp. Lọt vào tay kẻ thù ấy là tại LyLy bất cẩn, Chef đã không trách phạt là LyLy mừng rồi. Vậy người có lỗi là LyLy chớ nào phải là Chef ?

- Cô nói như vậy là còn giận tôi đó, phải không ?

-Không ! Đây là lời thật từ đáy lòng của LyLy. LyLy không bao giờ giận hay oán trách Chef.

Trụ Cờ Vàng mừng ra mặt, hỏi :

-Có thật cô không giận tôi ? Nhưng tại sao cô buồn và lạnh nhạt với khách quá vậy ?

- Tại vì LyLy đang buồn...

Nói xong câu này, mặt nàng đổi sắc vui, nheo mắt hỏi Trụ Cờ Vàng :

-Chef qua đây một mình à ? Bộ chọc giận TV29 hay sao mà chị ấy không thèm đi theo hầu Chef vậy ?

- Không ! Cô ấy vẫn đi với tôi sang đây đó chứ.

- Vậy chị ấy đâu ?

-Tôi đã sai cô ấy đi lo chút việc. Chốc nữa cô sẽ đến đây.

Sau câu trả lời Trụ Cờ Vàng nhìn nàng bằng ánh mắt thân thiết. LyLy thấy cái nhìn khác lạ của Chef trong lòng lầy lăm kỳ quặc. Ánh mắt ấy tuy êm dịu, nhưng rõ ràng không phải là ánh mắt diễm tình. Huống chi từ trước đến nay, đối với nàng cũng như đối với tất cả nhân viên, Chef vẫn luôn tỏ ra là người đứng đắn.

Trong lòng còn đang thắc mắc, LyLy chợt nghe câu nói êm nhẹ bên tai :

-LyLy ! Thật ra tôi sai Tuyết Vân đi công việc bên ngoài là để có thể nói chuyện riêng với cô.

Không hiểu nổi tâm ý của Chef , Lyly nhìn ông chăm chăm... Trụ Cờ Vàng vụt ngoảnh mặt đi hướng khác, cất giọng trầm trầm :

-Tôi có nhận được thư của người « Anh cả » Mật khu. Tôi biết tâm sự của cô ít nhiều. Tôi biết cô đang buồn. Sự thật cô cũng không nên oán trách người ấy. Những người mang trọng trách đều phải xem nhẹ tình riêng. Họ đè nén tâm tình chớ không phải vô tình đâu. Huống chi đã không có duyên với nhau thì không khác gì hai giòng nước ngược...

Không ngờ Chef lên tiếng vụ này, LyLy lúng túng găm mặt. Trụ Cờ Vàng vụt đổi giọng vui tươi :

-Đừng buồn nữa nhé ? Thượng Đế đã an bày cho cô một định mệnh quá đẹp. Có lẽ 30 nàng kiều nữ CPQ đang mơ ước được như cô đó.

- Mơ ước điều gì ?

Nàng hỏi với giọng nửa phần thắc mắc, nửa phần mai mỉa. Trạ Cờ Vàng không đáp câu hỏi, lại nói nghe như lạc đề :

-À, cô có thể cho tôi biết thêm vài chi tiết về những ngày sau cùng ở Bắc kinh, sau cuộc nổi dậy của sinh viên ở Thiên An Môn không ?

-Kẻ này đã gửi báo cáo cho Chef khi về đến Suisse kia mà ?

-Phải rồi ! Nhưng báo cáo cô chỉ phúc trình công tác. Tôi muốn biết giai đoạn cô và... « Người hùng chiến khu Vân Trường » vào ngày Thiên An Môn đẫm máu rõ ràng hơn.

Như đoán được thâm ý của Chef muốn khơi chuyện gì, LyLy cảm nghe bực tức khó chịu, quắc mắt lờm Chef... bắt gặp ánh mắt êm dịu từ ái của ông đang nhìn mình, cơn tức giận trong lòng nàng lắng xuống. Nàng đáp nhỏ :

-Người ấy nhảy ra đỡ đạn cho lyLy nên bị thương trầm trọng. LyLy bị thương nhẹ ở đầu. Cả hai được phe nổi dậy cứu đưa vào chỗ an toàn. Sau đó họ tìm cách đưa chúng tôi vào sứ quán Mỹ tránh sự truy lùng của công an, đồng thời có chỗ ở tạm và bác sĩ Mỹ chăm sóc. Lúc bấy giờ nhân viên ngoại giao và các cơ sở ngoại quốc ở Trung Cộng đều sợ sự hung bạo của chính quyền Bắc Kinh nên ùn ùn về nước. Thiên hạ đồn ra phi trường, các chuyến bay đầy nghẹt. Mãi đến một tháng sau

chúng tôi mới tìm được chỗ trên phi cơ để rời Bắc Kinh, cũng vào lúc thương thế anh Vân Trường đã lành.

Kể đến đây LyLy chợt nhớ đến những ngày sau cùng ở Bắc Kinh. Tuy thế cuộc bên ngoài điên đảo, tình hình chính trị trầm trọng, không riêng gì người dân trong nước, ngay cả những người ngoại quốc cũng sống trong tình trạng lo âu sợ hãi, vậy mà nàng với Vân Trường đã sống những ngày hạnh phúc bên nhau trong toà nhà của sứ quán Mỹ . Nàng tạm làm y tá phụ giúp bác sĩ chăm sóc chàng, sớm hôm gần gũi, tình sâu nghĩa nặng...

Cũng trong thời gian này họ tỉ tê kể cho nhau những chuyện phiêu lưu của mình. Nhờ đó LyLy mới biết được nỗi khổ cực của chàng bên ba xứ người, sau khi hay tin nàng mất tích ở Cam Ranh.

Chàng vượt biên giới Trung Cộng từ Thái Lan qua ngõ Vân Nam, sống ngay tại vùng biên giới vài tháng để học tiếng Tàu, sau mới giả làm người buôn bán vật để di chuyển cho dễ. Chàng đi từ Nam ra Bắc dò dẫm các nhà tù...Đến đâu chàng cũng hỏi thăm tung tích nàng nhờ những đồng tiền hối lộ. Nhưng tìm một tù nhân ở một xứ trên tỉ người quả thật không khác gì mò kim dưới đáy bể !

Lần sau cùng chàng tới Bắc Kinh tìm các trại tù, hỏi thăm tin tức nàng, cũng không có kết quả gì. Hôm ấy quá tuyệt vọng và chán nản, chàng đưa tặng các thứ buôn vật của mình cho ông lão bán nước bên đường, định bụng lấy xe lửa trở về miền Nam rồi đi qua Vân Nam để vượt biên giới về Mật Khu. Vì những chuyến xe lửa đi xa chỉ khởi hành vào buổi chiều nên chàng còn một ngày đi lang thang viếng thành phố Bắc Kinh. Bước chân vô định của chàng đến khuông viên trường

Đại Học Bắc Kinh vào giữa trưa. Sinh viên từ các lớp ủa ra sân, kẻ đi qua, người đi lại...Có nhóm quây quần trò chuyện, có nhóm tụ họp ăn uống ...

Vân Trường ngồi nơi bậc thang ngay lối ra vào sân trường, mắt băng quơ nhìn họ, lòng thấy vui vui nhớ lại khoảng thời sinh viên của mình. Thành linh có một cô gái hấp tấp chạy lên mấy bậc thang vấp chân té nhào vào người của Vân Trường, cặp sách văng rớt tứ tung, mà cả lọ mực trên tay cô ta cũng trút hết lên đầu chàng. Vân Trường tuy bực mình, song thấy cô gái quá hổ thẹn sau cái té khá đau, chàng không nỡ làm khó nên không nói tiếng nào, lẳng lẳng bỏ đi. Chàng đi được vài bước cô ta mới hoàn hồn chạy theo xin lỗi và nài nỉ chàng theo cô ta về nhà để cô thường bộ quần áo.

Vân Trường từ chối, song thấy đôi mắt cô gái ửng đỏ sắp khóc, chàng đành nhận lời đi theo cô ta. Chàng nói :

-Tôi có sẵn quần áo của tôi trong túi hành trang của tôi mang theo đây. Nếu nhà cô không xa lắm, tôi xin phép theo cô về để lau rửa và thay đổi bộ đồ khác. Cô không phải thường đền tôi gì đâu ! Cô đừng ngại.

Thấy chàng hình hài cao đẹp, anh tuấn, ăn nói chứng tỏ là người đứng đắn có học, nên cô ta thố lộ thân thế mình :

-Em họ Kiều tên Oanh, sinh viên Hoá học. Nhà em gần đây thôi. Ba em là đảng viên cao cấp của chính phủ, hiện giữ chức Giám Đốc cơ quan an ninh.

Nghe cô gái khai lý lịch và nghề nghiệp của cha cô, Vân Trường mừng rỡ như người vừa được trúng số độc đắc ! Chàng lang thang đi tìm LyLy khắp nhà tù Trung Cộng,

nhưng nếu nàng bị bắt thì cũng đâu thể là tù nhân thường mà tìm kiếm ở nhà tù của dân ? Phải quen biết những người thuộc cơ quan tình báo của Bắc Kinh họa may mới tìm ra manh mối về LyLy.

Thật là điều may mắn bất ngờ đến với chàng vào phút chót được quen cô gái này ! Bây giờ chàng không muốn rời Bắc Kinh nữa. Chàng cần ở lại để tìm cách làm thân với cô ta và gia đình cô ta. Nghĩ như thế, nên khi cô gái hỏi thân thế chàng, chàng dối rằng mình là sinh viên ở Nam Kinh, đến Bắc Kinh tìm việc làm, nhưng vì không quen biết ai nên không tìm được việc, định lấy chuyến xe lửa buổi chiều trở về miền Nam.

Kiều Oanh nếu không bị giao động bởi con người tuấn nhã của Vân Trường thì chắc cô là cô gái tốt lòng tốt bụng, thích giúp đỡ người. Bởi thế, khi đưa Vân Trường về nhà lau rửa thay đổi y phục , cô nói ngay hoàn cảnh của chàng với mẹ và xin mẹ nghĩ cách giúp đỡ.

Nữ chủ nhân thấy mặt Vân Trường đã có cảm tình ngay. Cho nên sau khi nghe con gái kể lại hoàn cảnh của chàng, bà vui vẻ đón tiếp và hứa sẽ nói với chồng giúp tìm việc làm.

Chàng từ giả hai mẹ con gia đình Giám Đốc sở An Ninh Tình Báo Bắc Kinh trở về quán trọ chờ tin thì mấy hôm sau được Kiều Oanh cho biết cha cô muốn thuê chàng làm thư ký văn phòng riêng cho ông để thay thế tạm thời người thư ký của ông bị bệnh. Quả thật là một tin quá tốt, một tin quá hay mà chàng không bao ngờ trước!

Chàng vào phụ việc văn phòng cho cha Kiều Oanh được một tháng thì tìm được mật thư nói về việc cô gái Việt Nam bị

bắt ở Cam Ranh. Nhờ đó chàng mới biết LyLy bị giam lỏng ở Hoàng Sa đảo và cuốn phim nàg chụp ở Cam Ranh hiện do tên Giám Đốc họ Kiều giữ.

Chàng liền gửi báo cáo qua ngõ Thái Lan cho «Anh Cả» rõ. Sau đó có kẻ bí mật nào đã đánh cắp cuốn phim khiến cho họ Kiều nghi ngờ trong số nhân viên của mình có kẻ làm gián điệp. Vân Trường gửi báo cáo về Mật Khu lần thứ hai nói về vụ này thì ít hôm sau chàng bị Kiều Tử Du bắt.

Chỉ vì sau vụ cuốn phim và một số giấy tờ mật bị mất, hấn điều tra một số nhân viên của mình, xét thấy Vân Trường có một lý lịch hồ đồ, không có tên họ ở Đại học Nam Kinh như chàng khai và biết được chàng nhiều lần gửi thư ra thế giới tự do, tức Thái Lan. Chỉ vì hấn không chặn bắt được lá thư để biết bên trong viết gì và gửi cho phe nhóm nào, nhất là chưa tìm ra lý lịch thật sự của chàng nên Vân Trường mới bị giam lâu ngày trong nhà tù kẻ làm gián điệp chờ đợi xét xử.

Hoàn cảnh vào tù của Vân Trường không khác lắm với trường hợp của LyLy. Nếu không có cuộc biểu tình vĩ đại của sinh viên ở Thiên An Môn khiến cho bọn cầm đầu Bắc Kinh điên đảo, lơ là việc canh phòng ngục thất, thì bà Trần Thúy Liên cũng khó mà cứu được hai người khỏi nhà giam.

Tất cả phải nói là định mệnh! Định mệnh an bài cho họ gặp nhau trong hoàn cảnh hiểm nghèo sinh tử, để nàg thấy rõ tình yêu và sự hy sinh vô bờ của chàng dành cho mình.

Và... cuối cùng nàg đã thật sự yêu Vân Trường!

Ngày ấy cả hai chia tay ở phi trường Bangkok với niềm quyến luyến, với tình dạt dào, dù chưa mở miệng nói ra lời,

nhưng cả hai đều biết từ đây họ sống cho nhau. Hình ảnh của Phong đã lờ mờ trong trí LyLy, vì tình yêu của Vân Trường đã hoàn toàn chế ngự trong tim nàng.

Giờ đây trở về nhà, trở lại với nghề nghiệp, gặp lại Chef, gặp lại bạn bè... Người và việc còn đó... Kỷ niệm xưa há dễ đã quên?

Những ngày êm đẹp trong chuyến viếng thăm Mật Khu như hiện ra... Thời gian bị Trung Cộng bắt ở Hoàng Sa đảo được Phong giải cứu như sờ sờ trước mắt...

Dù Phong giữ thái độ vô tình, dù Vân Trường chưa nói lời kết tình, nhưng LyLy thừa biết cả hai cùng yêu mình tha thiết. Còn nàng? Nàng hiện chỉ yêu Vân Trường? Nàng đã quên hẳn Phong?

Không tìm hiểu nổi nỗi u uất trong tim, LyLy nghe khó chịu trong người, ưu phiền không nguôi. Chef nàng từ Washington lặn lội đến thăm, nàng không buồn đón tiếp, chỉ vì tâm sự trầm trầm không sao giải tỏa được.

Trụ Cờ Vàng là con người rất tinh tế. Dù LyLy chỉ kể qua loa những ngày ở Bắc Kinh, nhưng nhìn sắc mặt đầy cảm xúc của nàng khi nói, ông cũng đoán được tâm sự của nàng.

Huông chi ông đã nhận được thư của người «Anh Cả» nhờ ông kết hợp duyên tình cho họ, bằng cách thu nhận Vân Trường vào cơ quan CPQ của ông, để cho cả hai hoạt động chung với nhau.

Bấy lâu ông chưa tuyển nam nhân trong ngành gián điệp vì chưa có cơ hội. Giờ «Anh Cả» đã giao con người tài trí Vân

Trường cho ông, ông hết sức vui mừng. Nhất là khi biết được anh chàng này cùng với nữ điệp viên cung nhất của ông, yêu nhau thắm thiết. Đôi tình nhân này hoạt động bên nhau chắc chắn sẽ làm kẻ thù điêu đứng vạn lần. Việc lấy lại cơ đồ trong tay bọn Cộng chỉ một sớm một chiều mà thôi!

Lần này Trụ Cờ Vàng sang Suisse thăm LyLy để sắp đặt cho nàng chuyến đi với nhiều bất ngờ xảy ra... để tạo cho cặp gián điệp tài sắc vẹn toàn này một cuộc gặp gỡ kỳ thú. Ông nhìn nàng chúm chím cười, nói:

- LyLy! Cô đừng nghĩ ngợi vớ vẩn hay ưu phiền nữa! Đây, tôi đang bảo Tuyết Vân đi mua quà cho cô đó. Thích nhé?

LyLy trở mắt hỏi Trụ Cờ Vàng:

- Hả? Chef sang đây chỉ vì muốn mua quà cho kẻ này? Quà mua từ Thụy Sĩ? Tức cười quá!

- Dĩ nhiên là tôi cũng muốn đến thăm cô và sẵn trao quà tận tay cô. Quà này nhất định cô ưng ý lắm!

- Có thật không đó? Hay là...

Nàng chưa dứt câu, Tuyết Vân từ bên ngoài tung cửa chạy vào nhào tới ôm bạn cười hích hích:

- Trời ơi! Em tưởng chị bị tù đầy gian khổ xứ người sẽ xấu xí đi, ai ngờ vẫn xinh như mộng vậy!

- Xạo hoài! Người ta vừa bị Chef chê ồm nhóm đó.

Trụ Cờ Vàng cười hì hì cái chính:

- Tôi có nói cô hơi gầy, cần nghỉ ngơi dưỡng sức tầm bỏ, chớ nào chê cô? Chẳng phải lúc này tôi đã nói: «ngắm giai nhân trước mắt tôi thích hơn ngắm cảnh đẹp» đó sao?

LyLy thấy Tuyết Vân vào nhà không mang món gì theo, nghĩ là Chef giả bộ nói chuyện quà cáp để dụ dỗ cho mình vui. Nàng ngó Chef với đôi mắt thật dài, chu miệng nói:

- Thôi! Chef đừng xạo nữa! Quà đâu? Chef bảo chị Tuyết Vân đi mua quà cho kẻ này mà? Quà đâu không thấy?

Tuyết Vân nghe bạn nói, dương mắt ngơ ngác hỏi Chef:

- Ủa, Chef bảo tới hãng máy bay của Thụy Sĩ lấy vé cho chị ấy đi Á Rập. Kẻ này đâu có nghe Chef dặn mua quà gì đâu?

LyLy thừa biết Chef không là người biết xã giao, làm gì biết lấy quà cáp để mua chuộc cảm tình? Trong bụng lầy lăm tức cười về việc «ba xạo» của ông ta, nhưng ngoài mặt làm bộ giận, phân bua với bạn:

- Chị nghĩ coi, Chef cứ cho em ăn bánh vẽ hoài, có đáng tức không chứ?

Tuyết vân cười :

- Chị nên nhớ, ngày nào Chef nổi hứng tặng quà cho bọn mình, chắc là trời sập! Nếu không thì mưa to, gió lớn, đất động... Tốt hơn Chef đừng cho gì chị em ta để cho thiên hạ không bị thiên tai!

Trụ Cờ Vàng nghe nhân viên hầu cận nói lời châm biếm móc kê mình, đã không giận, lại còn khoan khoái cười ha hả. Cái cười của ông có lẽ để che lấp nỗi hổ thẹn, nên sau đó ông chống chế:

- Sự thật thì tôi rất làm biếng đi mua quà cho đàn bà con gái. Nhưng mà cho cô đi chơi vùng sa mạc tắm nắng, chẳng phải là món quà lớn đó sao?

Khi này lúc mới vào nhà, Tuyết Vân có nói mua vé máy bay cho LyLy đi Á Rập. Nàng không lưu tâm nghe bạn nói, nên giờ nghe Chef bảo cho đi chơi vùng sa mạc thì kinh tâm động phách, lắp bắp hỏi:

- Chef bảo sao? Tôi... LyLy... LyLy phải đi công tác ở sa mạc?

- Không! Tôi cho cô đi chơi mà. Lần này không phải đi công tác đâu!

Tuyết Vân nhìn Chef bằng ánh mắt nghi ngờ. Lyly hỏi giọng châm biếm:

- Đi chơi? Đi tắm nắng? Giống như đi tắm biển ở Thái Bình Dương và đi trượt tuyết ở Moscou chứ gì?

Trụ Cờ Vàng đổi sắc mặt nghiêm nghị:

- Không phải đâu! Tôi nói thật mà! Lần này cô không đi công tác. Tôi muốn cho cô đi chơi vùng sa mạc nghỉ ngơi vài tuần.

LyLy cười nhạt:

- Muốn cho đi chơi sao chọn vùng sa mạc? Thật quái lạ quá!

- Khắp địa cầu này nơi nào cô cũng đặt chân đến. Tôi thiết tưởng bây giờ cho cô về Châu Á hay viếng các nước Âu Mỹ, chắc cô cũng đâu thích thú bằng một lần cỡi lạc đà ngao du trên sa mạc, phải không?

Câu nói của Trụ Cờ Vàng lần này gọi đúng hiểu kỳ của kẻ thích phiêu lưu như LyLy. Nàng liếc nhanh Chef, thấy ông có vẻ thành thật chớ không đùa giỡn, lòng cũng muốn tin, nên đưa mắt nhìn bạn hỏi ý. Tuyết Vân nói nửa đùa nửa thật:

- Ở các nước A Rập làm gì có cộng sản đàn anh đàn em gì đâu mà Chef phải gửi chị qua đó công tác? Lần này coi bộ ông nói thật, muốn chị đi chơi sa mạc cho biết đây mà! Nhớ một điều là đừng nghe Chef xúi quẩy, tắm nắng sa mạc thì không khác gì bị thiêu sống đó nhé?

Trụ Cờ Vàng cười thật to. LyLy mừng trong bụng nghĩ thầm:

- Ông già này sao bữa nay tốt bụng vậy hè? Chuyến này ta được cỡi lạc đà ngao du vùng sa mạc chắc là thú vị lắm...

Bỗng nhiên Trụ Cờ Vàng ngưng cười, nói một câu khiến LyLy chết sững:

- Qua đó vài ngày sẽ có người tìm cô tại khách sạn trao cái cảm nang. Cô mở ra coi sẽ biết việc gì phải làm. Nhớ thi hành cho đúng chỉ thị của tôi, không được rời khách sạn khi

Huỳnh Dung

chưa gặp người ấy. Xứ A Rập đàn bà con gái không được tự do đi đứng. Nếu cô cãi lời tôi, ra đường một mình bị bọn con buôn bắt, đừng trách tôi sao không báo trước!

(hết)

Bộ truyện «LL12 nữ điệp viên» đã dứt. Mời độc giả đọc tiếp «Song điệp LL12 và VT01» để biết cuộc phiêu lưu kỳ thú của LL12 và VT01 trên vùng sa mạc.

Huỳnh Dung